

Baskılara, katliamlara, zorbalığa karşı Halk Savaşını güçlendir

Kavgada ödenen her bedelin, düşenlerimizin gözbebeklerinden öpüyor ve daha sıkı sarılıyoruz isyanın bayrağına. Özelleştirmelere karşı işçiler, yıkımlara karşı yoksul halk, üretmez hale getirilmeye karşı köylüler özgürlüğün türküsünü yükseltiyor şimdi...

Bu yaz sıcak geçecek demişti egemenlerin sözcüleri. Bu tespit bir nevi gözdağıydı devrimcilere ve ezilen yoksul halkımıza. Biz devrimciler de onların bu gözdağını görmüş ve "Evet, sıcak geçecek" diyerek devrimci mücadeleyi ivmelendireceğimize; sömürüye, talana, yağmaya ve zulme karşı duracağımıza, boyunca eğmeyeceğimize halkımız önünde bir kez daha söz vermiştik.

Evet, yaz sıcak geçiyor: Dersim Mercan Vadisinde her biri devrimci hareketin yetiştirdiği büyük bir değer olan 17 devrimci ve ardından Özlem Eker katledili-

yor; Ankara'da güpegündüz şehrin göbeğinde elleri kelepçeli olduğu halde Eyüp Beyaz isimli devrimci başından vurularak katlediliyor; cenazelere katılan yada katliamları protesto eden insanlarımız Samsun'da, Ankara'da, Adana'da evleri basılarak gözaltına alınıyor, tutuklanıyor; ülkemizin para ile ölçülemeyecek stratejik değerdeki Tüpraş, Telemek, Erdemir, Seydişehir vb. kuruluşları özelleştirme saldırısıyla yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekiliyor; halkımızın ve çoğu devrimcilerin emeğiyle yapılmış gecekonduları başlarına yıkılmaya çalışılıyor...

Ancak yazın sıcaklığının diğer bir yönü daha var gözden kaçırmamamız gereken. 17'ler ve Eyüp Beyaz katledilirken, bunun karşısında tüm devrimci çevreler hesap sorma bilinciyle sahipleiyor şehitleri, ülkenin birçok yerinde silahlı, silahsız eylemler yapılıyor; devrimciler "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla sokaklara çıkıyor; gerillalar

Hozat'ta polis karakolunu bombalıyor, Pülümür yolunu keserek halka propaganda yapıyor, şehit düşen her bir değerimizin hesabını soruyor. İşçiler özelleştirme saldırısına karşı reformist sendika bürokrasisini aşan eylemlere imza atıyor, emekçi semtlerdeki yoksul halk barikat başlarında nöbet tutarak evlerini savunuyor.

Böylesine sıcak geçen bir süreçte bizlerin kenarda kalması, yaşananları seyretmesi, verdiğimiz kayıpların da etkisiyle yürüyüşümüzün yavaşlatılması kabul edilemez bir durum ve tarih karşısında verilmesi gereken bir hesap olacaktır. Oysa tarih ve bugün yaşadığımız süreç bize daha hızlı yürümemizi, mücadelenin ortasında ağır yükleri omuzlamamızı, şehitlerimizden devraldığımız bayrağı daha yukarılara kaldırmamızı emretmektedir. Tüm güçlerimizi harekete geçirerek devrim ateşini harlayalım, kavgaya omuz verelim; durmak yok, yorulmak asla diyerek...

Devrimimizin başarısı için silahlı mücadelenin doğru kavranması, geliştirilmesi büyük önemdedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bize proletaryanın iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu, bu olmadan zafere erişilemeyeceğini öğretti. İktidar ele geçirilmeden hiçbir şeyin proletarya lehine gelişmeyeceğini, her şeyin sadece hayalden ibaret kalacağını da öğrendik. İktidarı ele geçirmenin biricik yolu halkın silahlı mücadelesini yaratmak ve geliştirmektir. Bu olmadan faşizmi yok edemeyeceğimizin, aksine sürekli yenilgiler alacağımızın bilincindeyiz. Bu bilinci halk kitlelerine taşımaları ve gelecekte beklenenleri ancak kendi elleriyle yaratabileceklerine onları ikna etmeliyiz.

Halk kitleleri var olan gerici iktidardan kurtulmak ve kendi iktidarlarnı yaratmak noktasında kesinlikle olumsuz bir yaklaşım içinde olamaz-

"Yaşasın Gerilla Savaşı"

lar; sadece buna güçlerinin yetmeyeceğini düşünürler; kendilerinin bu gece sahip olduklarının farkına varamazlar. Bütün mesele kitlelere devrimci yolu ve bu yolun gelişmeye açık olduğunu göstermektir. Ezilenler her zaman ilerici olandan yana tavır alarak tarihin devrimci yönde ilerlemesine hizmet etmişlerdir. Günümüzde işçi sınıfı, yoksul köylüler, küçük burjuvazi ezilenlerin en dinamik kesimlerini oluşturmaktadır; çünkü onların bu düzenden hiçbir çıkarları yoktur... Onlar öğrendiklerinde gerçek gücün kendilerinde olduğunu kavrayarak birleştiklerinde, örgütlendiklerinde, silahlandıklarında yönecekleri yer iktidar olacaktır. Partimiz tam da kitlelerin bu gerçekliğinin farkında olarak devrimci silahlı mücadelenin gelişip güçlenebileceğine inanmaktadır. İktidar mücadelesi nihayetinde iki gücün karşılıklı savaşına mecburdur.

Tekirdağ F Tipi Haziran Ayı Hak İhlalleri: "YENİ TCK İLE SALDIRILAR ARTTI"

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane-si'nde kalan tutsaklar tarafından devrimci tutsakların Haziran ayı içerisinde maruz kaldıkları hak ihlalleri açıklanarak hapishane yönetiminin hukuk dışı uygulamaları teşhir edildi.

Yapılan açıklamada sadece bir aylık dönemde bile, 1 Haziran'da yeni CİK'in (Ceza İnfaz Kanunu) yürürlüğe girmesinin ardından saldırıların yoğunlaştığı belirtildi.

Pekçok hak ihlalini ayrıntılı bir şekilde gösteren gerekçeler ve karar numaraları bulunan açıklamada yer alan bazı hak ihlalleri şunlar:

- Alaattin Öget isimli tutsak, hücre değişikliği için defalarca talepte bulunmasına rağmen, istemi her defasında keyfi gerekçelerle reddedilmiştir. İdare tarafından kasıtlı olarak tek tutulmaktadır. Alaattin Öget bu durumu protesto amacıyla bir günlük açlık grevi yapmış, akabinde hücre camlarını kırmıştır. Bu yüzden hakkında soruşturma açılmış ve hakkında 1464 YTL ağır para cezası verilmiştir.

- Müebbet hapis cezası alan Ali Baba Arı ve Hasan Şahingöz zorla tekli hücrelere götürülmüşlerdir. Götürülme esnasında fiziki işkenceye maruz kalan tutsaklar, insanlık dışı koşullarda tutulmaktadır.

-Menderes Leyla isimli tutsak, gerekçesiz ve habersiz bir şekilde başka bir hücreye zor ile götürülürken işkenceye maruz kalmış, bir ayağında çatlak ve vücudunun çeşitli yerlerinde darp izleri oluşmuştur.

- 15 günde bir yapılan genel arama esnasında Mustafa Çadarpasa, Bülent

Kemal Yıldırım ve Kaan Karataş direkt müdürün talimatıyla gardiyan ve askerler tarafından fiili saldırıya maruz kalmıştır. Saldırının gerekçesi ise idare tarafından kendilerine verilen Nazım Hikmet-Mahir Çayan resimleri ve takvimin idarece ellelerinden keyfi bir şekilde alınmasına karşı koymaktır.

- CİK'i protesto amacıyla feda eylemi yaparak şehit düşen Faruk Kadioğlu ile aynı hücrede kalan Ahmet Güzel'e 20 gün hücre hükmü verilmiştir. İdarenin gerekçesi "Yangın çıkartmak, infial yaratmak vb."dir! Ahmet Güzel tekli hücreye götürülmesinin ardından maruz kaldığı psikolojik baskılara karşı slogan atarak tavrı almış ve tüm diğer tutsaklar tarafından kapılar dövülmüştür. Bunun üzerine misillemede bulunurcasına kendisine 2 ay mektup yasağı verilmiştir. Aynı şekilde Osman Nuri Ocaklı ve Ercan Gököğlü da keyfi arama karşısında slogan attıkları için 2 ay mektup yasağı almışlardır.

- Caner Uluç, Fatih Engin Arpaç ve Sinan Gülüm'ün kaldığı hücrede tutsaklardan habersiz olarak hücrede bulunan "Devrimci Demokrasi" isimli gazete alınmış ve geri verilmemiştir.

- Baysal Demirhan isimli tutsak uzun süredir üçlü hücrede tek başına tutulmakta, ancak yer değiştirme talebi kabul edilmemektedir. Bunun üzerine protesto amacıyla hücrenin camını kırmıştır. İdare tarafından psikolojisinin bozulduğu bilindiği halde, halen tekli hücrede tutulmaktadır.

- Hüseyin Uzundağ, Coşkun Akdeniz, Baysal Demirhan, Cihan Kahraman, Aslan Taşhan, Fatih Engin Arpaç ve Gökhan Oruç isimli tutsaklara daha önceden

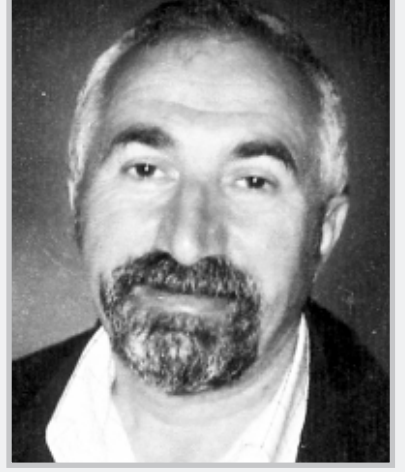
uğradıkları saldırı nedeniyle karşılıklı dava açılmıştı. Bu defa da bu tarihten 6 ay önce "taşkınlık" yaptıkları gerekçesi ile ikinci bir dava açılmıştır. Yani Jandarma 1.5 yıl sonra dava açma gereğini hissetmiştir!

- Müebbet hapis cezası alan tutsakların tekli hücrelere zorla götürülmesi esnasında bütün tutsaklarca kapı dövülerek, slogan atılarak saldırı protesto edilmiştir. Bunun üzerine idare tarafından 39 tutsak hakkında disiplin soruşturması açılmıştır. 100 civarında tutsak "Biz de kapı dövdük" diyerek idareye başvurmasına rağmen bu durum görmezden gelinmiştir. Bu 39 kişiye 1-2 ay haberleşmeden men yasağı verilmiştir. Bu yasak verildiği için de otomatikman 3-6 ay arası açık görüş yasağı da idarece verilmiş olmuştur.

- 1 Haziran'da yürürlüğe giren yeni TCK-CMK ve CİK'i protesto için tutsaklar 3 Haziran'dan itibaren 3 günlük açlık grevi yaptığı için tüm tutsaklara 1 ay açık alanlara çıkma yasağı verildi, ki zaten tutsaklar bu alanlara çıkmak tadmına bağlı olduğu için normalde de çıkmıyorlardı!

Cezalar bununla bitmemiş, açık görüşe ilk kez çıkacakları gün açık görüş yasağı almışlar. Aylık açık görüşe çıkmaları için gayret sarf edilirken ilkinde bu cezanın verilmesi çok anlamlıdır.

Yapılan açıklamada haberleşme hakkına getirilen kısıtlamalar, imha edilen mektup ve faksar tek tek açıklanırken, idarenin bu mektupların imha edilmesinin gerekçesini "örgüt talimatı içeren yazılar olması" diye açıkladığı belirtildi. Bu kararlara yapılan itiraz ve suç duyurularının ise kiminin red edildiği, kimine ise henüz cevap verilmediği açıklandı.

İbrahim ASLAN
yoldaşı anıyoruz
(13.05.1956-07.07.2005)

"Yitirmiş tilsimini ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cigara dalıp gidene
Seni, anlatabilsem seni....
Yokluğun cehennemim öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...."

İznini geçirmek için gittiği İstanbul'da ani bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrılan güzel insan, **İbrahim ASLAN** yoldaşı (**İbo Dayı**) saygıyla anıyor, ailesi ve yakınlarının acısını paylaşıyor ve başsağlığı diliyoruz.

Anısını devrim mücadelemizde yaşatacağız.

**Paris'ten bir grup
İşçi-köylü gazetesi okuru**

Örgütlenme hakkımız ENGELLENEMEZ!

Gaziantep Aras Kargo Müdürlüğü'ne bağlı şubelerde çalışan işçiler TÜMTİS'te örgütleniyorlar.

Günde 12-13 saat çalışan, asgari ücret alan işçiler ağır çalışma koşullarına, sosyal güvenceden yoksun çalışmaya karşı TÜMTİS'te örgütlenirken işçilerin sendikada örgütlenmesinin ardından 10 işçi işten atıldı. Sendikadan istifaya zorlanan işçiler istifa etmedikleri için işten atılırlarken, işçiler işe iade davası açtı. Patron sendikaya üye işçilere daha düşük zam yaparken bu işçilerin yerlerini sık sık değiştirerek işçileri yıldırma çalışıyor. İşçiler patronun tüm yıldırma politikalarına karşı sendikada örgütlenmede ısrar ediyor. İşçiler "her türlü baskıya karşı direneceklerini, ne olursa olsun sendikadan istifa etmeyeceklerini" dile getiriyorlar.

(Kartal)

Zafer direnen emekçinin olacak!

Eğitim-Sen üyeleri artan baskılara ve sürgünlere karşı Milli Eğitim Bakanlığı'nın önünde bir basın açıklaması yaptılar. Eğitim-Sen'liler Urfa Valisi'nin görüşme taleplerini kabul etmediğini söyleyerek anti-demokratik uygulamaları protesto ettiler. "Eğitim-Sen susturulamaz" sloganlarını atan eğitim emekçileri "Örgütlü toplum demokratik Türkiye" dövizlerini taşıdılar. Burada kısa bir konuşma yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, Eğitim-Sen'e yönelik baskıları protesto etti. Eğitim emekçileri Bakanlığın önünden Kızılay Postanesi'ne yürüyerek İşçileri Bakanlığına ve Urfa Valisi'ne faks çekerek sürgününün geri çekilmesini istediler. (Ankara)

Eğitim-Sen'de gergin Kurul

Anadilde eğitimi savunduğu için kapatma davası açılan Eğitim-Sen'de Olağanüstü Genel Kurul oldukça gergin bir atmosferde geçti.

Sabah saatlerinde Kocatepe Konferans Salonu'nda başlayan Kurul'da, delegeler dışında üyelerin içeri alınmamaacağı açıklandı ve en dıştaki kapı yönetim tarafından kapatıldı. Değişik illerden Kurul'a katılmak amacıyla gelen ve anadilde eğitimi savunarak, tüzükten çıkarılmaması gerektiğini söyleyen eğitimciler bunun üzerine MYK ile görüşerek kapının açılmasını istediler. Ancak MYK yerin dar olduğunu gerekçe yaparak açıl-

mayacağını bildirdi. Bunun üzerine kitle kapıya yüklenerek kapıyı açtı. Ardından da Konferans Salonu'na girebilmek amacıyla tekrar kapıya yüklendi. Bu sırada arbede yaşanırken tartışmanın uzaması üzerine Genel Kurul'a ara verildi. 2. bölümde de oldukça gergin geçen tartışmalarda Eğitim-Sen yönetimini oluşturan anlayışlar tüzüğün değiştirilmesi gerektiğini belirttiler. Yapılan konuşmalarda tüzüğün değiştirilmesinin aynı zamanda geri adım olduğu belirtilirken yapılan eylemde 381 oya karşı 115 oyla tüzük değiştirilerek "anadilde eğitim" maddesi kaldırıldı. (Ankara)

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Devrimci silahlı mücadele

EMPERYALİZMİN GERÇEK DÜŞMÁNIDIR...

7 Temmuz'da emperyalist Britanya'da metro ve otobüs hatlarına konan bombalar büyük ve etkili bir sarsıntıya dönüştü ve gündemdir dünya gündeminin baş sırasında yerini aldı. Bu gündemin birinci derecede yer edinmesinde elbette haklılık payı vardır. Birincisi; güvenlik önlemlerinde dünyada bir numara olduğu düşünülen bu emperyalist ülkede, eş güdümlü olarak 7 bomba patlatılmıştır. İkincisi; bu bombalar bu ülkede yapılmakta olan G-8 Zirvesine denk gelmiştir. Yani bir nevi politik bir mesaj içermektedir. Üçüncüsü ise; oldukça kanlı bir saldırı olmuştur. 50'den fazla sivil insan hayatını kaybetmiştir.

Kanımızca tartışılması gereken asıl nokta bu eylemin kim tarafından yapıldığından çok eylemin içeriği, hedefi ve devamında verdiği politik mesaja yönelik yaşanan tartışmalar olmalıdır. Bu saldırıların oluşturduğu zemini doğru kavramadığımız taktirde saldırının sonuçlarına paralel olarak emperyalizmin politik, ideolojik ve askeri yaklaşımının ve saldırganlığının boyutunun ne olacağını gözden kaçırılmaya neden olacaktır. Her şeyden önce defalarca belirttiğimiz bir noktayı yeniden belirtmekte fayda olduğunu düşünüyoruz. Devrimci eylem biçimlerinin nasıl ve ne içerikte olması gerektiğini açıklamak ve buna göre yaklaşımımızı defalarca da olsa yeniden ortaya koymakta fayda vardır. Çünkü bugün silahlı mücadele biçimini uygulayan her anlayış özellikle emperyalistler tarafından bilerek ayrılaştırılmakta ve bu durum terörizm yaftasıyla etiketlenerek komünistler ve devrimci güçlerle kimi gerici anlayışlar aynı kefeye konmaya çalışılmaktadır. Bundandır ki silahlı mücadele biçimi ve bu mücadelenin nasıl bir içerikle ele alınması gerektiği noktasındaki yaklaşımımız net olarak belirtilmelidir. Silahlı mücadeleyi ele alıp Marksist-Leninist-Maoist güçlerle her türden oportünist, revizyonist ve silahlı reformist güçlerle aramızdaki farkı koymayı sağlayacaktır. Özellikle de özünde gerici olan, ancak bugün götürüldüğü biçimsel olarak anti-ABD'ci hatta yürüten örgütlenmelerle, devrimci silahlı mücadeleyi ve onun biçimlerini ele alırken farklılığı koymak açısından bu önemlidir.

Komünistler her şeyden önce dünyanın herhangi bir yerinde yapılacak bir eylemi, eylemi yapan örgütün niteliği ve çizgisiyle ilintilendirme ve ona göre devrimci eylem olup olmadığına karar verme anlayışını benimser. Sonrasında ise eylemin sonuçları, zamanlaması ve hedefi bakımından eksiklikleri ve olumsuzlukları değerlendirme yaklaşımı içerisinde olur. Yani eylemi salt kendi başına eylem olarak değil, kimler tarafından, kime karşı, niçin yapıldığına bakarak değerlendirmek doğru olmalıdır. Zira bir devrimci örgüt bir eylem örgütlenmesinde eylem biçimi yanlış ve eksik olabileceği gibi aynı şekilde özü gerici olan örgütlenmeler de yürüttükleri mücadelede o anın özgülüğünde ilerici ve doğru eylem biçimleri uygulayabilirler.

İngiltere'de gerçekleşen eyleme de öncelikle bu çerçeveden bakarak değerlendirmek gerekmektedir. İkinci nokta ise eylemin biçimidir. Biz komünistler öncelikle eylemi kim yaparsa yapsın, halka zarar verme anlayışından uzak durmak gerektiğini düşünüyoruz. Gerçekleşen eylemin politik mesajı ne olursa olsun doğrudan sivil hedefleri amaçlayan eylem biçimlerini reddettiğimiz bilinmelidir. Ancak devletin kurum ve kuruluşlarını, emperyalist tekelleri, askeri karargahlarını hedefleyen veya buna benzer hedefler seçilip yapıldığında verilecek sivil kayıpların "normal" karşılanması gerektiğini de kabulleniriz. Örneğin Proletarya Partisi'nin Çankırı valisine düzenlediği eylemde verilen sivil kayıpların olması gibi. Verilen sivil

kayıplar karşısında Proletarya Partisi'nin yaptığı açıklama oldukça öğreticidir.

İngiltere'de gerçekleşen eylemde ise kabul etmediğimiz nokta doğrudan sivil hedeflere yönelmesidir. Bu tarz eylem biçimlerinin politik hedefi ne olursa olsun eleştirilmesi ve mahkum edilmesi gerekmektedir. Ancak eylemin biçimi mahkum edilirken kim tarafından yapıldığına göre tavır takınılmalıdır. Bu tarz bir eylemi devrimci bir programa ve mücadele hattına sahip herhangi bir örgüt de gerçekleştirebilir. Elbette bu durumda ülkenin bir bütün koşullarına göre devrimci yapının açıklaması ciddiyetle değerlendirilir ve buna göre bir yaklaşım ve tavır belirlenir. Ancak biz bu tarz eylem biçimlerini sahiplenmediğimizi ve reddettiğimizi bugünden belirtmeyi gerekli görüyoruz. Çünkü yapılan eylemin sivil hedeflere yönelmesi politik mesajın daha etkili ve daha anlamlı olmasını sağlayacaktır. Yani bir eylem devrimci ilkelere sahip olmalı ve kitlelerin kaybına neden olacak tarzda gerçekleşmemelidir. Bu açıklama doğru devrimci silahlı mücadelenin ve eylemlerin kavranması açısından ve bizim bakış açımızı ortaya koyması açısından önemlidir.

Değerlendirmemizin esas kısmı ise bu eylemle birlikte estirilen karşı devrimci rüzgarın teşhir edilmesi ve gerçekliğinin açığa çıkarılması olacaktır. Kitlelerin terörize edilmeye, emperyalizmin her türlü ve özellikle askeri saldırıların meşrulaştırılmaya çalışıldığı bu ortamın ve muhakkak bu eylemin devamında gelecek emperyalist partentli karşı devrimci kampanyaların göğüslenmesi ve doğru yorumlanması açısından önemli görüyoruz. Çünkü bu eylemle birlikte özellikle her türden silahlı mücadele ve direniş terörizm (kitleleri hedefleyen silahlı eylemler olarak lanse edilen biçimiyle) yaftası yapıstırılmaya çalışılmaktadır. Ve bugün emperyalistler özelde de ABD ve İngiliz emperyalistleri "küresel terörle" mücadele adı altında yürüttükleri emperyalist askeri saldırganlıkların daha da meşrulaştırılmasını ve kitlelerin bilincinin bulanıklaştırılmasını sağlamaya hizmet edecek şekilde sorunu ele alacak ve bu yönlü etkin bir karşı devrimci kampanya başlatacağıdır. Bugün bu terörizm safsatası her türden silahlı mücadeleye karşı kullanılmakta ve bu temelde devrimci mücadeleye saldırılmaktadır. Bugün Irak'taki işgale karşı gelişen haklı ve ilerici direniş terörizm demek ancak emperyalist terörü uygulayanların yöntemi olabilir. Yine aynı şekilde Nepal'de monarşiye karşı verilen halk savaşına terörizm demek ancak bu alçak emperyalistlerin demagogileri olabilir. Durumdan vazife çıkarmakta uzman olan uşak ruhlu faşist Kemalist diktatörlük ve onların temsilcileri bu durumdan da aynı vazifeyi çıkararak hareket etmişlerdir. R.T. Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, ilk açıklamalarında Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü haklı ve meşru savası kastederek "terörden" en çok kendilerinin çektiğini ve 40 bine yakın "vatandaşlarını" kaybettiklerini açıklayarak, İngiliz devletini en iyi kendilerinin anlayacağını dillendirmiştir. Devamında teröre karşı savaşta ne denli kararlı olduklarını ve "dost ve müttefik İngiliz devletiyle ortaklığa her zamankinden daha fazla hazır" olduklarını belirtmişlerdir. Yani hemen demagogik söylemleri kullanarak hizmete amade olduklarını belirtmişlerdir. Her fırsatta Kürt ulusal hareketinin ve devrimci ve komünist güçlerin haklı silahlı mücadelesini karalamak görevini yerine getirmeye çalışan Türk egemen sınıfları bu fırsatı da kaçırmamışlardır.

Demagogik terör safsatası bu saldırıyla birlikte emperyalizmin terörle savaşımında haklılığına

giriştiği bir içerikle de ele alınmaya çalışılmaktadır. Özellikle eylemin G-8 zirvesine denk gelmesi ve G-8'in Afrika gündemi üzerinden yükseleceği yanılması, G-8 zirvesinin meşrulaştırılmasına ve emperyalizmin halkların dostu olduğu, onun dışındakilerin ise düşman olduğunu ispatlamaya girişilmiştir. İşte eylemin hemen arkasında bu emperyalist ülkelerin devlet başkanlarının demeçlerinden birkaç tanesi. "Bir taraftan G-8 zirvesinde fakirliği yenmeye, AIDS'i yok etmeye, doğayı korumaya çalışanlar diğer yanda ise masumları öldürenler var. Amaçlar ve niyetler bundan daha açık ortaya konamazdı." (George W. Bush) "Bu barbarca saldırıları derinden kınıyoruz. ... Terör ve şiddetin toplumlarmızı veya değerlerimizi değiştirmesine izin vermeyeceğiz. Daha iyi bir dünya yaratma kararlılığımız sürecektir. Bu zirvede dünya liderleri, dünya halklarının fakirliğiyle mücadele ve insan hayatının korunması ile geliştirilmesi için çaba sarf ediyor." (Tony Blair'in ağzından G-8 in ortak bildirisinden) "Bu trajik saldırıdan dolayı dehşete düştüm." (Jacques Chirac) "Saldırıların açlık ve sefaletle karşı mücadele için G-8 zirvesi sırasında yapılması, insan hayatına hiç önem verilmediğinin bir işaretidir." (Gerhard Schröder) "Böyle insanlık dışı saldırıları Londra, New York, Moskova, nerede olursa olsun kınamalıyız." (Vladimir Putin) "Büyük öfke içindeyim. Ne pahasına olursa olsun işbirliğimizi Blair'den esirgemyeyeceğiz." (Junichiro Koizumi) Konuşan ağızlar ortak dili ne güzel de tutmuşlar. Bu ortaklık onların sınıfsal özelliklerinden ileri gelmektedir. Bu ortaklık yağmacı, katliamcı, sömürgeci, inkarcı özelliklerinden başka ne olabilir ki! Özellikle bugün Afganistan ve Irak topraklarında on binlerce kadın, erkek ve çocuğun katliamından sorumlu olan bu güruh utanmazca ve hayasızca bu açıklamaları yapabilmektedir. Bu emperyalist katliamcı güruh Afrika'ya yardım etmeye, dünyadaki çevre kirliliğine son vermeye çalıştıklarını ilan ederek bu saldırıların "bu iyi niyetli girişimlere" yönelik bir saldırı olduğunu beyan etmektedir. Afrika'da yoksulluğun pençesinde her gün 10 binlerce çocuğun ölmesine neden olan kendileri değilmiş gibi bu açıklamayı yapmaktadırlar. Ve buna rağmen G-8 zirvesinde Afrika'ya yardım adı altında 50 milyar dolar destek olacağını ilan ederlerken, sömürgeleştirme ve kendi aralarında yağmaya çevirecek daha üst boyutta yaptırım ve planları da yaşama geçirmişlerdir. Britanya ve ABD firmalarının da bulunduğu bir dizi ülke BM ambargosuna rağmen Afrika'ya silah satışı devam ettirdiği ve bu silahların Kongo'daki iç çatışmada milyonlarca insanın ölümüne neden olduğu BMAf Örgütü tarafından açıklanmıştır. Bu ülkeler bir yandan yardım kampanyası ve "açlığı önleme" adı altında karar haline getirdikleri ama hiçbir zaman yaşama geçmeyen yardım planları hazırlarken (bu anlayışların yardım planları, felaketlerde taahhüt ettikleri yardımları yerine getirmemesiyle ünlüdür. Birkaç milyar dolar yardım yapacaklarını açıklayıp bunları 3-5 dileme bölerek ilk dilimini olayın sıcaklığıyla gönderip sonrasında hiçbir şekilde belirttikleri yardımları göndermedikleri bilirken bu denli büyük bir meblayı hangi şartlara bağladıklarını tahmin etmek zor olmasa gerek) bir yandan da Afrika'daki iç çatışmaları körükleyerek milyonlarca insanın ölümünden silah tekellerinin kârlarına kâr katmaktadırlar. Bugün planladıkları da bu pazarın her yönüyle paylaşılmasından ve istismak edilmesinden başka bir şey değildir. Afrika'daki bir insanın bile bu emperyalist ülkelerdeki ineğe verilen değerden daha düşük olduğu bugün bilindir durumdayken söyledikleri her şey gerçeğin duva-

rına çarpılmaktadır.

Emperyalizmin özünün ne olduğunu unutan ve bu unutkanlık ve en iyimser değerlendirmeye cahillikleriyle emperyalizmden beklenti içinde olan yaklaşımların bu eylemle birlikte değerlendirilmeleri ve silahlı mücadeleye yönelik saldırıları da teşhir direğine çivilenmelidir. Emperyalizmin görünen en kaba uygulamalarını teşhir edip bunun karşısında duran, ancak emperyalizme karşı gelişen silahlı mücadelenin de yararsız ve beyhude bir mücadele olduğunu ispatlamaya çalışanlar bu saldırının devamında yine bildik bu türküyü daha güir bir şekilde söyleyeceklerdir. Emperyalizmin askeri saldırganlıktan vazgeçmesi gerektiğini, "terörün" bundan kaynaklandığını ve bu politikaların ancak barışçıl mücadelelerle ortadan kaldırılacağını yine ve yeniden söyleyeceklerdir. Emperyalizmin özünü kavramayan ve bu kavrayışsızlık üzerinden politika üreten, düşünce üreten bu kesimler bilinmelidir ki ezilen halk yığınları içerisinde emperyalizmin politikalarını çeşitli biçimlerde cilalayanak meşrulaştırmaya çalışmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Niyetleri ne olursa olsun gerçeği doğru okuyamamak bu gerçeği subjektif niyetlere hapsetmek objektif olarak halkları kaderlerine razı gelmeye zorlamak anlamına gelecektir. Bu kader ise teslimiyet, kabullenme, sömürü, işkence, katliam vb.dir. Bu reformist ve hümanist yaklaşımlar İngiltere'de gerçekleşen eyleme yönelik bakış açısıyla ve değerlendirmeleriyle olayı darlaştırıp emperyalist devletlerin söylemini farklı biçimlere büdündürerek devam ettireceklerdir. Buna şimdiden başlamışlardır.

Muhtemeldir ki G-8 zirvesine karşı başlayan emperyalizm karşıtı hareketlenme bu eylemden sonra tersine döndürülmeye çalışılacaktır. Şimdiden bu hareketlenme gündemden düşürülmüştür. Ve açıkça belirtmek gerekir ki bu eylemi en iyi şekilde kullanan emperyalistler G-8 zirvesini daha "rahat" ve "huzur" içinde yapmışlardır. Bu tespitte eylemlerin direkt emperyalist partentli olduğu sonucunu çıkarmamak gerekmektedir. Sorunu bu şekilde yorumlamak yanlış ve hatalı bir yaklaşım olur. Ancak bu eylem aracılığıyla verilen mesajlar ve gündemdeki G-8 karşıtlığı temelinde oluşan eylemlerin sönümlenmesi emperyalizmin bu durumu ustaca kullandığına yorumlanmalıdır. Ancak dikkat edilmesi gereken noktalardan birisi olarak emperyalizme ve onun kurumlarına karşı salt barışçıl eylem biçimlerinin ön planda olması gerektiği yaklaşımı ret edilmelidir. Emperyalist devletlere ve onun işbirlikçilerine karşı bombalama, sabotaj ve silahlı eylem biçimleri sürekli ve doğru bir temelde kullanılmalıdır. Bu tarz devrimci eylemler kitle hareketlerini köstekleyen değil tam tersine besleyen nitelikte olmalıdır. Silahlı politik mesajlar tam da bu yağmacı talancı kurumların göbeğine yöneldiğinde geniş kesimlerden olumlu tepki olacaktır.

Nihayetinde emperyalizm ve onun uzantıları niteliğindeki sistemin yedek güçleri (reformist-revizyonist anlayışlar, teslimiyetçi işbirlikçi yaklaşımlar vb.) silahlı mücadeleye yönelik saldırılarını artırmışlar, emperyalist işgal ve yağmayı meşrulaştırma çabasına girmişlerdir. Emperyalizmin devrimci silahlı bir savaşım ve direnişle ancak sökülüp atılması gerektiği yönlü devrimci tezlerle saldırı zeminlerini genişletmişlerdir. Bugün yapılması gereken emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı silahlı devrimci savaşımı yürütmek, yürütülen yerlerde bunlara destek olmaktır. Bunların propagandasını ve haklılığını kitlelere kavratmaktır. Bunun tersi anlayışları ise tarihin yaptığı gibi bugün de teşhir direğine çivilenmelidir.

Sınıfsal Bakış

SAVAŞTA ISRARLA VERİLECEK 17'LERİN YANITI!

Yoldaş değilsen de aynı yolun yolcularıydık. Şehit düştüklerinde değil ama öncesindeki uzun yıllar boyunca çoğuyla yoldaşlık yapmıştık. Hem de nice muharebeler ve direnişlerin içinden süzülüp gelen bir sürecin tanıklığında. Adına ideolojik/siyasi manada yoldaşlık demesek de, nice alanlarda savaş ve direniş mevzilerini paylaşmayı sürdürüyorduk. Hiç kuşkusuz aynı anlayışla ardılları ile sürdürmeye devam da edeceğiz.

17'lerin yüreğimizi dağlayan kaybını savaş ateşimizi harlamak için vesile kılmak, sınıf mücadelesinin doğal yasasıdır ama, acımızın dinmesi de kolay olmayacak. Bu acıyı zamana değil kavga ya sarılarak hafifleteceğimizin bilincinde olmamız yetmiyor. Bunu uygulamaya sokmamız gerekiyor. Ancak o zaman bütün şehitlerimize olduğu gibi 17'lere karşı da gerçek manada sorumluluğumuzunu yerine getirmiş olacağız.

Onları güçlü, kitlesel cenaze merasimleri ile uğurlamak, hemen ertesinde bir takım gösteriler ve anma törenleri ile eylemlerde bulunmak ilk görev olarak önemliydi ve başarılması gerekiyordu. Bunun hem kesintisiz kılınması hem de ileri biçimlere taşınması, daha da önem arz ediyor.

Aslında, bundan önce herkes kendisine, "Bu görevlerden, mücadelenin, savaşın yükseltilmesi meselesinden bahsedilmesi için 17'lerin şehit düşmesi mi gerekiyor?" sorusunu sormalıdır. Ya da, "Birileri, 17'lerin şehit düşmesinin ardından, bu büyük bedelli kaybın etkisiyle, yüksek perdeden mi konuşmaktadır?" sorusu sorulmalıdır.

Bu sorularla düşündürmeye çalıştığımız husus; sınıf mücadelesi gerçeğinin kavranması, kitlelerin harekete geçirilmesi, daha ileri mücadele biçimlerine sevk edilebilmesi için; komünistlerin, devrimcilerin yaşamlarını sakınmadan bir savaşım içinde oldukları gerçeğinin kendini 17'ler örneğinde görüldüğü üzere bir kez daha ortaya serdiğidir.

17'ler tıpkı bütün devrimciler gibi son derece onurlu bir kavgaın neferleri olarak yol alıyorlardı. Yalın ve çıplak bir gerçeğe, Türkiye halkının kurtuluşu uğruna demokratik halk devrimi yolunda, kazanılması mutlak bir zafere doğru büyük bir inançla yürüyorlardı. Onları can bedeli bu mücadelede, ölüm karşısında korkusuz ve fedakar kılan bu inançlarıydı. Tıpkı, İbrahim, Mahir, Deniz, Sinan, Mazlum, Fatih ve diğerleri gibi.

Kimse Ovacık-Mercan katliamını; ajan komplosu, alanın uygunsuzluğu, diğer hata ve sorumsuzluk vb. olaylar çerçevesinde tartışma konusu yapma hakkına sahip değildir. Her olayın olduğu gibi bu katliamın değerlendirmesini de öncelikle yoldaşları yapacaktır. Buna dair açıklamaları da bulunmaktadır. Şehitlerimize saygımız gereği bu konuda

hiçbir yorum ve polemik yürütülmemelidir.

MKP, bilindiği üzere proletarya partisi TKP/ML ile aynı ideolojik hattı savunduğunu ve ülkemiz komünist hareketinin doğuşu ve gelişimi bakımından da aynı mirası paylaştığını iddia etmektedir. "Kardeş parti" olarak tanımladığı TKP/ML'nin 1994 ayrılığı sonrasındaki şekillenişine ilişkin "esaslı" eleştirilerine rağmen, bunları "temelli" bir sorun olarak değerlendirmeyen MKP'nin, proletarya partisine yaklaşımlarını elbetteki bugün için tartışmayı doğru bulmuyoruz.

Buna karşılık, bilindiği gibi, TKP/ML'nin MKP'ye ilişkin aynı tarzda bir değerlendirmesi ve "kardeş parti" tespiti bulunmamaktadır. Her ne kadar, MKP'li kadrolar ile geçmişte aynı saflarda bulunmuş ve Proletarya Partisi tarihinin önemli dönemleri çeşitli alanlarda paylaşılmış ise de bu, tarihin ve mirasın paylaşılması anlamına gelmemektedir. İdeolojik siyasal ortaklık ise tamamen ayrı bir olgudur. MLM ideolojinin ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tezlerinin büyük oranda kağıt üzerinde kabul edilmesi, ilk bakışta "aynılık" gibi görüne de bütün bunların içinin nasıl doldurulduğu ve kavrandığı hususu, sorunun "tayin edici" yanı olmaktadır.

Durum bu merkezde olmakla beraber, TKP/ML'nin MKP'ye yönelik tutumu her zaman için dostane olmuş, ayrılığa neden olan olaylar (darbe vs.) ve devamındaki kimi tutum ve sorunların hiçbir surette hasmane bir konumlanma yaratmasına izin verilmemiştir. Nitekim, çok çeşitli platformlarda MKP'li arkadaşlarla omuz omuza kavga ve direniş yürütülmüş, her türlü dayanışmaya tereddütsüzce girilmiş, güçlü bir güven ilişkisi tesis edilebilmiştir. Dahası son yıllarda gerilla alanında önemli bir adım atılmış ve bazı birlikler çerçevesinde oluşturulan güç birliği, ilişkiyi daha verimli bir boyuta taşımıştır.

Kalbimizden kopan 17 parçanın acısını yaşadığımız şu dönemde, bütün bunlardan söz etmemizin nedeni, bir takım spekülasyonların önüne geçmek amacıyla bazı bilinen hususların altını tekrar çizmek gereğidir. Biz, MKP'nin şehit düşen kadrolarının belli bir bölümü ile nice onurlu savaş ve direniş mevzilerinin paylaşımı kadar, çok ciddi çekişme ve tartışmalar da yaşadık. Bunları, sınıf mücadelesinin bir parçası olarak kabul ettik ve anılarımıza kattık. Bugün, onlara tüm devrimcilere olduğu üzere kendi yoldaşımız gibi sahip çıkıyoruz. Paylaşmalarımız ve anılarımız, silahlı mücadelede saf tutuşları gibi öznel durumlar; acımızı, öfkemizi, kinimizi büyütüyor ve özelleştiriyor.

Acılar, felaketler, yenilgiler, düşmanın saldırıları; gerçek dostları her zaman birbirine daha çok yaklaştırır ve kenetler. Sahte dostlar (kimine düşman

mı demeli?) ise böylesi durumlarda tim-sah göz yaşı döker. Akbabalığa soyunur, içten içe sevinirler. Onlara, aynı zamanda düşmanca rekabet içinde oldukları "dostları"na bir darbe de kendilerinin vurmaları için "fırsat" doğmuştur. "İntikam" almaları için elverişli koşul elde etmişlerdir. "İçten" çökertme, "ele geçirme" gibi her türlü Ali cengiz/Osmanlı oyununa uygun şartları "tarih baba" önlere getirmiştir. Kimin sahte kimin gerçek dost olduğunu zaman bütün netliğiyle ortaya serer ama bunu görmek için "iş" zamana bırakmak, "öngörü" gibi bir vasıfla donanmış olması gerekenlerin işi değildir.

Bir de ilan verenler moda olur böylesi dönemlerde. Kimi iyi niyetli, duygusunu, acısını, tepkisini ifade etmede başka yol bulamadığı için bu yolu seçenler istisna; ilan adı altında "reklam verenler" vardır. Hayattayken, 17'lerin "yanlış yolda" gittiğini; devrim, halk savaşı, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisi vb. bütün bunların "demode" olduğunu hem söylemede hem de pratikleriyle dilendirenler, bir de bakarsınız, şehitlerimiz için verdikleri ilanda savaş sloganları haykırıyorlar. "Birileri bizimle dalga geçiyor herhalde" demekten başka bir şey geçmez aklımızdan! Ne kadar tasfiyeci, haybeci, mücadele kaçkını, devrim sövgücüsü, parti düşmanı varsa, onlar da bakarsınız bir başka ilanda buluşmuş, 17'ler bahanesiyle kendi reklamlarını yapıyorlar. Tıpkı, bağış kampanyalarına katılıp, listelerde adını yayınlatanlar gibi!

Günümüzde, devrim ve bunun da ötesinde silahlı mücadele zemininde hareket etmeyi savunan ve daha önemlisi bunu pratiğe geçirmeye çalışan hareketler, emperyalizmin öncelikli hedefi haline gelmiş durumdadır. Bu gerçeklik, "terörizme karşı savaş" kampanyasının açılmasından beri şiddetlenen karşı-devrimci terörün merkezine oturtulmuştur. ABD emperyalizminin 11 Eylül'den itibaren diğer emperyalistler ile faşistler ve gericilerin büyük bölümünü de dahil ederek geliştirdikleri dünya çapındaki bu şiddetli saldırı dalgasının bütün ülkelerde "anti-terör" yasaları ve uygulamaları ile doğrudan hedefi durumuna gelen ihtilalci hareketlere dayatılan, imha ya da teslimiyet olmuştur.

Teslimiyetten anlaşılması gereken, reformist saflara geçmek ve düzen içi kulvarda hareket etmeyi kabullenmekten ibarettir. Tam da bu noktada şöylesi bir açılım yapmakta fayda vardır: Kimi hareketlerin önderlikleri, açıktan düzen içi kulvarda hareket etmeyi, ya da reformist söylemi kabullenmemekle beraber, sinsi bir şekilde devrimci mücadeleden sapma, silahlı reformizme yönelme yolunu tutmuşlardır. Bu durum da tasfiyeciliğe, teslimiyete karşılık gelmektedir. Kaldı ki orta ya da uzun vadede, sol veya sağ oportünist çizginin bir hareketi taşıyacağı nokta da netice itibarıyla düzen içi bir düzlemdir.

Diğer seçenek noktasında ise, "yok et"menin gereklerini yapmak adına, komünistlere ve devrimcilere her türlü araç ve yöntemle yönelinilmektedir. Bunun başlıca nedeni, 90'lı yıllardan sonra emperyalist sistem açısından işle-

rin giderek bozulmasında aranmalıdır. İktisadi ve siyasi krizin özellikle ABD açısından ileri boyutlara varması, dünya çapında sınıfsal çelişkilerin keskinleşmesi ve buna paralel sınıf mücadelelerinin ivme kazanması, öteden beri hazırlanan müdahale planının devreye sokulmasının şartlarını iyice olgunlaştırmıştır. Dünya egemenliği açısından hem ekonomik hem de jeo-stratejik bakımdan en kritik bölgeden başlanarak gerçekleştirilen işgaller süreciyle beraber, açılan "anti-terör" kampanyasının hedefi "İslamcı örgütler" olarak gösterilmeye çalışıldı. Oysa çok geçmeden anlaşılacaktı ki, asıl hedef, bir bütün olarak halk muhalefetine yanıt olabilecek konumdaki komünistler ve devrimcilerdir.

Tehlike ve tehdit bağlamında, komünistler ve ihtilalci hareketler, muhalefet cephesinin sindirilmesinde her zaman için "kilit" konumundadır. Bu kilit açılmadan, halk muhalefetine etkisiz hale getirilmesi ya da bu tesirsizliğin uzun süre muhafaza edilebilmesi mümkün değildir. Önder, seçkin ve faal kadroların bulunduğu hapisanelerde sürekli özel rejimlerin uygulanmaya çalışılması, buralardaki komünist ve devrimci tutsakların teslim alınmaya çalışılmasının ana esprisi de budur. Hapisanelerin "önceliği" içindekilerin "önceliği"ndendir. Ülkemizde F tipi hapisanelerin bu dönemde devreye sokulması da tesadüf değildir.

Dışarıdaki mevziler açısından, denetimin en zor sağlanabileceği alanlar dağlar ve sokaklardır. Stratejik bakımdan önceliği taşıyan dağlarda PKK'yi kontrol edilebilir boyutta tutma noktasında denetimi elden kaçırın faşist diktatörlük, hem ulusal hareketin güçlerine hem de komünist ve devrimcilere azgın bir saldırı başlatmıştır. Bu durum sadece birkaç ille sınırlı değildir. Türkiye Kürdistanı çapında olağanüstü hal döneminin koşulları kısa sürede fiilen geri getirilmiş bulunmaktadır.

17'lere yönelik katliam bu korkunun/saldırının ürünüdür. Bunun bu çerçevede okunması, görülmesi halinde mesele daha iyi kavranacaktır. O zaman saldırılara nasıl yanıt olunacağı da kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Aksi takdirde sarf edilen tonlarca söz, sıralanan boş ve yaldızlı laflarla oyalanmaktan başka çare yoktur. 17'lerin hangi alanda ve hangi mücadele altında şehit düştükleri önemlidir. Düşmana gerçek manada yanıt, aynı mücadele anlayışında ısrarlı olunarak verilmek durumundadır. Bunun altının çizilmediği koşullarda, gazetelere ilan vermektense daha iyi bir tatin aracı yoktur.

Yeryüzünün efendilerine en büyük tehdit, MLM ideolojinin rehberliğinde yol alanlardan geliyor. Peru, Nepal ve Filipinler'in ardından Latin Amerika'nın yarısı büyüklüğündeki Brezilya'dan gelen haberler "hayra alamet" değil. Ülkemizde ise komünistlerin kendi süreçlerine müdahalede kaydettiği mesafeyi gerilla savaşında da göstermesinin öngünlerindeyiz. Devrimci mücadelenin kazandığı ivmenin yarattığı itkinin sonuçlarıyla beraber, bu sürecin daha hızlı bir gelişme göstereceğine kuşku yoktur.

İşçilerin öfkesi ve sabrı taşıyor!

Çukurova işçisi açlık grevinde

Çukurova İplik Fabrikası, 440 işçinin işten atılması ve devamındaki eylemlerle birlikte mahkeme süreci ile gündeme gelmişti. Hukuksal sürecin sonunda işçiler davalarını kazanmalarına rağmen ne tazminat ne de içerideki paralarını alabilmişti. Şimdi atılan işçilere sendika baskısı yüzünden destek vermeyen, işten atılmak için yanlarına dahi gitmeyen fabrika çalışanları susmalarının sonucu olarak açıklıkla konuşuyorlar. 19 aydır maaşlarını alamayan, alsalar bile prim ya da harçlık şeklinde alan işçiler grevde.

Mersin'in Tarsus ilçesinde bulunan Çukurova İplik Fabrikası'nda çalışıyor durumda görünen ancak 20 aya yakın bir süredir hiç iş yapmayan ve sigortaları yatırılmayan 800'e yakın işçi greve başladı. 800 işçinin 15'i ise süresiz açlık grevinde. 5 Temmuz günü başlayan grevi haklarını alana kadar ve bu soruna çözüm bulunana kadar devam ettireceklerini dile getiren işçiler; "5-6 arkadaşımızın psikolojileri bozulduğu için tedavi görüyor. Arkadaşlarımız sigortalı göründükleri için sigortalı iş bulamıyor ve günlük 9 milyona yevmiyeye gidiyor, hamallık yapıyor. Birçok arkadaşımız kamyon

soförü olarak yola gitti onları kaybettik" diyorlar. 19 aydır işçileri oyalayan Çukurova Grubu'nun sahibi Emin Karamahmet İstanbul'a holding önüne giden yüzlerce işçiye "Ocak ayına kadar alacağımız kalmayacak" demesine rağmen işçilere hiçbir ödeme yapmamış. Ayrıca işçilere "1 aya açıyoruz, 2 aya açıyoruz, 15 güne kalmaz açacağız" diyerek oyalıyor.

İşçiler ayrıca "demokrasi ülkesi diyorlar, demokrasi yok. Şeriatla yönetilen ülkelerde bile bir insan alacağını alabiliyor. Demokrasi var denilen Türkiye'de işçiler alacaklarını alamıyor. Köylüler, işçiler aç kalıyor nerede demokrasi" diyorlar.

5 Temmuz'da başladıkları açlık grevinde "sefalet içersinde yaşamaya dayanmıyoruz, bu işin sonunda ölüm de olsa geri dönüş yok" diyen işçiler "ya bizi işten çıkarırsınlar tazminatı ve alacaklarımızı versinler ya da fabrikayı çalıştırsınlar. Hepimizi ücretli izine ayırdılar ücret vermiyorlar, sigorta yatırmıyorlar" diye konuşuyor. Sigortalarının yatırılmadığından kaynaklı hastalarını tedavi ettiremediklerini söyleyen işçiler, bir arkadaşlarının ölümünde hastası olduğunu ancak sigortalı görüldüğü için yeşil kart dahi çıkaramadığını da be-

lirttiler. İki arkadaşlarının fenalaştığını dile getiren işçiler sefil yaşamak yerine direnerek açlıktan ölmeyi tercih edeceklerini vurguluyorlar. İşçilerden yaşadıkları sorunları dinlemeye ve direnişleri hakkında bilgi almaya giden gazetemiz çalışanı Danyal Ülgen'e sivil polisler tarafından kimlik kontrolü yapılmış ve işçiler kısıtılarak, muhabirimizin haber yapması engellenmiştir. İşçilerin bu kendiliğinden gelişen grevlerine devrimcilerin öncülük etmesini engellemeye çalışan devlet bunu başaramayacaktır. (Mersin)

Çiğli işçileri grevde

Çiğli İplik Fabrikası'nda çalışan TEKSİF sendikasına bağlı 850 işçi 6 aydır süren Toplu Sözleşme Görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve başladı. İşçilerin grevi devam ederken bir açıklama yapan TEKSİF Çiğli Şube Başkanı Hüseyin Tokar "Bıçak kemiğe dayandı. İşçilerin öfkesi giderek artıyor" dedi.

İplik Fabrikası ile pamuk depolarında çalışanlar 540 milyon lira civarında ücret alırken, pamukyağı işletmesi işçilerinin 750 milyon lira aldığı ileri süren Tokar, patronların önerdiği zam oranının kabul edilemez olduğunu vurguladı.

İzbeton işçisi grevde!

İzmir Büyükşehir Belediyesi ile Belediye-İş Sendikası arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, İZBETON işçileri 8 Temmuz günü greve çıktı.

8 Temmuz Cuma günü sabah saatlerinde Belkahve'de bulunan İZBETON A.Ş. Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen 500'e yakın

işçi, Genel Müdürlük girişine "Bu işyerinde grev var" yazılı bir pankart asarak, davul zurna eşliğinde greve başladı.

İşçilere hitap eden İZBETON'da örgütlü Belediye-İş 6 No'lu Şube Başkanı Atilla Pasin, grev kararını kendilerine dayatılan "0 zam" sonucu alındığını söyledi. Sözleşme görüşmelerinde kendileri ile muhattap olan İzmir Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri Hasan Fehmi Mali'nin dayatmaları sonucu bu noktaya geldiklerini ifade eden Pasin, "Emeğimizin aşağılanmasına izin vermediğimiz için greve çıkıyoruz" dedi.

TÜMTİS işçilerinin de destek verdiği İZBETON işçileri, davul zurna eşliğinde halay çekerek, "İZBETON işçisi köle değildir", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganlarını attılar.

Tariş'te grev

İzmir'de TARIŞ Pamuk Tarım Satış Kooperatifleri Birliğine bağlı Bakım ve Yenileme Fabrikası'nda toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 900 işçi 23 Haziran'da greve çıktı.

TARIŞ işçilerinin başlattığı grev 15. gününde devam ediyor. Grevle ilişkin bir açıklamada bulunan TEKSİF Çiğli Şube Başkanı Hüseyin Tokar, 31 Aralık 2004 tarihinde toplu sözleşme görüşmelerinin sona erdiğini, patronun yüzde üç zam dayattığını belirtti. Sendika olarak ücretlere seyyanen 70 milyon zam istediklerini belirten Tokar, patronun bu talebi kabul etmemekte ısrarcı davrandığını ifade etti. Tariş'te örgütlü diğer iki sendikaya üye işçilerin ücretleri ile TEKSİF'te örgütlü işçilerin ücretleri arasında eşitsizlik olduğunu belirten Tokar talepleri kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini vurguladı. (İzmir)

Emekçinin Gündemi

EĞİTİM-SEN DEVLETE BOYUN EĞDİ!

Anadilde eğitimi savunduğu için bizzat Genelkurmay tarafından kapatılması için girişimlerde bulunulan Eğitim-Sen, yaptığı 2. Olağanüstü Konferans sonrası tüzüğünden anadilde eğitimi savunduğu maddeyi çıkardı. 3 Temmuz tarihinde toplanan Eğitim-Sen, 2. Olağanüstü Kurultayı'nda alınan karar ile devletin yaptırımına boyun eğmiş oldu. Oldukça tartışmalı geçen Konferansta tüzüğün bu maddesinin değiştirilmesi 115 red oyuna karşılık 381 lehte oyla kabul edildi.

Konferansta anadilde eğitim maddesinin değiştirilmesi konusunda sendika içindeki yurtsever güçlerin de oyunu alan sendika yönetimi, belli ki kurul öncesi bu güçlerle fikir birliğine varmış durumdaydı. Kapatma kararının akabinde yapılan ancak kamuoyuna yansıtılmayan "tüzükten bu madde çıkarılabilir. Önemli olan sendikanın kendi varlığını koruyarak, çalışmalarına devam etmesidir" söylenmeleri salt söylenti değil, sendika yönetiminin bu dönem açısından planlarını ifade eden bir gerekçeydi.

Eğitim-Sen açısından şartırcı olmayan bu karar kimi çevreler de yurtsever güçlerin tavrı konusunda bir şaşkınlık yaratsa da, aslında meseleye bu cepheden yaklaşımın, sergilediği tutumun hiç de şartırcı olmadığı, olmaması gerektiği bir gerçek. Yurtsever hareketin girdiği

mücadele sürecinden bağımsız olmayan bu tutum, süreci doğru analiz edemeyenler açısından kuşkusuz şartırcı bir tablo olarak değerlendirilebilir. Kürt kitlesinin tepki duyacağı bu durum karşısında "önemli olan uzun süreli mücadelenin kendisidir" açıklamasında bulunanlar, yine kitleyi oyalama politikasını devam ettirme tutumunda olmuştur.

Kararın açıklanmasının ardından açıklamalarına devam eden Dinçer; "Maddenin değiştirilmesi ile sendika hakkında açılan kapatma davasının konusu ortadan kaldırıldı ve dava düşecek. Her şart altında ve her platformda anadilde eğitimi hakkını sahipleneceğimiz bilimsel toplantılar yapacağız" dedi. Dinçer'in "bilimsel toplantılar" ile ne kastettiği net olmasa da oldukça geri olan bu durumu bile, bir kazanım, davanın düşmesinin bir sebebi olarak gösterme çabası açık seçik ortada. Oysa şu bir gerçek ki emekçiler hiç bir dönem haklarını geri adımlar atıp, bunlarla avunarak kazanmamıştır.

Yine Dinçer'in "Evet, belki devlet bir iki dişimizi çektir. Ama Eğitim-Sen bu konunun arkasında durmaya devam edecek. AIHM'in lehimize vereceği karardan sonra anadilde eğitim hakkını daha katı biçimde yazacağız" sözleri emekçileri yatıştırmak çabasıyla başka bir anlam ifade etmemektedir. Kazanımları emek-

çilerin öz gücünden değil, Avrupa'nın "adaletinden" beklemeyi salık veren Dinçer, gerek Kurultayda, gerekse de Kurultay sonrası yaptığı açıklamalarda meselenin hukuksuzluk boyutunu ön planda tuttu. Dinçer "davanın hukuk komedisi olduğunu" belirtirken eğitim emekçilerine bu maddenin çıkarılması ile sendikanın kapatılması tehlikesinin ortadan kalkacağı teminatını verdi. Belli ki Dinçer, devletin niteliğini henüz yeterince "kavramamış" durumda. Zira devlet açısından kapatma gerekçesi bugün anadilde eğitim maddesi, yarın farklı bir madde olabilir.

Burada temel sorun devletin sendikayı bir bütün olarak sistem içinde tutma ve sisteme karşı herhangi bir sesin bulunmaması ve bir anlamda tamamen ehlileştirilmesidir. Ve devletin bu politikasına karşı anadilde eğitim hakkının savunulmasının tüzükten çıkarılması ile bu ehlileştirme politikalarına sendika yönetimi ve belli kesimler tarafından olumlu bir yanıt verilmiş oldu. Devletin sendikaları belli bir çerçevede tutma çabaları Eğitim-Sen açısından bu biçimde yerine getirilmiş olurken, bu gelişmeleri tek başına Eğitim-Sen'in tavrı olarak algılamamak ve değerlendirmemek gerekir. Gelişen bu durum KESK'in niteliğinin de daha açık anlaşılması açısından da belli veriler sunmaktadır.

Her ne kadar basında çok yer verilmese de konferans sırasında yaşanan protestolar önemlidir. Örneğin delegelere seslenmek için orada bulunan Sami Evren'in konuşması protestolar nedeni ile yarım kalmıştır. Eğitim emekçilerinin bu sırada "Kahrolsun sendika ağaları",

"MYK istifa" sloganlarını atması anlamlıdır. Yine Konferansın yapıldığı salona girmek isteyen eğitim emekçilerinin salona alınmaması da bize bazı gerçekleri göstermektedir. Tüyük değişikliği sırasında her hangi bir tepkiye dahi tahammülü olmayan yönetim, bunun koşullarını da "yer dar" diyerek açıklamıştır. Ancak bu kararı protesto eden ve sendikalarını savunan eğitim emekçileri, polis barikatını aratmayan barikatı yararak salona girmiştir.

Tüm bunlar bize Eğitim-Sen ve ayrıca KESK'in bugün geldiği aşamayı değerlendirmeye gerekliliğini bir kez daha göstermektedir.

Eğitim Sen hakkında Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun verdiği kapatma kararının yanlıları daha sürerken, KESK'e bağlı BES'in de tüzüğünden dolayı soruşturmalık olması devletin yaklaşımını ve amacını özetler niteliktedir. Ankara Valiliği'nin girişimi ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın talebi üzerine Basın Savcılığı tarafından BES MYK üyeleri hakkında açılan hazırlık soruşturmasına gerekçe olarak da, tüzüğün "Amaçlar" başlıklı 2. maddesinin (h) bendinde yer alan "Dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve meslek farkı gözetmeksizin bütün üyeleri arasında amaçları doğrultusunda birlik ve dayanışmayı, üyelerinin kültürlerini geliştirmeyi, ana dillerini kullanmayı amaçlar" ifadesinin yaklaşık bir yıl önce düzenlenen BES 2. Olağan Kongresi'nin ardından Ankara Valiliği'ne bildirilmemesi oldu. Bu durum karşısında, Maliye-Sen'den BES'e belli bir nitelik taşıyan sendikanın tavrı emekçilerin tabandan baskısıyla belirlenmeye çalışılmalıdır.

İK: 17 Haziran'da miting düzenlediniz. Mitinge kadar yaptığınız çalışmalar nelerdir?

Celal Yıldırım: Biz duyum aldık. Terme Belediyesi'ne içme suyunun parasının çıktığını duyunca biz tepki göstermeye başladık. Bir hafta öncesinden de çalışmalarımızı hazırlamıştık. Burada köylüler muhtarlara bizlere "siz niya sahip çıkmıyorsunuz haklarınıza" dediler. "Siz verseniz bile biz vermeyeceğiz" dediler. Hatta "bizi sattınız mı" dediler. Biz bu konuda muhtarlar olarak itham altında kalmaya başlamıştık. Öyle değerlendirmeler de yapıyorlar. Biz muhtarlar olarak halkımızın haklarını savunmak için miting düzenledik. Eylem yaptık. Basın açıklamasında bunu duyurduk. Bunu duyan yetkililerin başka çözüme yönelmesi lazım. Mitinge aşağı yukarı 6-7 köyden 250-300 kişi katıldı. Bir kısmı da zaten tarlasında ilaç zamanı, şimdi herkes ilaçlama yapıyor, köylümüzün hepsi katılmadı. Köylümüzün ortak merkezi Tekkiraz'da basın açıklaması yaptık, oradan Bolas deresinde bulunan çeltik sulama bendinde birleştik. 6-7 köy gereken tepkimizi gösterdik. Çiftçilerimiz de tepkilerini mitingde gösterdiler. Belediye başkanının bir an önce projeden vazgeçip Salıpazarı Barajı'na yönelmesi gerekir.

Terme Belediyesi Başkanı Ahmet Yirmibeşoğlu ise yaptığı açıklamada-Halk gazetesinin 18 Haziran tarihli sayısında "Bolas ve Yeşil derelerinin suyu denize akıyor. Biz buraya su arıtma tesisi kuracağız. Şu anda ilçeye su sağlayabilmek için 14 kuyumuz bulunuyor. Bu kuyuların aylık elektrik gideri 15 ila 20 milyar lira arasında. Bu tesisin bitmesiyle birlikte elektrik parası ödemeyeceğiz. Ayrıca suyu biz 8 ay kullanacağız, 4 ay ise köylülerimiz kullanacak. Bu da tarımsal alanları etkilemeyecek. İhale aşamasındaki projeye 11 trilyon lira ödenek çıkartıldı. Köylüyü asla mağdur etmeyeceğiz. İsterlerse vanaların anahtarlarını köylülere teslim ederiz. Salıpazarı Barajı'nın daha projesi hazır değil" dedi.

Mehmet Atilla: Mescitli köyü halkındanım, çiftçi, üreticiyim. Bu su elimizden gittiği zaman bizim buradan göç etmemiz lazım. Önce bize yer bulsunlar ondan sonra suyu alsınlar. Susuz üretim yapamıyoruz. Su bize lazım. Yeterli değil, zaten suyumuz kıt. Çeltik ekıyoruz, mısırlık var, fındıklığımız var, bunları sulamazzsak kuruyor, yanyor. Su bizi yaşıyor. Burada 3 bin dönüm arazi var. Belediyenin 14 su kuyusu var aşağıda. Bizim de orda pompa-

Köylülerin su isyanı eyleme dönüştü-2

mız, dinamomuz var.

İK: Mitinge katıldınız mı, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mehmet Atilla: Tabi katıldım, motorumla katıldım. Biz hakkımızı almak zorundayız. Böyle aramazsak başka türlü arayacağız. Biz suyumuzu vermiyoruz ama bizden zorla alacaklarsa biz buradayız, gereği neyse onu yaparız o zaman.

İK: Tarımsal faaliyetinizden bahseder misiniz?

Mehmet Atilla: Her zaman tarımda su kullandık. Yaz geldiğinde nöbetle tarlayı ısladık. Eğer sen, ben su başına gitmişsek nöbete döktük. Kavgalar, kurşunlamalar oldu zamanında. A. Yirmibeşoğlu ve devlet yetkilileri bize yer bulsunlar. Bundan sonra bizim elimizden suyu alsınlar. Biz köylüyüz ilerde bu su elimizden giderse kadın, erkek, çocuk, balta, girebi, kazma, kürek bunun önüne geçer direniriz. Kendimizi öldürtürüz ki sonra bu suyu götürsünler benden.

Mehmet Parlak: Ben 66 yaşındayım, Şihli köyü halkındanım.

İK: Kaç dönümlük çeltik üretiyorsunuz?

Mehmet Parlak: Benim kaç dönüm çeltiğim mevzu değil. Şu anda bütün köyler benim. Şu anda 3 bin dönüm denilen arazi bunun. Bende yoksa bu arkadaştan rızıklanıyorum. Yevmiyeye günlük çalışıyorum. Benim üç beş dönüm arazimle bu iş bitmiyor. Bizim pompalarımız çalışıyor. İrmak suyuyla da su içiyoruz yılın 12 ayı.

İK: Mitinge katıldınız, mitingin ses getireceğini düşünüyor musunuz?

Mehmet Parlak: Ben düşünüyorum. Yetkililer bunu dinlemişlerdir ve bu suyun verilmesine müsaade edilmediğini, köy halkının haklı olduğunu göreceklidir ve görmesini de istiyoruz. Çünkü bu şekilde bir tarafı güldürüp bin kişiyi aldatmak iyi

bir durum değil. Bu su sorunu 10 yıl önce yaşandı. Ama biz buna aracı olmadık. O gün millet yine vermedi. Bizde yeterli su olmadığı için onlar bu işten çekildiler. Aşağılara su pompalarını kurdular. Eğer burada biz bu suyu verdiğimizde aşağıdaki pompalar da çalışmaz. Önceden aynen bu şekilde gruplaştık verilmemesi için. Sesimizi duyurmaya uğraştık. Bu seferki ses daha fazla oluyor. Biz bu ekmeği vermeye razı değiliz.

İK: Belediye Başkanı açıklama yapmış, su 8 ay içme suyu olarak kullanılacak, 4 ay da size verilecektir. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Ethem Yıldız: Zaten 4 ay kullandıracam dediği şu anda iki tarafa lazım. Nasıl bize su verecekler? Sonra kimin suyunu kim verecekler? Bilmiyoruz biz burda köylüler olarak hakkımızı yeterince arıyoruz gibi geliyor. Yerel yönetimler bunlar, paraları var, her ay bunlar devletten para alıyorlar. Düzenli parayı harcasınlar. Başka yerden kaynak bulun. Sonra başkanın kendi köyünde de dere var. Sakarlı köyünden başkan. 14 km burası, 12-13 km de onun köyü. Ordan geçen dereler var, yan dereler var, ordan bağlansın. Kendi köyünü harcatmak, mağdur etmek istemiyor. Başkan gelip geçici, bugün var yarın yok. 4 ay bize verecek suyu peki hastanenin suyunu kesebilecek mi? Biz inanmıyoruz. Sakın devlet buraya masraf yapmasın, suyumuzu vermiyoruz.

Şeyhli (Şihli) Köyü Muhtarı İbrahim Çelebi: Suyun yetersiz olduğunu söylüyorum. Şeyhli köyüne, Mescitli köyüne zaten yetmiyor bu su. Yetmediği halde Terme Belediyesine gitmesine bir yararı yok. Köylü karşı çıkıyor. İçme suyu pompalarımız var, bunlara yeterli su yok zaten. Hep beraber 9 köyün muhtarı olarak bu karara vardık, vermemek için uğraşyoruz.

İK: Hangi yıllarda muhtarlık yaptın, önceden böyle sorunlar yaşıyor muy-

du?

Temel Küçük: Kalfalı köyünde iki devre muhtarlık yaptım. 1973-80 arası muhtarlık yaptım. O dönemlerde de su zamanı su başındayız. Aşağısı Şihli köyü, Dibekli köyü bize gelip su istiyordu, bentleri yıkıyorduk. Nöbetleşe oluyordu. Eskiden de pirinç tarlasıydı, fındıklık da vardı. Şu ırmağın özünde 12-13 tane köy var. Dibekli, Köybucağı, Şihli, Dutbucağı, Uzungazi'ye doğru gidiyor. Bu ırmaktan sulanıyor. Eskiden çeltik yoktu. Sivri sinek yatağıydı. Aynı bugün öyle olacak. Sular kesildi mi köyler sivri sinek yatağı olacak. Elimizden geldiğince suyu vermemeye çalışacağız.

İK: Muhtarlarla bildiri yayınladınız. Bildiri yerel gazetede de yayımlandı. Bundan sonra devam edecek çalışmalarınızdan bahseder misiniz?

Mescitli Köyü Muhtarı Celal Yıldırım: Bundan sonraki çalışmalarda Belediye Başkanının şu anki önerileri var. O önerilerin hukuki boyutunu bilmiyoruz. İşte demiş, 8 ay su bizim, 4 ay su sizin kullanımınızda, her şeyi size hazırlayacağım, ilerde bir sorun yaşanmayacak şekilde demiş. Bu konuda araştırmalarımızı yapacağız. Mantıklı ve makul olan şey neyse muhtarlar olarak hep birlikte, köylümüzle birlikte karar vereceğiz. Biz tek başımıza kararlar vermiyoruz, birbirimizin ortak düşünceleriyle hareket ederek mantıklı ve makul olan her ne ise, köylümüzün yararına olan ne ise ona göre hareket edeceğiz. Belediye başkanından tesisin ihale aşamasında olduğunu duyduk. Başkanın muhtarları çağırması lazım, bu işin hukuki boyutunu araştırmamız lazım. Başkanın hiçbir girişimi yok. Bizler de beklemedeyiz. Belediye başkanı muhtarları bir araya getirip böyle bir sonuca varmadan müdahale ettirirse burada boru döşeme şansının, çalışma şansının olmadığı kesindir diyorum.

(Samsun)
BİTTİ

TZOB: "Kayısı üretiminde maliyetler düştü!"

TZOB tarafından yayımlanan kayısı üreticiliğine ilişkin rapora göre; dünyada sınırlı sayıda ülkede yapılan kayısı üretiminde Türkiye ilk sırada yer alıyor. 2003 yılı itibarıyla 95 bin ton olan dünya kayısı üretiminin 80 bin tonunu Türkiye üretiyor. Türkiye 2004 yılı itibarıyla kuru kayısı ihracatından yaklaşık 198 milyon dolar gelir elde etti.

Ülke ekonomisine katkısı ve dünya üretimindeki yerine rağmen bugün kayısı üreticiliği, üretimden pazarlamaya kadar çeşitli sorunlarla karşı karşıya. 2004 yılında yaşanan don olayı nedeniyle rekoltesinde önemli düşüşlerin meydana geldiği kayısı üretiminde, bu sezon ise rekoltenin yüksek olması bekleniyor. Malatya Ticaret Borsası tara-

findan yapılan rekolte çalışmasına göre; 2005 yılında Malatya'da kayısı rekoltesinin 486 bin 641 ton olacağı ve bu rakamın komşu ilçelerle (Baskil, Elbistan, Gürün) birlikte 544 bin tona ulaşacağı tahmin ediliyor. TZOB raporuna göre; bu durumda üreticilerin pazarlama problemleri ile karşı karşıya kalması kaçınılmaz. Maliyetlerin yüksekliği nedeniyle zor durumda olan üreticilerin bir de pazarlama sorunları ile karşı karşıya kalmaları, durumu içinden çıkılmaz bir hale sokacak.

2005 yılı itibarıyla 1 kg taze kayısının maliyetinin 580 bin TL, 1 kg kuru kayısının maliyetinin ise 2 milyon 900 bin TL olduğu gözönüne alındığında, üreticilerin hak

ettiği geliri elde edebilmesi için maliyetlerin düşürülmesi gerekiyor. Rekolte de yaşanan artış da dikkate alındığında, üreticileri zorlu bir pazarlama sezonu bekliyor.

Üreticinin alım gücü düştü

Fiyatlardaki düşüş ve paritelerin ürünlerin aleyhine bozulmasına bağlı olarak üreticinin alım gücü de iyice düştü. Üreticilerin taze kayısında ekmeğin alım gücü yüzde 64,2, toz şeker alım gücü yüzde 58,5, tüp gaz alım gücü ise yüzde 64,1 oranında düştü. Kuru kayısı için ise üreticilerin ekmeğin alım gücü yüzde 70,4, toz şeker alım gücü yüzde 65,7, tüp gaz alım gücü ise yüzde 70,3 oranında azaldı. Geçen sezon taze kayısı fiyatı 1 milyon 250 bin TL iken, şu

anki satış fiyatı 550 bin TL. Ankara Toptancı Hali'nde ise taze kayısının satış fiyatı 1 milyon 600 TL. Yani tüketicilerin ödediği fiyat üreticilere yansımıyor. (Malatya)

Devletin tarım politikası “köylüyü ezme” üzerine kurulu

Tarıma getirilen kotalar, devletin getirdiği diğer uygulamalarla birleşerek köylüyü perişan ediyor. Geçen sene mısır üreticileri, ürettikleri mısırın hasadı gelmeden mısır taban fiyatı tüccarların insafına bırakılmış, 310 bin olan taban fiyatı 280 bine düşmüştü. Bu sene ise buğdayın taban fiyatı geçen yılın altında belirlenmiş, köylü daha da kötü duruma düşürülmüştür. Köylü geçen seneki borçlarını ödeyemezken, bu sene borçlarına yenileri de eklendi. Köylüler bu sorunlara karşı örgütlü bir güç olmadıkları için karşı çıkmadıklarını vurgularken, bir yandan da devletten bir şey beklemediklerini dile getiriyor. Biz de İşçi-köylü gazetesi olarak köylülerin bu sorunlarını dile getirmek için Tarsus'un Atalar köyünde mısır üreticileri ile söyleşi yaptık.

-Yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

-Başta tohum pahalı. Tohumu tüccardan peşin alıyoruz. Tohumun torbası 200 milyon, alt kalite tohumun torbası 160 bin civarında. Dönüm başına 2.5-3 torba tohum gidiyor. Mısırın ekiminde ve 2 ay sonra gübre koyuluyor. Yaklaşık iki defa gübre atılıyor. O da dönüm başına, gübrenin kilosu da 480 bin civarı. Benim bu sene gübre alacak durumum vardı, ancak köylünün % 90'ı alamadı. Borç alanlar ise ödeme zamanı geldiğinde 200 milyonluk gübreye 250 milyon veriyor. Zaten gübre atmayacaksan hiç ekme daha iyi. Ancak köylüler borca girip en azından dönüm başına 20-30 kilo gübre atıyor.

Ayrıca köylünün mazot sorunu var. En çok kullandığımız traktörlerimiz tarla sürme zamanı en az 8 depo mazot yakıyor. Onun da deposu 100 milyona yakın. Sulama kanallarından su yeterli gelmediğinden dolayı sulamayı motorla yapıyoruz. Ona da ayrı bir mazot parası gidiyor. Suyun yeterli gelmemesi ise barajda yeterli su olmadığındanmış.

-Devletin tarım politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Devlet tarım politikası uygulamıyor,

direkt çiftçiyi ezme politikası uyguluyor. Taban fiyatları düşük, herşey pahalı. Geçen sene limana 2 bin ton mısır geldi. Biz zarara uğrattı, taban fiyatlarını düşürdü. Gelen mısır Çukurova'da yetişen mısırın yarısı kadar. Bu da üreticiyi tüccara mecbur ediyor. Tüccarın verdiği düşük fiyata mecbur veriyoruz ürünümüzü. Devletin mısır aldığı yere (Ofise) götürüyoruz, boşaltmak için günlerce sıra bekliyoruz. Zaten oraya satabilmen için üye olman gerekli. Yapılan her tarım politikası bizim zararımıza oluyor.

-Bu politikalara karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

-Bu politikalara karşı örgütlenmek lazım. Ancak bizim millet “şükürcü” olduğu için “bunu da bulamayanlar var” deyip ses çıkartmıyor. Bu da bir şey yapmamızı engelliyor. Devletten bir çözüm gelmedi, geleceği de yok. Su sorunu gibi bu sorunu da biz çözeriz.

“Sorunlarımızı ancak biz çözeriz!”

-Siz kendinizi tanıtır mısınız?

-Ümit Uzun: 10-15 senedir çiftçilikle uğraşıyorum. Okurken okuldan sonra direkt tarlaya çalışmaya gidiyordum. Şimdi ise bütün günüm tarlada geçiyor. Bizim tarlamızın % 50'si icar (kira).

-Yaşadığınız sorunları anlatır mısın?

-Öncelikle mazot fiyatları çok yüksek. Dönüm başına sulamada 2 litre mazot gidiyor. Mısır ekiminde birinci üründe dört defa, ikinci üründe bir defa, toplam beş defa sulanıyor. Hasat zamanına kadar dönüm başına 8 litre mazot gidiyor. Mazotun litresi de hemen hemen 2 YTL. Ayrıca bunun ekiminde, hasadında, eğer hastalık varsa ilaçlanmasında da mazot gidiyor. Geçen sene dönüm başına 16 milyon destekleme verdiler. Bunun 10 milyonu dağıtıldı, 6 milyonu ise 2006'nın bütçesinde dağıtılacak. Bu politikalarla çiftçiliği bitirmeye çalışıyorlar. Her geçen

sene borcumuz daha da katlanıyor. Aldığımız borcu ödeyemiyoruz. Her geçen sene biraz daha batıyoruz.

-Bu sorunları çözmek için sizce neler yapılabilir?

-Bu sorunların çözümü çiftçilerin birleşmesindedir. Ancak, birleşirsek duyarlı hareket edersek çözeriz. Bu zamana kadar devletten bir çözüm gelmedi; geleceği de yok.

“Bir dilim ekme için uğraşıp duruyoruz!”

-Kendinizi tanıtır mısınız?

-Necati Yıldız: 10 senedir çiftçilikle uğraşıyorum.

-Yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

-Mazotu borca alıyoruz. Buna gecik-

me zammı ekliyorlar. İlacı alıyoruz o da borca ve faiz biniyor. Gübre, tohum hepsini borca alıyoruz. 20 dönüm domates ettik, onları toplamadık bile. İlaç parası dahi çıkmadı. Yurtdışından gelen mısıra tavuk yemi diyorlar, Türkiye'de satıyorlar. Binlerce ton mısır geliyor, bizim malmız tarlada kalıyor. 10 kilo mısır 1,5 litre mazot alabiliyor. Ayrıca hasat zamanı biçerciler dönümüne 9 YTL alıyorlar. Bir de mısırın verimini veren gübreyi de borca alıyoruz. Gübrenin de kilosuna ayda %

3 faiz veriyoruz. Mısırın ekiminden hasadına 5 ay geçiyor. 5 ay sonunda 100 milyonluk gübreye (200 kilo gübre) 15 milyon faiz ödüyoruz. Ekimden hasada kadar dönüm başına 100 kilo gübre kullanıyoruz. Sulamaya da kendi yöntemlerimizle çözüm bulduk. Önceden devletin verdiği kanallardan 3 gün su geliyorsa, 4 gün gelmezdi. Ayrıca su kanalları da arızalıydı, su sıkıntısı çekiyorduk. Biz de kurutma kanallarına (toprak kanal) set yaparak suyun göllenmesini sağlıyoruz ve bu şekilde kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Sulama parası da ödüyoruz. DSİ kanaletlerine ayrıca kendi yaptığımız göletlere de 5 YTL civarı para ödüyoruz. Taban fiyatı geçen sene 310 bindi. Ancak geçen sene Mersin Limanı'na hasattan önce mısır indi. Bu da mısırın fiyatlarını düşürdü. Tüccarlar taban fiyatı 310 bin iken birinci ürüne 280 bin, ikinci ürüne 260-270 bin civarı verdiler. Biz de elimizde kalmasın diye mecburen tüccara verdik ve zarar ettik. Bu yıl ise en az geçen senenin 100 bin lira üstü bizim zararımızı kurtarır. Bir de bu fiyatlarda bizim işçiliğimiz yok.

-Tarım politikaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Taban fiyatı zaten düşük, ona da satamıyoruz. Malı satmak zorundayız. Tüccara ucuz satıyoruz borcumuzu ödemek için. Burada insan hakkı

diye bir şey yok. Fakir ezilip duruyor. Avrupa'ya gidip gelen insan AB'ye girmekten bahsediyor. O da boş. 30 sene Avrupa'da yaşadım, buraya geliyorum bir şey yok.

-Peki bu sorunları sizce nasıl çöze-

-Bir dilim ekme için uğraşıp duruyoruz. Üretici satamıyor. Fabrikalar duruyor. Ne olacak bilmiyorum. Birlik yok. İnsanlarımız birlik olmalı. Ancak birlikle çözeriz. (Mersin)

Karpuz üreticisinden eylem

Adana'nın Karataş ilçesine bağlı Helvacı köyünde karpuz üreticileri hükümetin tarım politikasını protesto etti. Adanalı üreticiler satamadıkları ve tarlada kaldığı için zarar ettikleri karpuzun bir kısmını işçilerine dağıtırken bir kısmını da traktörlerle ezdi. Üretici bu yıl karpuz ekiminden 25 milyar lira zarar etti. ZMO Adana Şube Başkanı Ayhan Barut “burada bir üretici olarak tepkimi dile getirmek istedim. Aslında burada üretici emeğinin nasıl heba olduğu görülmektedir” dedi. Hükümetin politikaları yüzünden çiftçinin ne ekirse zarar ettiğini de belirten Barut “hükümet bu sorunu çözmediği takdirde ileride sosyal patlama tehlikesi ile karşı karşıya kalabilir” dedi. Üretici Mustafa Kılıç ise bu politikalara karşı cevabı sandıkta vereceklerini dile getirdi. Açıklamadan sonra üreticiler tarlada kalan karpuzları traktörlerle ezdiler. (Mersin)

Köylüler toprağını istiyor

Diyarbakır Bismil'deki Sinan köylülerinden sonra K. Maraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı kimi köylüler de toprakları için mücadele edeceklerini haykırdılar. 2 Temmuz'da topraklarının ellerinden alınmasına karşı köylüler bir miting gerçekleştirdiler. Tüm Köy-Sen tarafından örgütlenen mitingde köylüler taleplerini dile getirerek mücadele edeceklerini haykırdılar. Ağaya satılan topraklarını geri isteyen köylüler dövizleri, sloganlarıyla, eşleri, çocuklarıyla; kadın, erkek, yaşlı genç hep birlikte tepkilerini dile getirdiler. Mitingde konuşan köylüler Pazarcık'ın tarıma elverişli bir bölge olduğunu ve toprak sahiplerine peşkeş çekildiğini, uygulanan tarım politikalarından

kaynaklı işsiz kaldıklarını söylediler. Köylüler adına konuşan Şahin Çalışkan; AKP hükümetine seslenerek 50 yıldır işledikleri toprakların ellerinden alınarak ağalara satıldığını söyledi.

Elif İçi isimli köylü de; “Bu tarlalarda çocuklarımızı besliyoruz. Madem devlet bizim devletimiz, bize iş versin” şeklinde konuşarak tepkisini gösterdi.

Ayrıca mitingde konuşan Şevki Konur da köylülerin emek harcadığı, işlediği topraklarda özgür ve kardeşçe yaşama hakkı olduğunu söyleyerek, devletin üretici köylülere destek sunması gerektiğini söyledi. Mitinge, Sinan ve Aslanoğlu köylüleri de destek verdiler.

(Ankara)

Sivas'tan Mercan Vadisi'ne DEVLET KATLIAMLARI SÜRÜYOR!

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta Pir Sultan Şenlikleri'nin başladığı gün devlet destekli şeriatçı güçlerin gerçekleştirdikleri katliamda 33 devrimci, demokrat, yurtsever aydın katledilmişti. Bu katliam, üzerinden 12 yıl geçmesine rağmen hala ilk günkü gibi hafızalarda taze duruyor. Sivas Madımak Otelinde katledilenler için bu yıl da birçok etkinlik ve anma düzenlendi.

"Sivas katliamını unutmamak unutturmayacağız!"

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta Pir Sultan Şenlikleri'nin başladığı gün devlet destekli şeriatçı güçlerin gerçekleştirdikleri katliamda 33 devrimci, demokrat, yurtsever aydın katledilmişti. Bu katliam, üzerinden 12 yıl geçmesine rağmen hala ilk günkü gibi hafızalarda taze duruyor. Sivas Madımak Otelinde katledilenler için bu yıl da birçok etkinlik ve anma düzenlendi.

PSAKD ve Divriği Derneği 2 Temmuz Cumartesi günü saat 12.30'da Karacaahmet Sultan Türbesi önünde toplandı. PSAKD önlükleri giyen, katledilenlerin resimlerini taşıyan, bağlamalarına kırmızı kurdele takan kitle, "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek" vb. pankartlar açarak "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Pir Sultanlar yaşıyor, savaşıyor", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek" vb. sloganlarla Karacaahmet Mezarlığı'nda bulunan Nesimi Çimen'in mezarına geldi. Burada yapılan konuşmada "12. yılında şehitlerimizi yüreklerimizde yaşatarak anıyoruz. Maraş, Çorum, 1977 1 Mayıs, 1996 Gazi katliamlarını unutmamak unutturmayacağız" denilerek, kitle Sivas şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna çağrıldı. Saygı duruşunun ardından İlyas Salman burada bir konuşma yaptı. Ardından konuşan Menderes Samancılar ise "inanıyorum ki bu katliamı yapan alçaklardan, hainlerden bu halk hesap soracaktır" dedi. Grup Vardiya'nın söylediği bir parçanın ardından buradaki anma sona ererken kitle Sivas şehitleri adına verilen yemek için Karacaahmet Sultan Türbesi'ne geri döndü.

KARTAL

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Marmara Bölge Şubeleri'nin düzenlediği Kadıköy'deki miting için kitle sa-

at 14:00'te Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanmaya başladı. En önde Sivas şehitlerinin resimlerinin olduğu pankart açılırken PSAKD İstanbul şubeleri, Divriği Derneği, ÇHD, TMMOB, DEHAP, Tunceli Dernekleri Federasyonu, HÖC, ESP, BDSP, Halkevleri, ODAK, DHP, Proleter Devrimci Duruş ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu devrimci çevreler de alandaki yerlerini aldı. Partizan okurları yürüyüşe "Sivas'ın katili patron-ağa devleti" pankartı; İbrahim Kaypakkaya ve DDSB flamaları ile katıldı. Yürüyüş boyunca kitle sık sık "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Sivas'ın katili patron ağa devleti",

Kadıköy

"Dün Maraş'ta bugün Mercan'da çözüm faşizme karşı savaşta" vb. sloganlar atarken DHP ile Partizan kitle "Sivas'ın katili patron ağa devleti", "17'ler ölmedi yaşasın Halk Savaşı", "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz bizde hesapları namlular sorar" vb. sloganlar attı.

Kadıköy İskeley Meydanı'na gelindiğinde sunuculuğunu Mehmet Özer'in yaptığı program, Sivas şehitleri şahsında devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. PSAKD Semah Ekibi'nin gösterisi beğeniyle izlendi. Asım Be-

Tuzluca

Kadıköy

zirici'nin eşi Refika Bezirci yaptığı konuşmada "ölenlerin suçu aydın olmaktı, tüm emeklerini aydınlık bir Türkiye için adamaktı" dedi.

Daha sonra Tertip Komitesi adına basın metnini okuyan Metin Aslandoğmuş ise "Katliamı yaratan zihniyet bugün bütün kadrolarıyla iktidara taşınmıştır" dedi. Aslandoğmuş hükümetin uyguladığı özelleştirme saldırılarını, Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesini, hapishanelerde devrimci tutsaklar üzerinde uygulanan tecrit politikasını da eleştirdi. Konuşmanın ardından Grup Yorum'un söylediği parçalarda kitle halaya durdu. Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı miting, saat 17:00'de sona erdi. Mitingde siyasi partilerin yürü-

le Haftası olarak ele alındı. 28 Haziran-6 Temmuz tarihleri arasında Altındağ, Dikmen, Batıkent ve Mamak'ta çeşitli DKÖ, siyasi parti ve ilerici devrimci kurumların katılımıyla paneller, basın açıklamaları vb. etkinlikler yapıldı.

28 Haziran'da bütün kurumlar adına yapılan basın açıklamasıyla program başlatıldı. 1 Temmuz'a kadar yapılan panellerle beraber 1 Temmuz günü Dikmen'de anma konseri, Tuzluca'da da Tekmezar Parkı'nda bir etkinlik yapıldı. Mamak Halkevi, AKA-DER, ESP, İdilcan Kültür Merkezi, Alınteri, Emekli-Sen Mamak Şube tarafından örgütlenen etkinlikte halk ozanları türküler söyledi. Katılımın geçen yıla göre artışı dikkat çekerken etkinliğe katılan halk, sloganları yoğun bir şekilde attı.

2 Temmuz günü Sivas'a giden

PSAKD ve kurum temsilcilerinin uğurlanmasından sonra 2 Temmuz mitingi için kitle Toros Sokak'ta toplanmaya başladı. Ellerinde Sivas şehitlerinin resimlerini taşıyan kitle en önde yürürken arkasında Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve diğer kurumlar yer aldı. Geniş bir katılımcı listesinin olduğu miting, havanın sıcak olmasına rağmen geçen yıla oranla oldukça kalabalık ve coşkulu oldu. "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları yoğun bir şekilde

yüşte olduğu ancak miting alanına girer girmez alanı terk ettikleri görüldü.

ANKARA

Sivas katliamını lanetlemek amacıyla bu yıl pek çok etkinlik düzenlendi. Geçen yıldan farklı olarak bu yıl hazırlıklar daha kapsamlı ve örgütlü olarak yapılırken 2 Temmuz, Mücade-

atılırken ilerici-devrimci kurumlar da Başbakanlık önünde katledilen Eyüp Beyaz için slogan attılar. Yapılan konuşmalardan sonra kitle Grup Kızılırmak'ın türküleriyle halaya durdu. "Mücadele Haftası" çerçevesindeki etkinlikler 6 Temmuz günü Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan anma ile sona erdi.

İZMİR

İzmir'de Sivas katliamının yıldönümünde, İzmir Alevi Bektaşî Platformu tarafından Gündoğdu Meydanı'nda bir miting düzenlendi.

Mitinge Alevi Bektaşî Dernekleri Federasyonu üyeleri "Sivas Şehitleri Onurumuzdur" pankartı ile, Hacı Bektaşî Veli ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Asarlık Şubesi, Hacı Bektaşî Veli ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Menemen Şubesi, Tunceliler Derneği Balçova Şubesi, Halkevleri, SDP, Ege 78'lilerle Dayanışma Demokrasi Vakfı, "Sivas'ın hesabı sorulacak" pankartı ile Sivas Kangal Hamal Köyü Yardımlaşma Derneği Eğitim-Sen 1 No'lu Şube pankartları ile katıldılar.

DHP, Partizan, Devrimci Hareket, ÖMP, BDSP, Kaldıraç, Köz "Sivas'tan Mercan'a katliamların hesabını soracağız" ortak pankartı arkasında, Sivas şehitlerinin ve Mercan şehitlerinin resimlerinin bulunduğu dövizler ile yürüdü. Kitle "Katliamların hesabını soracağız", "17'ler yaşıyor savaş sürüyor", "Eyüp Beyaz ölümsüzdür" sloganlarını attı.

Gündoğdu Meydanı'nda İzmir Alevi Bektaşî Platformu adına yapılan açıklamada; bundan 12 yıl önce 37 aydınımızın Sivas'ta Madımak Oteli'nde katledildiği hatırlatıldı. Mitingde semah ekibi de sahne aldı.

MERSİN

Saat 12:30'da biraraya gelen Mersin Demokrasi Platformu bileşenleri, İHD Mersin Şubesi önünde toplandı. Yüz kişiyi aşkın kitlenin slogan ve alkışlarla başladığı eylemde sistemin katliamcı yüzü teşhir edilerek katliam kınandı. Daha önce Maraş'ta, Çorum'da yaşananların Sivas ve Gazi'yle devam ettiği, bugün ise Mercan'da, Van'da, Erzincan'da, Ankara'da sürdürüldüğü yinelendi.

Eylemde sık sık "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta, faşizme karşı omuz omuza", "Mercan şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atılırken eylem alkışlarla sona erdirildi.

MALATYA

2 Temmuz günü saat 14:00'te Malatya Postanesi önünde yapılan basın açıklamasıyla 82 yıllık faşist TC terörü ve katliamları protesto edildi. HÖC, DHP ve Partizan'ın örgütlediği protesto eylemine ESP de destek verirken, İHD ve DEHAP'tan katılanlar da oldu.

Basın açıklaması "Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız", "Katil devlet hesap verecek", "Sivas şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla başladı. Basın açıklamasında ülkemizde özelde Kürtlere ve Alevilere, devrimci ve demokratlara genelde tüm muhalefete yönelik yapılan katliamlara dikkat çekildi. "Bunun örneklerini Maraş'ta, Çorum'da, Malatya'da, 19 Ara-

liklerine yenilerini katmak için yapıyor her şey. Bu ülkenin gerçek sahipleri olanlar yani halkımızın çıkarı için bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi vermekle kazanılacaktır" denildi.

Eyleme daha önceki eylemlere göre katılım daha olumluyken, birçok insanın izlemekle yetinmesi bir olumsuzluk. Ayrıca birçok kurumun çağrısı yapıldığı halde örgütleyici olarak katılmaması ve Eğitim-Sen'den destek için gelen öğretmenlerin izleyici olarak kalmaları da ciddi bir olumsuzluktu.

*2 Temmuz'da saat 17:00'de KESK Malatya Şubeler Platformu Başkanı Hasan Kaldık da SES Şubesi'nden iki yöneticiyle beraber basın

açıklaması yaptı. Açıklamada ülkemizde yaşanan ve tarihe, hafızalara kazınan katliamlardan örnekler sayan Kaldık, ırkçı, şoven, gerici saldırıları ve katliamları kınadı.

BURSA

Bursa'da da ya-

rim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını haykırdılar.

Burada yapılan saygı duruşundan sonra basın açıklaması gerçekleşti. Açıklamayı Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şube Başkanı Davut Türkoğlu kurumlar adına okudu. Türkoğlu "Bölgemizde ve ülkemizde emperyalist saldırganlık, özelleştirmeler, Eğitim-Sen'in kapatılması, Kürt sorununun baskı, şiddetle çözümsüzlük, yeni yasalarla yaşamı hücreleştiren siyasal anlayış, hapisanelerdeki tecritle insan onurunu hiçe sayan uygulamalar vb. bütün bu gelişmeler ışığında 2 Temmuz'u anmak daha da önem kazanmaktadır" dedi.

ADANA

2 Temmuz Sivas katliamı Adana'da BDSP, ESP, DHP, Partizan, Barikat ve Alinteri okurları tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Sanatçılar Anıtı'na çiçek koyarak başlayan anmanın sonunda yapılan basın açıklamasının ardından kızıl bantlar takan kitle, dövizleriyle Sanatçılar Parkı'ndan İnönü Parkı'na kadar yürüyüp burada Alevi Bektaşî Dernekleri'nin yaptığı açıklamaya katılım sağladı. Bizler de Adana Partizan olarak "Sivas'ın hesabını sorduk, soracağız", "Sivas'ın katili patron ağa devleti" vb. yazılı Partizan imzalı dövizlerimizle katıldık. Yol boyunca "Katiller halka hesap verecek", "Sivas'ı, Maraş'ı, Çorum'u, Gazi'yi, Dersim'i unutmamak", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganların atıldığı etkinlik sloganlarla son buldu.

(Adana YDG)

SİVAS

2 Temmuz 1993'te Madımak Oteli'nde yakılan aydınlar için otel önünde anma töreni düzenlendi.

Madımak Oteli önüne gelen temsilciler otelin önüne karanfil bıraktı. Sayısı bin 500'ü bulan kitleye konuşma yapan PSAKD Genel Başkanı Kazım Genç, katliamı kınadı.

Yapılan törenin ardından törene katılanlar Hasret Gültekin'in köyü olan Han Köyü'nü ziyaret ettiler.

Ankara

lık'ta diri yakılan katledilen 28 tutsakla, evlerinin önünde Murat ve Uğur Kaymaz'ın infaz edilmesiyle, gerilla cenazelerinin kaldırıldığı sırada halkın üzerine ateş açılmasıyla, Dersim, Mercan Vadisi'nde katledilen 17 devrimciyle ve en son örneğini daha dün Ankara'da Adalet Bakanlığı önünde gerçekleştirilen infazla gördük" denildi.

Açıklamada ayrıca "Açlığın, sefaletin, yoksulluğun, diri diri yakılmanın, sokak orasındaki infazların, devrimcilerin F tiplerinde öldürülmesinin sorumluları AB ve ABD emperyalizmidir", "Sivas katliamı da gösteriyor ki, bu ülkede ne adalet, ne insan hakları ne de halkımızın çıkarı için bir şey yapılıyor. Sadece egemenlerin zengin-

İzmir

lik bir yürüyüşle Sivas katliamı protesto edildi.

2 Temmuz günü Dernekler Platformu çağrısı ile gazetemizin de içinde bulunduğu 37 kurumun katılımıyla Setbaşı Mafel Kafe önünden Heykel Kent Müzesi'ne kadar yüründü. Katılımcılar sık sık "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Katiller halka hesap verecek", "Dev-

Adana**İzmir****İstanbul**

CİK YASALAŞTI, TECRİT ARTTI:

Müebbet hapis cezası alanlar zorla hücrelere geçirildi

1 Haziran'da yürürlüğe giren Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nun ardından 146/1'den müebbet hapis cezası alan devrimci tutsaklar zorla tek kişilik hücrelere götürülmüşlerdi. Devlet bu uygulamayı hukuka aykırı olduğunu bile bile hayata geçirirken, tek başına yaşayamayacak durumda olan hasta tutsakların da yaşam hakkını elinden alarak tekli hücrelere konulmasını da uygulamaya soktu.

İlk olarak İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde uygulamaya sokulan tek kişilik hücrelere 6 Haziran günü PKK-KONGRA-GEL davasından idam cezasına çarptırılmış olan Vefa Kartal, Cumali Karsu, Ramazan Kızıldağ, Nihat Yağız, Bayram Kaymaz, Şahin Gümüş, Fikri Demir, Enver Özer, Yusuf Çabuk isimli 9 hükümlü geçirilmişti. Bağırarak bile insan sesinin ulaşmasını mümkün olmayacağı şekilde tutulan tutsakların bunun öldürmeye ve yok etmeye yönelik olduğunu belirtmişlerdi.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde Ali Baba Arı ve Hasan Şahingöz de zorla tek kişilik hücreye geçirilenler arasında yer alıyor. Diğer tutsaklar da kapıları dövüp slogan atarak hücrelere atılan tutsaklara destek oluyorlar.

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde ise Ali Osman Köse ve Ercan Kartal 5 yıldır tek kişilik hücrede bulunuyorlar. Son olarak avukat görüşünde de yanlarında gardiyanların bulunması zorunluluğu getirilmiş durumda, hiçbir hukuki dayanağı ol-

mamasına rağmen.

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde ise 5 PKK-KONGRA-GEL davasından hükümlü tutsak hücrelere konuldu. Nizamettin Özoğlu, Sinan İğit, M. Sait Doyan, Salih Gün ve Aslan Kaya isimli tutsaklar yine kimseyle irtibata geçemeyecek şekilde yerleştirildiler.

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Ali Gülmez, Kemal Ertürk, Küçük

Hasan Çoban, Mesut Deniz, Hakkı Alpan ve Ali Nazik de tekli hücrelere zorla geçirilen tutsaklardan. Tutsaklar havalandırma saatinin yalnızca bir saat olduğunu, havalandırmaya tek tek çıkarıldıklarını ve ayda yalnızca iki kere görüş hakkı verildiğini belirtiyorlar. Yeni uygulama ile açık görüşe aynı anda iki kişi giremiyor. Yani anne ve baba aynı anda oğullarını göremiyor!

Tek kişilik hücreye konulan Mesut Deniz'in ise tek başına yaşamını idame ettiremeyecek durumda ağır şizofreni hastası olduğu ve tahliye edilmesi gerektiği apaçık bir gerçek olarak sistemin yüzüne çarpıyor. Yine ağır derecede hasta olan Ersin Eroğlu, Savaş Kör, Filiz Güllökuer gibi tutsaklar da hastalıklarına rağmen tahliye edilmiyorlar.

TUYAB ve TUAD tekli hücrelere atılan tutsaklar için haykırdı: "HÜCRE-TECRİT TERÖRÜNE SON!"

8 Temmuz Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen TUYAB ve TUAD'lı aileler, 146/1. maddeden yargılanıp müebbet hapis cezası alan tutsakların tekli hücrelere atılmasını protesto ederek, hasta olduğu halde tahliye edilme-

yen tutsakların durumuna dikkat çekti.

Saat 13:00'de alkışlar ve zılgıtlarla toplanan aileler "Hücre-tecrit terörüne son... TUYAB-TUAD" yazılı pankart açarak evlatlarının, oğullarının, eşlerinin yalnız olmadığını haykırdılar. Aileler adına basın açıklamasını TUYAB temsilcisi Meltem Kuruhan yaptı. Kuruhan, hapishanelerdeki saldırı dalgasına karşı tutsakların sesini duyurmaya devam edeceklerini belirterek, tutsakların tek kişilik hücrelere atılmasını protesto etmek için 5 dakikalık oturma eylemi yapacaklarını açıkladı.

Oturma eylemi esnasında "Gündoğdu" ve "Çav Bella" marşını söyleyen aileler; "Devrimci tutsaklar yalnız değildir", "İmralı'da tecrite son" gibi sloganlar atarak tutsakların sesini taşımaya çalıştılar Galatasaray Meydanı'na. Daha sonra yapılan basın açıklamasında Kuruhan, genel olarak yaşanan süreçteki saldırılara değinerek, hapishanelerle ilgili son çıkarılan

yasaların yalnız muhalif kimliğe değil, insan olma onuruna yöneldiğini belirtti.

Tek kişilik hücrelerin hem hukuka hem insanlığa aykırı olduğunu belirten Kuruhan, bu tutsakların diğer tutsaklarla bir arada kalmalarını istediklerini belirtti. Bu tutsaklardan bazılarının kendi hayatını idame ettiremeyecek şekilde hasta olduğunu belirten Kuruhan, mutlaka tahliye edilmeleri gerektiğinin altını çizdi. Çeşitli hapishanelerden hasta olan tutsakların isimlerini ve rahatsızlıklarını sayan Kuruhan, sesleri işitilmedikçe önümüzdeki günlerde aile örgütleri olarak buna sessiz kalmayacaklarını, bu kararlılığı kamuoyuna bir kez daha bildirdiklerini söyledi. Basın açıklamasında sık sık "Devrimci irade teslim alınmaz" ve "Tecrit terörüne son" sloganını atan aileler ellerinde Mesut Deniz, Ersin Eroğlu, Savaş Kör, K. Hasan Çoban, Filiz Güllökuer, Kemal Ertürk ve Ali Gülmez'in resimlerini taşıdılar.

(İstanbul)

Devrimcileri sahiplenmek kendi geleceğimizi sahiplenmektir

TUYAB Gülsuyu'nda bulunan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi'nde 10 Temmuz Pazar günü saat 15.00'te hapishanelerde yaşanan saldırıları, devrimci tutsakların bu saldırılara karşı direnişlerini anlatmak, tutsaklarla dayanışmayı büyütme amacıyla bir söyleşi düzenledi.

"Hapishanelerdeki saldırılar son bulsun, tecrit kaldırılсын TUYAB", "Önce çocuklarımızı savunuyorduk şimdi onların düşüncelerini savunuyoruz" pankartlarının duvarlara asıldığı etkinlik devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından söz alan Meltem Kuruhan sistemin halk ve devrimciler üzerindeki saldırılarına değinirken "devrimciler işsizlik, özelleştirme, gecekonduların yıkılmalarına karşı koydukları için hapishaneler... Toplumu sindirmek isteyen sistem hapishanelerde devrimci tutsaklar üzerinde her türlü

baskıyı uyguluyor. Bu Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla daha da arttı... İçeride örgütlü duruş devam ettiği için devrimcileri teslim alamıyorlar. Dışarıda örgütlü duruşu arttırsak yenemeyeceğimiz hiçbir güç yoktur" dedi. Kuruhan'ın ardından söz alan Melek Altıntaş ise sözlerine "tarih sınıf mücadeleleri tarihidir" sözleriyle başladı. Ceza İnfaz Kanununu anlatan Altıntaş "19 Aralık katliamından bu yana devrimciler tecrit ediliyor. En ufak bir durumda mektup yasağı, gazete verme, görüş yasağı, kaba dayak, tecrit vs. bir sürü dayatmayla karşı karşıya kalıyorlar. Ceza İnfaz Kanunu 5 yıldır uygulanıyordu. Şimdi resmileşti, resmileşince uygulamalar daha da ağırlaştırıldı. Devletin tüm saldırıları (tecrit, tedman, rehabilitasyon vb) devrimcilerin direnişleriyle karşılaştı. Devrimci iradeyi teslim alamadı. Mahirlerden, İbrahimlerden gelen di-

renme geleneği yaşatıldı. Devrimcilere sahip çıkmak demek kendi geleceğimize, sınıf mücadelesine sahip çıkmak demektir" dedi. Ardından söz alan ÖO gazileri Yusuf Can ile Diren Kırkoç da devletin halk ve devrimciler üzerindeki saldırılarına değinirken mücadele hattını birlikte örmenin önemine vurgu yaptılar. Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı "Emperyalist saldırganlık ve hapishaneler" konulu sinevizyon beğeniyle izlendi. Daha sonra Grup Haykırış sahne alırken grup adına bir kişi yaptığı konuşmada "Emperyalist saldırganlık dünyanın her yerinde devam ediyor. Bu saldırganlığa karşı halklar direnmekteler. Bizler de emperyalist saldırganlığa karşı kültür cephesinde mücadele yürütüyoruz" dedi. Konuşmanın ardından kavga türküleri söylenirken etkinlik saat 18:00'de sona erdi.

(Kartal)

Sincan'da keyfi uygulamalardan yorumsuz örnekler

Sincan 1 No'lu F tipi Hapishanesi'nde hükümlü olarak bulunan **Mustafa Demirdağ** 14 Nisan 2005 tarihinde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu olarak bulunan Bayram Kama'ya yazdığı mektubun, Ceza İnfaz Kurumu'nun iç hukurunu bozacak nitelikte eylemlere teşvik edici ifadeler bulunduğu gerekçesi sakıncalı görülen yerleri karalanmıştır. Demirdağ bu uygulamaya gerekli itirazı yaptıktan sonra mektubun karalanmayan yerlerini tekrar kaleme almış ve 28 Nisan 2005 tarihinde Bayram Kama'ya gönderilmek üzere postaya vermiştir. Ancak idarenin denetiminden geçen bu mektup da

idare yeniden bu sefer başka bölümleri karalayarak Demirdağ'a teslim etmiştir.

Kenan Özyürek'e gelen mektuplarda bulunan kuru çiçek, boncuk vs. şeyler de hapishanenin güvenliğini anlaşılan bozmaktadır ki sürekli koparılmaktadır. Yine kaldığı hapishanede yaşanan bir intihar olayını mektup yoluyla anlatması da sansüre uğramıştır. Gereke olarak mektubunda kamuoyunu yanıltıcı, insanları infiale sürükleyici gerçek dışı bilgiler bulunması ileri sürülmüştür. Oysa adı geçen mektupta intihar eden kişi ile ilgili olarak duyduğu bilgileri dışarıdaki bir arkadaşıyla paylaşmıştır. (H. Merkezi)

“Onları yalnız başına bırakmasınlar”

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde zorla tekli hücrelere götürülen tutsaklardan biri olan, aynı zamanda yaşamını tek başına idame ettiremeyecek durumda hasta olan Mesut Deniz'i görmeye giden annesi ile ziyaret dönüşü konuştuk.

- Mesut Deniz ne kadar zamandır içeride? Rahatsızlığı ne zaman başgösterdi anlatabilir misiniz?

-Mesut şu an 30 yaşında, 3 Ekim 1999'da tutuklandı. İlk önce Nevşehir Hapishanesi'ne götürüldü. Oradayken Ölüm Orucu'na girdi. 19 Aralık'da Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürüldü. Ölüm orucu sonrasında başgösterdi rahatsızlığı. Ölüm orucundayken hastanede Küçük Hasan Çoban'la aynı odada kalıyordu. Hasan'ın annesiyle beraber bakıyorduk onlara nöbetleşe. Bir gün doktorlar çağırdı beni, o zaman bahset-

mişlerdi rahatsızlığından. Zaman zaman şuurunu kaybediyordu, ölüm orucunda olduğunu unutuyordu. Serum takıldıktan sonra da sürekli serumu çekiyor, yatağını kan içinde bırakıyordu. Daha sonra konuşmamaya başladı. Doktorlar ailede şizofren olup olmadığını sormuşlardı bana. Babasında da var aynı rahatsızlık. Bakırköy'e sevk etmişlerdi, orada doktor abisine “İseden önce yaşadıklarımı hatırlar, diğerlerini hatırlayamaz” demiş. Hastanede yatarken de bana ‘hadi gidelim’ diyordu. Ayağından yatağa zincirli olduğu halde tutuklu olduğunu unutuyordu.

- Peki, Mesut Deniz şu an tek kişilik hücreye konuldu, ama ihtiyaçlarını tek başına karşılayamayacak durumda. Bu konuda siz ne diyorsunuz?

-Dün gördüğümde sordum, ‘yanında arkadaşım var mı?’ diye. ‘Yok’ dedi. ‘Sı-

cak suyunuz var mı’ dedim, ‘var’ dedi ama kokmuştu vücudu. Yüzünde, ellerinde, kollarında lekeler vardı. ‘Bunlar ne?’ dediğimde, ‘mantar’ dedi. Kendi başına yıkanamıyor, hatta yıkanmayı düşünemiyor bile. Tuvalete gitmeyi unutuyor, yemek yemeyi unutuyor. Rapor için doktorlar muayene ettiğinde onlara da bir şey söylemiyor, anlatmıyor, konuşmuyor çünkü. Giysisini kaldırdı, atleti kül gibi olmuştu. Karnında da aynı lekelerden vardı. Yalnız başına dengesinin daha çok bozulacağı kesin. Belki de devlet onların daha kötü olmasını istiyor. O yüzden yaptılar hücreleri, koydular tek tek hücrelere. Devlet yok etmek istiyor onları. Akli dengesi daha çok bozulacak böyle. Arkadaşlarıyla birlikteyken, onlar bakıyorlardı Mesut'a. Şimdi kim bakacak?

- Siz, gazete aracılığıyla neler söylemek istersiniz insanlara?

-Ne söyleyeyim, yalnız başına bırakmasınlar o gibi insanları. Yalnız başına olmasa, bir arkadaşı olsa konuşur yanındakilerle, beraber göğüslerler. O hasta, tahliye edilmesi gerekiyor. Ama tahliye etmiyorlarsa bile, arkadaşlarının yanına geçirsinler onu, tek başına yaşayamaz çünkü...

TUYAB'lı aileler “Tutsakları sahiplenmekten vazgeçmeyeceğiz”

Gebze M Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılara ilişkin suç duyurusunda bulunmaları üzerine ‘terörist’ muamelesi gördüklerini bildiren TUYAB temsilci-

leri, basını ve kamuoyunu hapishanelerde yaşanan olaylara karşı duyarlı olmaya çağırdı.

TUYAB üyeleri Gebze M Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutuklu ve hü-

kümlülere yönelik gelişen saldırılara ilişkin açıklamada bulundu. İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi Nurcan Sonuç ile tutuklu ve hükümlü aileleri de açıklamaya destek verdi.

Hanzeygül Doğan, Gebze Hapishanesi'nde ölüm orucunda olan Fatma Koyupınar adlı tutuklunun zorla hastaneye götürülmesine engel olan tutuklu-

ların Cumhuriyet Başsavcısı eşliğinde asker ve gardiyanlar tarafından saldırıya maruz kaldığını söyledi. Saldırı sonucu Gülizar Erman adlı tutuklunun kafasına aldığı copla bayıldığını, Derya Aras,

Muhabbet Kurt ve Gülay Baran isimli tutukluların da çeşitli yerlerinden darbeler aldığını belirten Doğan, şunları dile getirdi:

“Cezaevinde Mayıs ayından itibaren aramaları kadın subayların yapması sonucu tutsaklarla cezaevi idaresi arasında bir gerginlik başladı. Bu uygulamaya karşı tutsaklar hastaneye ve mahkemeye giderken üstlerini aratma kararı almıştır. Bundan dolayı, her gün rutin kontrollerinin yapılması gereken Akdeniz Anemisi hastası Filiz Gülkokuer hastaneye götürülmemiştir.”

“Yargılanan konumuna düşürüldük”

Son yaşanan olaylardan dolayı tutuklu ve hükümlü aileleri olarak iç güvenlikten sorumlu askerle ilgili suç duyurusunda bulunmak ve Gebze Cumhuriyet Başsavcısı'na dilekçe vermek için Gebze Adliyesi'ne gittiklerinde “terörist” damgası yediklerinin dile getiren Doğan, “Savcıya dilekçelerimizi sunduğumuzda ifadelerimize başvuruldu. Terörist damgası vuruldu” diyerek kamuoyuna 1 Haziran sonrası giderek artan saldırılar için duyarlılık çağrısı yaptı.

TUYAB'lı aileler Gebze Hapishanesi önündeydi

24 Haziran günü Gebze M Tipi Hapishanesi'nde yapılan rutin arama sırasında Ölüm Orucu eylemcisi olan DHKP-C dava tutsağı Fatma Koyupınar'ın Yeni İnfaz Yasası gereğince hastaneye müdahale için götürülmek istendiği öğrenildi.

4 Temmuz günü bu saldırıyı protesto etmek üzere TUYAB'lı aileler Gebze Hapishanesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklama sonrası Başsavcılığa suç duyurusunda bulunmaya giden aileler savcılıkta TMŞ ekiplerinin de bulunduğunu bildirdiler. Ayrıca kendilerine “Sizi kim yönlendiriyor, hangi örgüttesiniz?” gibi sorularla korku atmosferi yaratılmaya çalışıldı-

ğını söyleyen TUYAB'lı aileler gözaltında olmadıkları halde ifadelerinin ve kimlik bilgilerinin alındığını da açıkladılar.

TUYAB'lı aileler Gebze Hapishanesi önündeydi

TUYAB'lı ailelerin, tüm hapishanelerde artan hak ihlallerini protesto etmek için Tekirdağ F Tipi Hapishanesi önünde yapmak istediği basın açıklaması engellendi.

Alkışlarla hapishane ziyaretçi girişine yürüten ailelere asker müdahale etti. Yetkili subay ailelere hiçbir biçimde açıklama yapamayacaklarını bildirmesinin ardından eylemi görüntülemek için burada bulunan gazetemiz İşçi-köylü'nün Yazışları Müdürü Numan Bozer askerler tarafından gözaltına alındı. Ailelerin de çevresi sarılarak kendilerine “gözaltında oldukları” söylendi. Jandarma araçları-

na bindirilen aileler Jandarma Alay Komutanlığı'na götürülerek 3 saat, CMUK avukatlarının gelmesi için burada bekletildiler. Savcılığa götürülen aileler burada ifadelerini verdikten sonra serbest bırakıldılar.

YAZI İŞLERİ

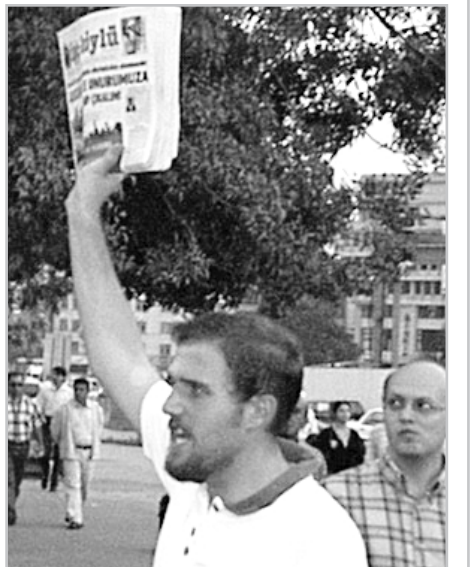
MÜDÜRÜMÜZ F TİPİNDE

Gazetemiz Yazışları Müdürü Numan Bozer ise basın davasından tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Önce Tekirdağ Merkez

Kapalı Hapishanesi'ne konan Bozer daha sonra Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. F Tipinde tek kişilik hücreye konan Numan Bozer, çeşitli keyfi baskı ve uygulamalara maruz kalmakta.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi önünde yapılmak istenen basın açıklamasına jandarmanın müdahalesini TUYAB'lı aileler İHD'de bir basın açıklaması yaparak protesto ettiler.

(İstanbul)

Mercan Vadisi'nde katledilen 17'lerin aileleri anlatıyor...

17'lerin ailelerini ziyaret eden Partizan şehit ve tutsak aileleri ile birlikte onlarla yaptığımız söyleşileri yayınlıyoruz.

Kenan Çakıcı'nın babası: Kenan çok sevecendi. Herkesle arası iyiydi, herkes onu çok severdi. Mahallede tanımadığı insan yoktu. Çok çalışkandı, zeki idi. Yoksullara çok acır onlara sürekli yardım ederdi. Yurtdışından mahalleyi arar, ihtiyacı olanlara yardım ederdi. Biz isterdik bize göndermezdi, çünkü bizim durumumuz iyiydi. Arkadaşları çoktu, her gün 8-10 arkadaşıyla gelirdi. Evden arkadaşları eksik olmazdı. Çok cesurdu, korku nedir bilmezdi, gözü karaydı. İhtilal döneminde gözaltına alındı. Onu götüreren yüzbaşı Kenan'a küfür etmiş o da yüzbaşıyı yere sermiş. Ölümünden zor kurtuldu, 2 hafta komada kaldı. O dönemlerde sokağa çıkma yasağı vardı. Kenan o koşullarda yazılama yapardı. (Ankara)

Ahmet Perktaş'ın annesi, Ali Rıza Sabur'un ablası Gülüsum Perktaş; Ali Rıza liseyi bitirdikten sonra İstanbul'a geldi. Burada hem çalışıyordu hem de bize yardımcı oluyordu. Bir operasyon oldu. Tutuklandı, 4 sene hapis hanesinde kaldı.

Biz bildik bileli hep devrimcileri sevdik. Onlar da gerillanın içinde gözünü açtılar. Ahmet ile Ali Rıza birbirleriyle çok iyi diyaloglar kuruyordu. Ahmet devrimci olmadan da dayım diyordu hep. Ahmet hep "ben gideceğim" diyordu. Gitti de, iki sene olmuştu gideli. Ahmet cesurdu, iş yapıyordu. Çok çalışkandı.

Olayı duyunca bana "kardeşin öldü" dediler. Oğlumun orada olup olmadığını bilmiyordum. Orada öğrendim oğlumun şehit düştüğünü. Kardeşimin yüzü gözü yoktu zaten, parçalanmıştı. Tabi bu acı hepimizi etkiledi. Dolayısıyla acılı insanlar da bir araya gelerek bir şeyler yapmaya çalışacağız. Onları anımızda yaşatacağız.

Bu devlet zalimdir, vahşidir, hain bir devlettir. Onlar haklıydılar, hakları için mücadele ettiler, etmeyip ne yapacaklardı? Gözlerini açtılar, zulüm, kan işkence gözlerini de zulümle kapattılar. Ellerine silah almayıp ne yapacaklardı?

Ahmet'in amcası Haydar Perktaş; Biz gözlerimizi açtık gerilla mücadelesi içinde büyüdük. Heyecanla bu akşam kim gelecek diye bekliyorduk. 1938'de amcam vurulduğunda babam kendisi kazmış kardeşinin mezarını. Yani biz bunlara alışmıştık. Mesela Ahmet küçüktü köyde bir çatışma oldu. Aziz Erkoç bizim kapının önünde kafasına silah sıkılarak öldürülmüştü. Bunlardan etkilenmişti. Geçmişten in-

sanlar ders çıkarıyorlardı. Bize babam anlatıyordu. Babama babası anlatıyordu yani hep böyle acılarla dolu geçmişi. Ahmet'in çocukluğu da böyle acılar içerisinde geçti. Son zamanda da devlet zorla sindirdi insanları, köylerini yaktı. İnsanlar bunu unutamaz ki, doğan çocuk mecbur olurdu mücadele etmeye. Bizi devrimciler yetiştirdi aslında.

Ahmet de her zaman farklıydı. Hiçbir zaman kültüründen, sevdalı olduğu dağlardan kopmadı.

Çağdaş Can'ın annesi Şükran Can ve babası Kamer Can;

Kamer Can: Ben ne anlatayım, Çağdaş kendisini anlattı herkese işte. Hem de çok güzel, çok acı anlattı.

Şükran Can: Tunceli'yi çok sevdi. Tunceli insanı dedin mi kendisini

da da bağırdım. Cemevi'nin önünde polisler vardı, bizi o halde görünce ellerini çak yaptılar.

Bize elimizden gelecek ne varsa yaparız. Ne isterlerse onu yaparız. Avukatlara vekalet verdik dava açmaları için. Ne yapılır çok bilmiyoruz, ama gereken her yere gideriz, her şeyi yaparız.

Binali Çakmak (Cemal Çakmak'ın kardeşi); Ağabeyim 1988 yılında mücadele ile tanıştı. Tanıştıktan kısa bir süre sonra profesyonel olarak devrimciliğe başladı. Doğan Karadağ, İsmail Bulut'un şehit düştüğü çatışmada ağır yaralı olarak esir düştü. Oradan serbest bırakıldığı 2003 yılına kadar hapis hanesinde kaldı.

Onun öne çıkan özelliklerinden biri, çok iyi bir araştırmacı olmasıydı.

öldürüyordu. Bir gün düğüne gidecektik. Bu, beni arkadaşım çok hasta diye yanına götürdü. Ben bilmiyorum ki arkadaşına gideceğiz diye bekliyorum beni Alibeyköy Direniş evine götürdü. Ben onları öyle orada gördüm şok oldum. Aydın'la tanıştırdı beni, hep merak ediyormuş Çağdaş'ın annesi kim diye. Çağdaş hepsine hayrandı, hepsi için canını verirdi.

İnsanları çok sevdi. Durumu kötü olan kim varsa yardım ederdi. Herkes onu çok sevdi. Hiç boş kalmadı, hep çalıştı. Herkese saygılıydı, kimseyi kırmazdı, yoksul olanlara içi çok yarırdı. Çok da şakacıydı. İşten gelir gelmez derneğe giderdi.

Gittikten 4-5 gün sonra mektup geldi. Oradan anladık gittiğini bize o zamana kadar hiç anlatmadı, hissettirmedi. Geçen sene Munzur Festivali'ne gitti bir daha da geri gelmedi.

Ben cenazeleri görünce dedim "bunları bu hale getirenleri elimize verinler, ben de onları parçalarım." Öldürdünüz niye parçaladınız? O anda 17 cesedin içinde hangisine bakacağımı şaşırıyorsunuz. Onu o hale getirenlerin parçası hiç bulunmasın. O zaman ora-

gesindeki kırıklarla Bursa Hapishanesi'ne naklediliyor.

Bu kavgada Cemal ne ilk şehittir ne de son şehit düşecek olandır. Bütün bir ömür kavrayıp içine girdikten sonra kendini davaya adadı. En önde ipi göğüsleyecekti. Biz aile olarak metiniz. Yıllardır insanların ölümlerine tanık olduk. Onlar her öldüğünde bir Cemal ölüyordu bizim için. Üzüntümüz şimdi biraz daha fazladır.

Bundan sonra da bütün insanların, bütün devrimcilerin dayanışma içerisinde olmalarını istiyoruz. Biz bunu uzun yıllardır görmüyorduk. Ama cenazelerde gördük. İnsanlar sahiplendiler. Devrimci değerlere sahip olanlar herkes kendi cenazesiniymiş gibi sahiplendi. Bundan sonra bu dayanışmanın devam etmesini isterim.

Celal Hanbayat (Aydın Hanbayat'ın abisi); Ben O'nun devrimci mücadelesinden her zaman etkilenmişimdir. Ve onunla her zaman gurur duymuşumdur. Kitlelerin olduğu her yerde onlarla bütünleşen, yardımlaşan, sevgi ve saygısını gösteren bir insandı. Mücadelenin çeşitli alanlarında bulundu, ama mücadeleden hiç uzaklaşmadı. 19 Aralık katliamında biz artık öldü diye düşündük. Cenazesini ararken kendini bulduk. Mercan şehitlerinin isimleri açıklanıyordu televizyonlarda. O arada bize telefon geldi. Onun da şehit düştüğünü öğrenince bir an dona kaldık. Daha sonra cenazeleri almak için yola çıktık. Malatya'ya gittiğimizde yalnız olmadığımızı gördük ve kendimize güvenimiz arttı. Biz cenazeleri aldığımızda halk bize destek verdi. Tunceli'de önemli bir kitle cenazelere katıldı.

Kısacası biz ondan çok etkilendik. Disiplinliydi, bir dakikasını bile boş geçirmezdi. Devletin yaptığı bu katliam korktuğunun bir göstergesidir. Devletin faşist karakterini öldürdükleri insanların cenazelerinde gördük. Bu çatışmanın herhangi bir çatışma olmadığını gördük. Bence bu tür katliamları önlemek için her kurumun baskı unsuru olması lazım. Bunlara seyirci kalmamak lazım. Zaten bizi en çok teselli eden halkımızın onları sahiplenmesidir.

Fatma ana (Aydın Hanbayat'ın annesi); Benim oğlum halk için mücadele etti. Bunun için onu zalimce katlettiler. Ölülerine hakaret ettiler. Kollarını, bacaklarını, kafalarını parçaladılar. Şikayetçiyim, öldürmek öldürmek de; göz çıkarmak, kulak kesmek, el kesmek ne vahşiliktir. Bunları yapanlar insan değildir. Ben oğlumun gittiği yola, mücadelesine hayatımın sonuna kadar saygı duyuyorum. Evlat acısı zordur ama ben oğlumla gurur duyuyorum. (İstanbul-Ankara-Bursa)

Dersim'de baskılar artarak sürüyor!

Son bir yıldır Dersim'de yaşanan hak ihlallerine **10 Temmuz 2005** gecesi bir yenisi daha eklendi. Ovacık-Kandolar Mahallesi Seksen Konutlar'da ikamet eden **Bülent Yılmaz** isimli bir kişi gece saat 23:00 sıralarında Ovacık merkezinden evine dönerken yol üzerinde bulunan benzinliği geçtikten sonra plakasız beyaz bir arabadan inen "kimliği belirsiz" ve yüzleri maskeli üç kişi tarafından darp edilerek zorla arabaya bindirilmiştir. Arabayla götürülürken kurtulmaya çabalayan Yılmaz, arabanın bir camını kafasıyla kırmıştır. Fakat bu kurtulmasına yeterli olmamıştır. Camın kırılması üzerine araçla Munzur ve Mercan sularının birleştiği noktaya götürülen Yılmaz, arabadan indirilerek yolun kıyısına doğru sürüklenmiş ve yol kenarında iki kişi tarafından tekrar dövülmüş, bu arada üçüncü kişi gidip arabayı değiştirmiş ve Pejo marka bir minibüsle dönüp, Yılmaz ve diğer iki kişi ile beraber Tunceli'ye gelmişlerdir. Arabayla uzun süre gittikten sonra araçtan indirilen Yılmaz, elbiseleri çıkartılarak bir kez daha dövülmüş ve üzerine soğuk su dökülmüştür. Ayrıca

yüzü maskeli kişiler Yılmaz'a tanımadığı gerillalar hakkında sorular sorarak asılsız iddialarda bulunmuş ve ölümle tehdit etmişlerdir. Yılmaz'a ayrıca "**biz senin de Taylan Soylu'nun da, Engin Yerlikaya ve taksicinin de hesabını göreceğiz**" denilmiş ve arkadaşları hakkında tehdit ve küfürler savurmuşlardır. Daha sonra ise "**Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur'un sonu ne oldu ise, sizin de sonunuz öyle olacak**" diyerek ölümle tehdit etmişlerdir. Sonra "buradan 1.5 saat ayrılma, etrafta askerler var, seni vururlar. Ayrıca bu olanlardan da kimseye bahsetme yoksa bir dahaki sefere yanında başkaları olsa bile gelir kafana sıkarsız" diyerek Yılmaz'ı bırakıp gitmişlerdir.

Bülent Yılmaz sonradan Aktuluk'a getirildiğini fark etmiş ve yakınlardaki köyden telefon temin ederek ailesi ve arkadaşlarına ulaşmıştır. Arkadaşları tarafından hastaneye götürülen Yılmaz'ın vücudunun pek çok yerinde darp izleri olduğu ve vücuduna dayatılan silah namlularının da yer yer eziklere ve morluklara yol açtığı görülmüştür.

Konuya ilişkin **11 Temmuz 2005**

tarihinde saat 12:30'da "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" yazılı pankart açılarak ortak bir basın açıklaması yapan **DEHAP**, Dersim Kültür Derneği, **EMEP**, **HÖC**, **DHP**, Partizan, **ESP** ve Genel-İş basın metninde "Bu yaşananlar gerici, baskı ve sömürü düzeninin karakteristiğidir. Yoksa istisna değildir. Egemenler düzenlerinin devamını sağlamak için halklara ve halk çocuklarına her türlü baskı, katliam ve zulmü reva görmektedirler. Bunun için de toplu katliamlar gerçekleştirmekten dahi geri durmamaktadırlar. Ancak tüm bu yaşananlara rağmen, Dersim halkı mücadelelerinde haklı olmalarının verdiği bilinçle hareket etmeye dün olduğu gibi bugün de devam edecektir. Bizler, duyarlı tüm kamuoyunu bir kez daha Dersim halkına yönelik saldırılara karşı birlikte hareket etmeye çağırıyoruz. Ayrıca bu saldırıya ilişkin suç duyurusunda bulunacağımızı da bilginize sunuyoruz" dedi ve "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "Yaşasın devrimci dayanışma", "**Kahrolsun her türden gericilik**" vb. atılan sloganların ardından açıklama sona erdi.

(Malatya)

Adana'da gözaltı terörü!

Adana'da **28 Haziran'da Meydan Mahallesi**'nde bildiri dağıtacakları iddiasıyla gözaltına alınan 9 kişi savcılıktaki sorgudan sonra Mercan şehitleriyle ilgili yapılan eylemlere katıldıkları gerekçesiyle tutuklandı. Gazetemizin okuru **Murat Özçelik**'in yanısıra ve **Cemal Doğan, Hüseyin Tiryaki, Serdar İpek, Tamer İmrek** de tutuklanarak **Kürkçüler Hapishanesi**'ne gönderildi.

Yine 1 Mayıs'ta tek tip kıyafet giy-

dikleri iddia edilen **HÖC'lülerden Evrim Saner** ve **Serkan Sevim** tutuklanıp **Kürkçüler Hapishanesi**'ne gönderildi. Aynı gün biraraya gelen **ESP**, Partizan, **HÖC**, **DHP**, **BDSP**, Barikat ve **Alinteri** tarafından tutuklamaları protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada tutuklamaların hukuksuzluğuna değinildi. Açıklama sloganlarla bitirildi.

29 Haziran'da "Baskılar bizi yıldırılmaz" pankartı arkasında toplanan

DHP, Partizan, **ESP**, **BDSP**, **Alinteri**, **HÖC**, **Barikat** tutuklanan 5 kişi ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "**Dersim'de faşist devlet tarafından katledilen 17 halk savaşçısı ile ilgili yapılan açıklamaya katıldıkları gerekçesiyle tutuklananların bir an önce serbest bırakılmalarını istiyoruz**" denildi. Açıklama "**Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganlarıyla bitirildi. (Mersin)

TARSUS'TA POLİSİN ACİZLİĞİ

Son günlerde edindiğimiz bir bilgiye göre polis Tarsus'ta birkaç gazete bayisini dolaşarak bayilere "**burada İşçi-köylü ve Devrimci Demokrasi gazetelerini satmayacaksınız**" diyerek tehditler de bulunuyor. Elbette bu yeni bir saldırı değil. Halka gerçek, doğru, ezilenden yana haberleri-yorumları ulaştırdığı için devrimci ve sosyalist basına sürekli saldırılar olmuştur. Bu gelişmenin ardından İşçi-köylü okurları bayileri dolaşarak gazetenin satılıp-satılmadığını kontrol etmeye, saldırıya karşı durmaya ve devrimci ve sosyalist gazetelerin satışının engellenmesine karşı durmaya çalışıyorlar. (Mersin)

KTÜ YDG'DEN AÇIKLAMA

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm için **YÜRÜYÜŞ** dergisinin altıncı sayısında çıkan bir habere göre; **Trabzon HÖC**, Trabzon'da bir basın açıklaması yapmış ve bu basın açıklamasına katılmayan **YDG**, katılmamasının nedenini de "kitlemiz hazır değil" diye açıklamıştır.

Bu haber gerçeğe dayanmamaktadır.

İlk olarak **HÖC** ve **ESP**'nin yaptığı söz konusu eyleme **YDG** çağrılmamıştır. **YDG**'nin çağrıldığı eylem Eğitim-Sen'in kapatılmasıyla ilgili bir basın açıklamasıdır. Bu çağrıya da **YDG**, bileşenlerin içinde Eğitim-Sen'in olmamasını eleştirmiş ve eyleme katılmayacağını belirtmiştir.

Karadeniz Teknik Üniversitesi-Yeni Demokrat Gençlik

COCA COLA işçileri: Atılan işçiler geri alınsın

İstinye'de bulunan ABD Konsolosluğu önünde bir araya gelen Nakliyat-İş üyesi emekçiler, Coca-Cola firması tarafından işten atılan 110 işçi ve aileleriyle birlikte 4 Temmuz günü bir basın açıklaması yaptı. "Coca-Cola'da işçi kıyımına son", "Yaşasın Coca-Cola direnişimiz", "Yaşasın işçilerin birliği" yazılı pankart ve "Sendika düşmanı Coca-Cola", "Atı-

lan işçiler geri alınsın", "Anayasal haklarımız engellenemez" yazılı dövizler taşıyan kitle, sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Coca-Cola'ya sendika girecek, başka yolu yok" sloganlarını attı.

Burada kitle adına açıklama yapan Nakliyat-İş Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu**, verdikleri mücadelenin onurlu bir mücadele olduğunu belirtti. İşçilerin sendikaya üye olması üzerine işten atıldıklarını belirten **Küçükosmanoğlu**, "İşçiler Anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldılar. Amerikan emperyalizmi tüm emekçi hareketini bitirmek istiyor. İşverenlerin sendikalaşmaya karşı geliştirdikleri insanlık dışı uygulamalara karşı buradayız. İşverenleri bu tutumlarından geri dönmeye ça-

ğırıyoruz. Cola-Cola, işçileri asgari ücretin bile altında kölece çalıştırmak istiyor. Türkiye'de milyonlarca çalışan var. Bu tutumların devam etmesi halinde biz de tüm emekçilere bir çağrıda bulunarak Coca-Cola'yı içmeme kampanyası başlatacağız. Bunun için altyapı çalışmasını yürütüyoruz. Hazırlıklarımız var" şeklinde konuştu.

Açıklamaya katılan aileler ise işten atılanların geri alınması talebinde bulundular.

Açıklamanın ardından alkış ve ıslıklar eşliğinde otobüslerine doğru yürüyen grubun, yolu kapattıkları gerekçesiyle polis tarafından önünün kesilmesi kısa süreli bir gerginliğe neden oldu.

(İstanbul)

“İşçiler, küçük memurlar veya işsizler o kadar çabuk unutamazlar”

Aşağıdaki röportaj, MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi)’nin Başkanı Stefan Engel ile, erken seçimler ekseninde gerçekleştirilmiştir. MLPD sosyal yıkım politikalarına aktif tavır koyan bir tutum içerisindedir ve Almanya’da, yaklaşık elli haftadır gerçekleşen ve “Pazartesi Eylemleri” olarak bilinen eylemlerin de örgütleyicisidir.

Emperyalistlerin birliği AB’nin kurucularından olan ve bunun en büyük emperyalist gücü olarak bilinen Almanya’da önümüzdeki aylarda erken seçim gündemde.

Almanya bugün Avrupalı işçi-emekçi kesimlere dönük saldırıların en yoğun yaşandığı ve bu saldırıların yeni yeni yasalarla, her geçen gün biraz daha arttığı Avrupa ülkelerinin başında gelmektedir.

İşsizlik oranı 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı seviyesine yaklaşmıştır. İşçi sınıfının zorlu mücadelelerle elde ettiği haklar, Hartz IV, Agenda 2010 gibi sosyal yıkım yasaları ile gasp edilmeye çalışılmakta, bir çoğu ise gasp edilmiş durumdadır. Emekçi yığınlar, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. saldırıları eşliğinde giderek yoksullaşmakta, sokaklarda yatan evsizlerin sayısı bir milyonu aşmaktadır.

Egemenlerin, her kriz döneminde başvurduğu ırkçı-faşist örgütlenmeler yeniden güçlendirilmeye, krizin faturası, ülkedeki göçmen ve Alman olmayan uluslara çıkarılmaya, böylelikle hedef bir kez daha saptırılmaya çalışılmaktadır. Örneğin, Hitler’in devamı faşist Nazi örgütlenmeleri bugün yine yükselişe geçmiştir ve ülkedeki göçmen vb. yabancı uyruklulara dönük kapsamlı saldırılara girişmektedir.

Uzun yıllar boyu tüm Avrupa’da “komünizm tehlikesine” karşı geliştirilen sosyal devlet anlayışının, 90’lı yılların başından itibaren hızla terk edilmeye başlaması, emekçi yığınlara karşı saldırıların artması, bugün tüm dünyada olduğu gibi, burada da geniş yığınların tepkisiyle karşılanmaktadır. Çeşitli biçimlerde gerçekleşen bu tepkiler, en son 22 Mayıs’ta NRW (Nord Rhein Westfalen)’de yapılan eyalet seçimlerinde ifadesini buldu ve seçim sonuçları SPD/Yeşiller hükümetini bir krize sürükledi. Bu krizin sonucu ise kamuoyuna erken seçim kararı olarak yansdı.

Aşağıdaki röportaj, MLPD (Al-

manya Marksist Leninist Partisi)’nin başkanı Stefan Engel ile, erken seçimler ekseninde gerçekleştirilmiştir. MLPD sosyal yıkım politikalarına aktif tavır koyan bir tutum içerisindedir ve Almanya’da, yaklaşık elli haftadır gerçekleşen ve “Pazartesi Eylemleri” olarak bilinen eylemlerin de örgütleyicisidir.

- Almanya’da bir erken seçim gerçekleşecek. MLPD durumu nasıl değerlendiriyor?

Nüfusun yoğun olduğu NRW (Nord Rhein-Westfalen)’de 22 Mayıs’ta yapılan eyalet parlamentosu seçiminin sonucu, SPD ve Yeşillerin önderliğindeki eyalet hükümetini ret etme anlamı taşımaktaydı. Bu seçim, Başbakan Schröder’in politikasına verilen bir yanıtı ve Berlin hükümetini açık bir siyasi krize soktu. Yönetenler artık eski yöntemlerle yönetemiyorlar, ve kitleler ise artık eski yöntemlerle yönetilmek istemiyorlar. Öne alınan yeni seçimler, hükümetin iflasının ilanıdır. Eğer Schröder “Politik zeminin, faaliyetini sürdürmesini tartışılır kıldığını” düşünüyorsa, bunun nedeni sadece NRW’deki kötü seçim sonuçları değildir. Orada yaşanan şey sadece 2 yıllık hazırlığın dışı vurumuydu: Sanayii proletaryasının çekirdeğinde, giderek artan bir politik sınıf inisiyatifinin oluşması ve halk düşmanı Hartz IV yasasına karşı, ülke çapında Pazartesi Eylemleriyle yürütülen aktif direnişin hiçbir biçimde kırılmamasıydı. Bochum’da Ekim 2004’de, işçilerin işyerlerini kaybetmemek için gerçekleştirdiği Opel Grevi, reformist, sınıf işbirlikçi politikanın, özellikle de sanayii proletaryasının çekirdeğinde geçerliliğini yitirdiğinin bir ifadesiydi. O dönemden sonra yaşanan, işçi eyleminden işçi cephesine geçiş ve kitlelerin tekellere ve hükümete karşı mücadeleye çekilmesi, Schröder hükümetinin yenilgisinin ve açık bir krize girmesinin esas nedenlerini oluşturmaktadır. Şu anda SPD sıralarından duyduğumuz “sol” söylemler de bu gelişmeleri

“Uluslararası finans kapitalin (Mali sermayenin) Almanya Seksiyonunun hizmetinde olan SPD önderlerinin, riyakar kapitalizm eleştirileri ile, tekelci politikalar arasındaki tutarsızlık o kadar büyük ki bunu, işçiler, küçük memurlar veya işsizler o kadar çabuk unutamazlar.”

tersine dönüştüremeyecektir. Uluslararası finans kapitalin (Mali sermayenin) Almanya Seksiyonunun hizmetinde olan SPD önderlerinin, riyakar kapitalizm eleştirileri ile, tekelci politikalar arasındaki tutarsızlık o kadar büyük ki bunu, işçiler, küçük memurlar veya işsizler o kadar çabuk unutamazlar.

- Kitlelerin ruh hali nasıl? Şimdi de CDU/CSU ve FDP rüzgarları mı esiyor?

CDU ve FDP, ileriki bir hükümette, kazanılmış sosyal haklara ve demokratik hak ve özgürlüklere dönük yıkımlara, daha da hız vermek istiyorlar. Ancak önceden tahmin edilen bir hükümet değişikliğinde bile, tekellerin saldırılarını rahatça hayata geçirmelerini sağlayacak istikrarlı bir hükümet olmayacak. İstikrarlı hükümet ilişkileri dönemleri bitti. AB Anayasasına yönelik, Fransa ve Hollanda’da gerçekleşen “hayır”la birlikte tüm Avrupa projesi bir krize sürüklendi. Bu da tabii ki, Almanya’daki siyasal krizi de epeyce derinleştirdi. SPD seçmenlerinin artık oy vermemesi, rüzgarın CDU’dan yana estiği anlamına gelmiyor. Sonuçta NRW’deki eyalet seçimlerine katılanların oranı yaklaşık % 40’dı. Bu da

seçime katılmayanların çoğunun siyasal tercihlerden kaynaklı bunu yaptığını göstermektedir, apolitik olduklarından kaynaklı değil. Bu dönemde işçi ve halk hareketi mücadeleleri belirgin bir biçimde yükselmektedir. Geçen Cuma 5 bin kadın ve erkek çalışan, daha yüksek maaş ve ücret için eylem yaptılar. Hemer ve Lahr’daki firma Grohe’de, işyerinin kapatılacağını bildirilmesi karşısında- kısmen kendiliğinden, yani reformist sendikal bürokrasinin iradesi dışında ve onlarsız örgütlenmiş olan kitlesel bir eylem gerçekleşti.

Meltingen’deki Daimler-Chrysler’de (Stuttgart yakınlarında) mücadeleciler bir içeriğe sahip, büyük tartışmalı katılımların yaşandığı, kavgalı bir işyeri toplantısı yapıldı. Daimler-Chrysler’deki araba üreticileri, yeni bir iş akdi ile gerçekleştirilmesi planlanan iş saatlerinin uzatılması ve ücret kesintisi kararlı bir biçimde ret edildi. Madende açık bir kitlesel işten çıkarma hazırlığı yapılıyor ve arkadaşlar daha şimdiden direniş ilan ettiler. Tüm bunlar 1 Mayıs 2003 den bu yana gelişen işçi muhalefeti ve Opel Grevi üzerinden yükselmektedir.

NRW'deki yeni CDU/ FDP eyalet hükümeti anında şu cevabı aldı: Binlerce öğrenci, öğrenci harçlarına karşı eylem yaptı. Günümüzdeki tekelci politikaları sürdürmeye devam eden her hükümet, kitlelerin güvenini çabucak yitirecektir.

- MLPD sol bir seçim ittifakını destekledi. Bundan çıkan sonuç nedir?

MLPD, Oskar Lafontaine'nin (eski SPD başkanı) halk düşmanı hükümete karşı ortak mücadele temelindeki bir sol birlik önerisini memnuniyetle karşıladı ve bunu, dolu bir içeriğe sahip önerilerle ele aldı. PDS başkanı (PDS: Demokratik Sosyalizm Partisi) Bisky'nin, ciddiyetsiz, oyalayıcı bir mektubunun dışında, yankısı sıfır oldu. Bir cevap bile yok! Gerçek bir sol seçim ittifakı, başka koşullar altında, geniş kitleler üzerinden neo-liberal politikaların hayata geçirilmesine karşı mücadelede, solun dağınıklığını aşmanın iyi bir işareti olurdu. En azından bu yapılmış olurdu. Ama, MLPD'nin duruşu ve katılımı bilinçli olarak sınırlanır, bundan anlaşılması gereken şey, devrimci sola dönük bilinçli bir ayrışma çizgisinin gerçekleştirilmesidir. Marksist-Leninistlerin içinde yer almadığı bir sol liste, bana göre forveti olmayan bir futbol takımına benzer.

Bir sol seçim ittifakı, PDS parti önderlerinin ve WASG (WASG: Sosyal Adalet Seçim İnisiyatifi)'nin kalem oynatıcılığında, yeni bir sol reformist partinin kurulmasına dönüştü. Normal koşullarda, bir araya gelmeden önce ilk açıklık getirilmesi gereken şey olan programatik birliktelik, tamamen devre dışı bırakıldı. Almanya'da, reformist kırık-dökük yığınının enkazı üzerine inşa edilecek sol reformist bir partiye ihtiyacımız yoktur aynı şekilde, sosyal Pazar ekonomisi aldatmacası üzerinde yükselen Schröder öncesinin SPD'si yeniden yaşam bulmasın. İşçi sınıfının ve geniş kitlelerin yeni bir toplumsal perspektife ihtiyacı var! Ve bu ise sadece, gerçek sosyalizmi hedefleyen devrimci bir hareket olabilir!

- MLPD tek başına mı aday olmak istiyor?

Zamanın dar olmasından ve hepsinden önemlisi de, politik durumdan kaynaklı tek başına (bağımsız) adaylık için karar vermek zorunda kaldık.

Partinin yapısı açısından bakıldığında, bu tabi ki bir avantaj, çünkü

MLPD'nin, sosyalist alternatif açısından şu an seçimlerde rakibi yoktur. Şu anki sosyal hareketin perspektifleri doğrudur-

sunda bir mücadele olacak bu: reformist çıkmaza mı geri gidecek, yoksa ileriye, sosyalizme doğru mu? Üyelerimiz ve dostlarımız bu muazzam görevden kaynaklı kendilerini meydan okumaya teşvik edilmiş hissediyorlar ve muazzam inisiyatifler geliştiriyorlar. Çok kısa bir sürede, Almanya'nın

16 eyaletinde, 360 doğrudan aday listesi çıkarmak gibi bir iş başarıldı. İmza toplamaya başladık, seçim izni için 40 bin imza zorunluluğu olması, büyük bir anti-demokratik seçim engelidir. Bizi desteklemek isteyenler MLPD/Açık listesinde bizimle birlikte çalışabilirler ve tabii ki bağış yapabilirler veya Kızıl Bayrak'a (Rote Fahne; MLPD'nin yayın organı) abone olabilirler. Gerçek sosyalizm için, parlamento seçimleri bağlamında gerçekleşen muhalefet hareketi başarılı oldu. Şunu da özellikle

vurgulamak isterim ki, seçim mücadelemizi mücadeleciler bir muhalefetin güçlenmesine katkı sunacak biçimde örgütleyeceğiz. Eyalet listelerinde, işçi ve halk hareketi kesiminden partisiz adaylar, birçok kadın ve erkek göçmen, ama örneğin, PDS ve DKP üyeleri de yer almakta. Seçim mücadelemize bilinçli olarak, çeşitli ilerici hareketlerin, ilerici pozisyonlarını, taleplerini ve etkinliklerini de dahil etmekteyiz. Bu nedenle, göçmen örgütlenmelerinin -örneğin ATİF, Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu gibi- MLPD/Açık listesini aktif olarak desteklemesini ve kendi inisiyatiflerini taşımalarını memnuniyetle karşılarız. Bunun nedeni sadece, bunların haklı talepleri temsil etmeleri değil, bilakis her şeyden önce, seçim mücadelemizin aynı zamanda net bir biçimde şu bayrağı göstermesidir: Proletarya enternasyonalizmi için!

MLPD'nin siyasi çizgisi ve örgütlenmesi

MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) yayınlarında kendini şöyle tanımlıyor: "MLPD on yıllık bir hazırlık sürecinin ardından, 1982 yılında kurulmuştur. Çıkış noktası, SBKP'nin 1956'da yapılan XX. Kongresinde, Sovyetler Birliği'ndeki ve Doğu Almanya'daki sosyalizme dönük gerçekleşen ihanettir. Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de olduğu gibi, burada da parti önderleri, ekonomi ve devlet üzerindeki denetim yetersiz kalmıştı. Bu durum ise, küçük burjuva düşüncesini hakim kılmaya başlamış ve bu düşüncenin yeni tip burjuvazinin gelişmesine olanak sağlamıştı.

MLPD'nin bundan çıkardığı sonuç ise, gerçek bir sosyalizmin ancak proleter düşüncesiyle hayata geçirilebileceği ve korunabileceği idi.

MLPD, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'ni ya-

ratacı bir biçimde bugünün koşullarına uyarlamaktadır.

MLPD'nin hareket noktası, giderek artan sayıda insanın, emperyalizmi yıkmayı ve gerçek sosyalizmi inşa etmeyi kendine perspektif edinen bir enternasyonal işçi ittifakının yaratılabileceğini ve yaratılması gerektiğini kavrayacağıdır. Bunu yaparken ise, halksız ve

mektir.

MLPD, mücadeleciler bir muhalefet yaratma düşüncesinden hareketle, emekçilerin sosyal durumlarını iyileştirmek, politik hak ve özgürlüklerini korumak için verdikleri mücadelenin içinde yer almaktadır.

MLPD ve onun gençlik örgütü olan 'İSYAN (Rebell)', Almanya'nın tüm eyaletlerindeki, 450 şehir ve bölgesinde temsil edilmektedir. Üyelerinin çoğunluğunu işçiler ve sıradan memurlar oluşturmaktadır. Üyeler içindeki kadın oranı % 40'dır. Partinin rotası, açık eleştiri-özeleştirme ortamında gerçekleşen seçimler ve çok yönlü denetim aracılığıyla, üyelere belirlenmektedir.

MLPD'nin teorik yayın organı, bugüne kadar 31 sayısı çıkmış olan 'Revolutionäre Weg (Devrimci Yol)'dir. Kitle yayın organı ise, haftalık yayınlanan 'Rote Fahne (Kızıl Bayrak)'dir."

Açıklama; Elimize posta kanalı ile ulaşan TKP/ML Merkezi Kitle Yayın Organı İşçi Köylü Kurtuluşu Mayıs 2005 sayısından alınan aşağıdaki yazıyı güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Devrimimizin başarısı için silahlı mücadelenin doğru kavranması, geliştirilmesi büyük önemdedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bize proletaryanın iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu, bu olmadan zafere erişilemeyeceğini öğretti. İktidar ele geçirilmeden hiçbir şeyin proletarya lehine gelişmeyeceğini, her şeyin sadece hayalden ibaret kalacağını da öğrendik. İktidarı ele geçirmenin biricik yolu halkın silahlı mücadelesini yaratmak ve geliştirmektir. Bu olmadan faşizmi yok edemeyeceğimizin, aksine sürekli yenilgiler alacağımızın bilincindeyiz. Bu bilinci halk kitlelerine taşımak ve gelecekte beklenenleri ancak kendi elleriyle yaratabileceklerine onları ikna etmeliyiz.

Halk kitleleri var olan gerici iktidardan kurtulmak ve kendi iktidarlarını yaratmak noktasında kesinlikle olumsuz bir yaklaşım içinde olamazlar; sadece buna güçlerinin yetmeyeceğini düşünürler; kendilerinin bu güce sahip olduklarının farkına varamazlar. Bütün mesele kitlelere devrimci yolu ve bu yolun gelişmeye açık olduğunu göstermektir. Ezilenler her zaman ilerici olandan yana tavır alarak tarihin devrimci yönde ilerlemesine hizmet etmişlerdir. Günümüzde işçi sınıfı, yoksul köylüler, küçük burjuvazi ezilenlerin en dinamik kesimlerini oluşturmaktadır; çünkü onların bu düzenden hiçbir çıkarları yoktur... Onlar öğrendiklerinde gerçek gücün kendilerinde olduğunu kavrayarak birleştiklerinde, örgütlendiklerinde, silahlandıklarında yönetecekleri yer iktidar olacaktır. Partimiz tam da kitlelerin bu gerçekliğinin farkında olarak devrimci silahlı mücadelenin gelişip güçlenebileceğine inanmaktadır. İktidar mücadelesi nihayetinde iki gücün karşılıklı savaşına mecburdur.

Başkan Mao bize şunu söylemişti: "İktidarın silahlı güçle ele geçirilmesi meselenin savaşla çözülmesi, devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi ev-

rensel olarak Çin için ve bütün diğer ülkeler için geçerlidir"

Biz Başkan Mao'nun bu sözünün takipçileri olarak Türkiye'de devrimci silahlı mücadelenin gerçekleşmesi, gelişmesi uğruna gerilla savaşını ısrarla savunmak, onu geliştirmek için yoğun bir çaba içinde olmak zorundayız.

Son yıllarda artan bir şekilde silahlı devrim mücadelelerinin "terörizm" olarak yaftalandığını duyuyoruz. Kitlelerin bilinci "terörizm" yalanıyla bulandırılmakta ve halkın silahlı mücadeleye olan kaçınılmaz eğilimi yok edilmek istenmektedir. İktidarın halk kitleleri tarafından ele geçirilmesinin biricik yolu olan silahlı mücadelenin, burjuvalar tarafından bu şekilde adlandırılması şaşırtıcı değildir; bu çürümüş demagojiyi her zaman kullandılar; sonucu ise sadece hüsrana oldu. Elbette bu demagojik propaganda etkili olmuştur ve bugün de etkili olmaktadır. Ancak bunun nedeni devrimci silahlı mücadelenin yeterince geliştirilmemesi, bu anlamda yapılan hatalardır. Nihayetinde biliyoruz ki kitleler, devrime katılana kadar iki karşıt gücün etkisine açıktır; aldatılmaya açıktır... Devrim gibi karşı-devrim de kitleleri yanına çekmek, tarafsızlaştırmak için çaba harcar. Devrimci irade kitleleri devrime yönlendirirken, karşı devrimci irade onu devrimden uzaklaştırmak için çaba harcar.

Bugün karşı-devrimci iradenin bu konuda görece başarılı olduğu doğrudur. Bir başka doğru da bu başarının temelsiz olduğu, başarısızlığa dönüştürülmesinin mümkün olduğudur. Tam da bunu yerine getirmek için partimizin silahlı mücadele ile ilgili görüşlerinin "terörizm" yaftasına tümüyle aykırı olduğunu, partimizin "terörist" bir bakış açısına sahip olmadığını ve silahlı mücadeleyi halk iktidarı için sürdürdüğümüzü ortaya koymalıyız.

Öncelikle bir yanılsamanın ortadan kaldırılması gerekir: Kitlelerin tarih boyunca asıl olarak ilgilendiği sorun şiddetin kendisi olmamıştır. Şiddet bir şekilde toplumsal hareketlerin içinde her zaman var olmuştur. Bir kitle yürüyüşünde, bir grevde ya da toplumun kendi içindeki sorunların çözümünde şiddetin bulunmadığını iddia etmek gerçeklerle tümüyle çelişir. Asıl mesele şiddetin kim tarafından, kime karşı

"YAŞASIN GERILLA SAVAŞI!"

ve neden uygulandığıdır. Halkın tutumunu belirleyen öz budur. Tümüyle şiddete karşı olmak, var olan şiddet gerçekliğini görmezden gelmek iktidarların varoluş gerçekliğini inkar etmektir. Bu konuda herkesin bilinci açıktır. Şiddet, yani terör bir gerçekliktir.

Terörizm esasta, siyasal içerikten yoksun, salt nefret, intikam düzeyinde kalan, bireysel bir karaktere sahip; iktidarın ele geçirilmesini amaçlamayan bir anarşist anlayıştır. Uzun bir geçmişe sahip olmasına rağmen terörizm, hiçbir zaman siyasal başarılar kazanmamış, güçlü bir toplumsal karakter sağlayamamıştır. Çünkü bunu sağlayacak bir bakış açısına sahip değildir. Terörizmin gücü sadece amaca ulaşmış eylemlerden, başarılı imhalarından, sabotajlardan gelir; asla kitlelere dayanan bir başarı söz konusu olmaz. Bu nedenle görece güçlendiği dönemler olsa da sonucu kesin yenilgiler olmuştur. Kitlelerin terörizmden etkilenmesi ile ilgili olarak şunu unutmamak gerektiğini belirtmekle yetinelim: Terörizmin halk kitleleri tarafından benimsenmesi genellikle zayıftır ve geçicidir.

Yine terörizm ile ilgili önemli başka bir saptama, kitlelerin devrimci hareketi içinde, belli dönemlerde devrimci belli düzeylerde bu akımdan etkilenmişler ve uygulamışlardır. Ancak bu esas olarak bir çaresizlik ve zayıflık sonucudur. Özellikle devrimlerin ilk aşamalarında, elbette, daha gerilemiş halde devrimlerin ileri aşamalarında da siyasal ve ideolojik geriliğin olduğu durumlarda terörizm bir eğilim olarak varlığını hissettirir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm terörizmi en temel ilkesi ile olumsuzlar; Marksist bilim, tarihin (ilk aşaması hariç) sınıflar savaşını olduğunu ve sınıf mücadelesi ile ilerlediğini savunur. Bu tarihsel ilerleyiş kitlelerin mücadelesi ile gerçekleşir. "Tarihin motoru sınıf savaşımıdır ve tarihi kitleler yapar."

Bu temel ilke terörizm ile ilişkimizi kökten keser. Açık ki Marksist teorinin terörizm ile ilişkisinin kökten kesik olması, toplumsal bir gerçeklik olan bu "canavarın" devrimci hareketten tümüyle koptuğunu ifade etmez. Her burjuva hastalık gibi terörizm de devrimci hareketlerin belli süreçlerinde etkili olmuştur. Ancak, ilerleme ve Marksist teorinin yol göstericiliği ile bunlar esas olarak aşılmıştır. Lenin yoldaştan vereceğimiz açıklamalar Marksistlerin teröre ve terörizme yaklaşımının ne olduğuna çok belirgin bir ışık tutmaktadır:

"Elbetteki biz, bireysel terörü yerinde bir davranış saymadığımız için

reddederiz. Oysa, büyük Fransız Devriminin terörünü "ilke olarak" mahkum edebilen, ya da bütün dünyanın burjuvazisi tarafından kuşatılmış muzaffer devrimci bir parti tarafından genel olarak uygulanan terörü mahkum edebilen kimselerle Plehanov, daha 1900-1903 yıllarında, henüz Marksist ve devrimci iken, alay etmiş, onları gülünç duruma düşürmüştür."

"Dolayısıyla, her şeye rağmen, şeyler ileri doğru hareket ederler. İnanılmaz, tarif edilemez zorluklara rağmen, kitlelerin silahlanması ilerler. Bireysel terör, aydınların, zayıflıklarının doğurduğu bu canavar, artık maziye karışmıştır... Şimdi artık halkla birlikte silahlı eylemler gündemdedir. Silahlı mücadeleyi başlatanlar, kendilerini proletaryanın savaşçıları ve ileri kesimlerinin başına geçerek, yarın işçi ayaklanmasının gerçekleştiği gün, tecrübeleri ve yiğit cesaretleriyle binlerce, on binlerce işçiye önderlik edecek olan halk önderlerini savaşın ateşinde ve çeliğinde eğitecek; sadece sözde değil fiili olarak da kitleleri kendilerine temel aldıklarında, böyle olacaktır. Yaşasın halkın devrimci ordusunu başlatanlar!.."

"Çok şükür ki, devrimci bir kale yokluğunun, devrimci tecrit olmuş devrimci teröristlerin bir karakter 'haline getirdiği' günler geçmiş bulunuyor. Bombalar artık tek tek silahşörlerin bir silahı değil halkın cephaneliğinin gerekli bir öğesidir..."

Bütün mesele kitlelerin devrim için silahlanması ve 'halkla birlikte silahlı eylemlerin' gündeme gelmesidir. Terörizmin pratik olarak aşılmasında belirleyici özellik bu olmuştur.

Silahlı devrim mücadelesinin içerdiği şiddetin terörizm ile olan temel farkının ne olduğu burada açıktır. Halkın kurtuluşunun kesinlikle devrimci şiddete ihtiyaç duyması, iktidar savaşının nihayetinde iki silahlı gücün bir savaşı olarak gerçekleşmesi yadsınamaz bir gerçekliktir. Bunu yadsıyanlar mevcut gerici iktidarların kendilerini silahlı güçlerle koruduğunu ya bilmiyorlar (ki mümkün değil) ya var olan silahlı güçlerin gerçekten “düzen koruyucu” olduklarını hiçe sayıyorlar ya da tümüyle karşı-devrimin yıkılmasına, parçalanmasına yanaşmıyor ve onların lehinde tavır alıyorlardır. Biliyoruz ki bu “bilmeyenler”, “hiçe sayanlar” ya da karşı-devrim lehinde tavır içinde olanlar her türden şiddete karşı olduklarını da propaganda edip genellikle terörizm yalanına ortak olurlar. Bazı durumlarda devlet teröründen bahsetseler de, bu kesimler için gerçek olan şey kitlelerin devrimci eyleminin kaçınılmaz yıkıcı özelliğini benimsememeleri ve karşı-devrimci iktidarın parçalanmasına olumsuz bakmalarıdır. Bu duruşlarıyla sonuçta karşı-devrime hizmet ederler. Çünkü savaşın yıkıcı özelliğine karşı çıkmak, yıkılması gerekenin yıkılmasını istemekten başka bir şey değildir.

Terörizm, kitlelerin devrimci mücadelesinden esas olarak silinmiştir. Tekrarlamak gerekirse bu eylemlerin kitlelerin devrimci hareketinde olumlu ya da olumsuz etkileri zayıftır.

Esas olan şey kitlelerin devrimci yöndeki kaçınılmaz hareketi ve bu harekete yön verecek olan, ona önderlik eden Komünist Partilerin ve olabildiği ölçüde küçük burjuva partilerin kitlelere dayanan eylemleridir. Bu nedenle bir şekilde “terörizm” üzerine açıklamalar yapan, kitleleri terörizm yalanlarıyla kendi saflarına çekmeye çalışan, bilinçleri bulandırmaya gayret eden tüm fikirlerin devrimci silahlı mücadeleye set çekmek amacına dahil olduklarını bilmeliyiz.

Devrimci savaşların başlangıçları ve görece uzun süreli güçlenme süreçlerinde halk kitlelerinin silahlı mücadele ve silahlı mücadeleye katılmaları zayıftır. Bu durum devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkinin bir özelliği olarak kavranmalıdır. Bu zamanlarda eksiklikler, hatalar, başarısızlıklar mümkündür. Bu süreçlerde karalamalar, kitleleri devrimden, devrimci eylemlerden soğutma çabaları bir ölçüde etkili olur. Bu durum sadece doğru politik çizginin ısrarlı savunusu ve pratiği ile aşılabılır. Yine Lenin yoldaşın bir alıntı ile bu sürece yaklaşımın ana özelliğini ortaya koyalım:

“Tecrübeden tecrübeye koştuk, kör topal yürüyerek devrimci bir ordu oluşturmaya çalıştık, el yordamıyla yol aldık ve o durumda, görevlerimizi yerine getirmenin yollarını aradık ve görev açıktı. Bugün bu zorluklardan kurtulmuş olmaktan hala çok uzağız. Başın-

da, konuşan ancak zorlukları yenme yollarını tamamen gözardı eden devrimciler gibi tamamen soyut bir şekilde hareket ettik. Doğal olarak, bir çok kişi bizi suçlamaktadır, hatta tüm sosyalistler ve sosyal demokratlar bugün bile, sonunu nasıl bitireceğimizi bilemediğimiz bir şeye başladığımızdan dolayı bizleri suçluyorlar. Ancak tüm bunlar, yaşayan ölümlerin saçma suçlamalarından başka bir şey değildir. Devrimlerin en büyüğünü yapmaya, onu sonuna kadar nasıl yürüteceğimizi önceden bilecek başlamamız nasıl mümkün olabilir? Hayır, kararlarımız, yalnızca kitlelerin tecrübesinin içerisinden yükseltilirdi.”

Silahlı mücadelenin koşulları üzerine açıklamalar yapmak bu yazı için çok gerekli değildir; şununla yetinelim: Fa-

şizm koşullarında, yarı-sömürge bir ülkede devrimin objektif şartları esas olarak vardır. Ancak bu, savaşa etkin bir hazırlığı, halk kitlelerinin savaş hakkındaki bilinçlerinin açığa çıkarılması ve doğru bir yönelimde geliştirilmesi gereğini, Lenin yoldaşın belirttiği gibi “kararlarımız, yalnızca kitlelerin tecrübesinin içerisinden yükseltilirdi” anlayışını ve burada özellikle belirtmek gerekir ki Marksist savaş tarihinin ve düşmanın savaş tecrübesinin elde edilmesi zorunluluğunu ortadan kaldırmaz. Kendimizi tümüyle savaşa hazır hale getirmediğimiz durumda yenilgilerimizin kavranması da mümkün değildir. Kendimizi savaşa her bakımdan koşullamadığımız taktirde halk kitlelerinin düşman tarafından karartılmış bilinçlerini doğru bir yönelimde geliştirmemiz de imkansızdır. Ve yine savaş tecrübemiz karanlıklar içindeyse savaş başından itibaren kazanmaya muktedir bir umut (teorik düzeyde de olsa) ile geliştirmemizi sağlayacak birikime sırtımızı çeviriyoruz demektir.

Buradan varacağımız sonuç, zorunlu bir silahlı mücadele içindeyken görevlerimizi eksiksiz yerine getirme sorumluluğumuzun büyüklüğüdür. Savaş hazırlığı ise ancak savaş içinde gerçekleştirmek bizim koşullarımızda bir zorunluluktur. İbrahim yoldaşın şu belirlemesi tam da bu gerçekliğin altını

çizmektedir:

“Diğer yandan, köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığımızdan beri hızla değişmiştir. ‘Barışçı’ propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadeleye biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metodları almıştır. Ayrıca, hakim sınıfların genel olarak devrimci faaliyetlere karşı, özel olarak köylük bölgelerdeki devrimci faaliyetlere karşı tutumu da son derece değişmiştir. Hakim sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faaliyetlere meydan vermemek, mevcut faaliyetleri yoketmek için azgın saldırılara girişmektedirler. Ufak bir ihbar üzerine büyük birlikleri harekete geçirmektedirler. Bir veya birkaç kişinin üzerine yüzlerce, binlerce askerle gitmektedirler. Bu sebeple ‘ba-

rişçı’ propaganda ve ajitasyona, özellikle köylerde imkan da kalmamaktadır. Bu yüzden, köylük bölgelere gönderdiğimiz kadroları silahlandırmak, hakim sınıfların silahlı saldırılarına karşı yine silahla karşı koyacak hale getirmek zorundayız. Ayrıca, tabiatın güçlüklerle dolu şartları da kadroları silahlandırmamızı zorunlu kılmaktadır.”

Eğer devrimci mücadele silahlı mücadeleyi şart koşuyorsa, devrimci çalışmaların düşman tarafından engellenmesine karşı durulması bir gereklilik ise (kimse bunu inkar edemez) o halde başından itibaren silahlı bir örgütlenmenin gereğine inanmak gerekir. Bunu belirleyen objektif şartlardır.

Terörizm olarak adlandırılan bu anlayışımız ve pratiğimiz açıktır ki devrimin zorunlu bir hamlesidir. Terörizm ile hiçbir ilişkisi de yoktur.

Gerilla savaşını, gerillaları “terörist” olarak karşısına alarak devlet, esas olarak onun devrimci özünü, kitleleri kurtuluşa götürmeyi amaçlayan siyasal içeriğini gizlemek istemektedir. Ve yine, haksız bir savaş sürdüren devlet bu sayede alçakça gerçekleştirdiği katliamlarını, yoksul köylülere yönelik baskılarını, gerillaya azgınca gerçekleştirdiği saldırılarını, kitle eylemlerine karşı gösterdiği tahammülsüzlüğünü açıklamaya çalışmaktadır. 8 Mart etkinlikle-

rinde kitleye saldırısına nasıl meşruluk kazandırdığını anımsayalım: “Terör örgütü lehine slogan atıldılar”, hapishane katliamına nasıl meşruluk kazandırdıklarını unutmayalım: “Teröristleri kendilerinden kurtardık”, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı babası ile birlikte katleden devletin yaptığı açıklamayı hatırlayalım: “O bir teröristti”... Dersim’de kışın gerçekleşen MKP gerillalarının bulunduğu barınağa yapılan baskında iki gerilla sağ olarak ele geçirildikleri halde orada katledildiler; nedeni “terörist” olmalarıydı... Namık Dursun çatışmalarda, baskınlarda, pusularda “sağ terörist” istemediğini söylemekte, ölüm kararlarını baştan almakta ve uygulamaktadır.

Bu konuda faşist devlet, onun hükümeti emperyalizm tarafından öne sürülen, gerçekleştirilen politikaları takip etmekten başka bir şey yapmıyor. Emperyalizmin bugün dünyada gelişen devrimci savaşlara terörizm yaftasını yapıştırdığını herkes bilmektedir. Üstelik bunu pervasızca yapmaktalar. Adalet Bakanı dünya devletlerini “terörizm” hakkında ortak bir görüşü benimsemeye çağırırken “benim teröristime başkası özgürlük savaşçısı demektir. Bunun düzeltilmesi gerekir” demektir. Irak direnişçilerine denilenleri hatırlayarak faşist hükümet sözcüsünün bu anlayışını bir araya getirin, ortaya nasıl bir acizlik çıktığını çok net göreceksiniz. Silahlı mücadeleyi kitlelerin gözünde, Marksist-Leninist-Maoist savaşçıların ret ettikleri bireyci terörle aynılaştırarak saygınlığını zedelemeye çalışmaktalar. “Sosyal Barış”ı savunduklarını, buna çalıştıklarını söyleyerek, gerçekte yaptıklarını gizleyerek, “terörizm” ile mücadele ettiklerini söyleyerek halkı kandırmaya çabalamaktadırlar. Böylece kitleleri kendi saflarına çekmeye ya da en azından tarafsızlaştırmaya gayret etmektedirler.

Bu tutum emperyalizmin tutumuyla uyum içindedir. Bir taraftan karalamalarla örtülmeye çalışılan devrimci mücadeleye karşı çıkmayı sağlamayı hedeflemekte diğer taraftan katliamların, devrimci çalışmalara yönelen kanlı baskıların gerçekleşmesi için zemin hazırlamaktalar.

Proletarya Partisi tarafından başlatılan ve sürdürülen silahlı mücadele halkın sınıf mücadelesinin bir devamıdır. Siyasi mücadelenin silahlı devamı olan bu savaş halk kitlelerinin desteğini ve katılımını kazanacak öze ve yeteneğe sahiptir. Bunu başarıya ulaştıracak çetin bir yolumuz olduğu doğrudur. Bu yola girilmiştir. Bu yolun kızıl fenerle aydınlatıldığı gerçeği bizleri gerilla savaşına sarılmaya, onun tüm hazırlığının savaş içinde gerçekleşeceği ne sonsuz güven duymaya götürmektedir. Halkımız bu haklı savaşın, halkın devrimci yöndeki ilerlemesine uyumlu savaşın gerçek öznesidir. “Yaşasın halkın devrimci ordusunu başlatanlar!”

Egemenlerin son dönem geliştirdikleri ve gittikçe tırmanan saldırılar, ülkemiz topraklarında bir dizi önemli gelişme ve dönemecin yaşanmasını da beraberinde getirdi. Dersim Mercan'da katledilen MKP'nin şehit düşen Beşinci Genel Sekreteri Cafer Cangöz'ün de içinde bulunduğu önder kadro ve savaşçısı 17 devrimcinin katledilmesi günümüz açısından tarihsel bir dönemece ifade ettiği gibi, devletin devrimci ve komünistlere yönelik tırmandırdığı saldırılarının boyutunun anlaşılması ve görülmesi anlamında da oldukça önemlidir.

Aylardır T. Kürdistanı'nda süren askeri operasyonlar, gerillaya yönelik yürütülen kapsamlı imha hedefli operasyonların yanı sıra, getirilen uygulamalarla OHAL koşullarının yeniden uygulanması hedefi, köylülere yönelik saldırılar ve demokratik kurumlara ve kişilere yönelik artan baskı ve tehditler son aylarda ülke kamuoyuna yansıyan önemli gelişmelerdir.

Devletin tırmandırdığı bu saldırı dalgasının anlaşılmasının diğer bir boyutunu ifade eden gelişme de Adalet Bakanlığı binası önünde canlı yayında katledilen Eyüp Beyaz'ın infazıdır. Yapılan çekimlerin televizyon kanallarına anında yansıtılarak an an izletilen infaz, yaşanan gelişmeler açısından yine önemle üzerinde durulması gereken bir gelişmedir. Ardından cenazede TAYAD'a yönelik Kars'ta jandarma destekli sivil faşist saldırı geliştirilen saldırıların bir parçasıdır. Bu gelişmelerin yaşandığı günlerde İHD Bingöl Şubesine yapılan saldırı duyuldu. Ve bunu takip eden günlerde Gündem gazetesinde itirafçı Abdülkadir Aygan'ın ifadeleri yer almaya başladı. T. Kürdistanı'nda gerçekleştirilen "faili meçhul" cinayetlerle ilgili konuşan Aygan, aynı zamanda bugüne kadar katledilmeleri konusunda hiçbir açıklama yapmayan devletin bu katliamların bizzat sorumlusu olduğu gerçeğini de bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Aylardır Dersim ve T. Kürdistanı'nın diğer illerinde binlerce askerin katılımı ile süren askeri operasyonlar sonucu yüzün üzerinde gerillanın şehit düşmesinin yanı sıra, gerilla cenazelerine yapılan işkence ise gelekselleşmiş devlet politikasının yanı sıra bu süreçte halka yönelik taşıdığı mesajlar boyutuyla farklı bir anlam da taşımaktadır. Ailelerine bedenleri işkence edilmiş bir şekilde teslim edilen gerilla cenazeleri, kullanılan ağır silahların da etkisiyle tanınmayacak duruma getirilmiştir.

Gerillaya yönelik gerçekleştirilen ve devam ettirilmesi planlanan bu operasyonların, bu dönemde bu denli yoğunlaştırılması ve devam ettirilmesi egemenlerin içinde bulun-

duğu durumun bir sonucudur. Her alanda ciddi boyutlarda sıkışmışlık içinde bulunan egemenler, yaşadıkları bu tikanıklığın bir sonucu olarak başta halkın örgütlü öncü güçlerine ve bunların içinde de özellikle gerilla mücadelesi yürüten güçlere ve geniş emekçi kesimlere yönelik kapsamlı saldırılarını sürdürüyor. Özelleştirme saldırısı ile işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırının bir sonucu olarak gelişecek toplumsal muhalefetin korkusu ile birlikte yapılan tehditkar açıklamalar ise yaşanan bu korkunun bastırılmasına yönelik çabalardan başka bir şey değildir. R. T. Erdoğan'ın bir süre önce yaptığı "kimse bizden operasyonları durdurmamızı istemesin ve beklemesin" açıklaması ise devlet açısından korkunun asıl kaynağını göstermektedir.

AB sürecinde girilen çıkmaz, ABD'den alınan talimatlar ve bunun yanı sıra IMF'nin belirlediği ekonomik politikaların yaşama geçirilmesi zorunluluğu gibi temel gelişmeler ve tüm bu hedeflerin yerine getirilmesi sürecinde devletin önüne çıkan engeller ve bunların bir yansıması olarak artan saldırı ve gözdağı, sürece damgasını vuran devlet politikası olarak yaşanmaktadır.

Bir devlet politikası olan yargısız infaz ve bu politikanın bu dönem açısından Eyüp Beyaz şahsında uygulanması ve bunun fütursuz bir şekilde milyonların gözünün içine baka baka yapılması kitlelere yönelik oldukça açık mesajlar taşımaktadır.

Bayrak histerisinin ardından şaha kaldırılan sivil faşist saldırıların devamı niteliğinde medya destekli "teröristlerin sahiplenicisi" olarak teşhir edilen ve bir anlamda hedef olarak gösterilen TAYAD'a yönelik bu saldırıyı demokratik kitle örgütlerine yönelik gerçekleştirilen bir saldırı olarak algılamak ve değerlendirmek gerekir. Kısa bir süre önce Samsun, Adana ve Ankara'da, Dersim'de MKP gerillalarının cenazelerine katıldıkları ya da katliamı protesto ettikleri gerekçesiyle devrimci, sosyalist basın ve demokratik kurum çalışanlarının yanı sıra okurların evleri basılarak insanlar gözaltına alınmış ve tutuklanarak hapis hanelere konulmuştur. Bundan kısa bir süre önce de 1 Mayıs mitinglerine katılan kitlelere yönelik operasyonlar ve tutuklamalar yaşanmıştır. Bu, gelişen ve gelişecek olan muhalefete bedelin gösterilmesi anlamında önemlidir.

İHD Bingöl Şubesine yönelik yapılan saldırı ve bu saldırıdan kısa bir süre önce Dersim'de HPG gerillalarının yaptığı saldırı sonucu tahrip edilen aracın merkeze çekilerek İHD'nin ve diğer demokratik kurumların teşhir edilmesi ve hedef gösterilmesi devletin

Biz çoğalıyoruz ölümlerimiz kadar, Onlar tükeniyor öldürdükleri kadar!

geliştirdiği saldırı dalgasının yelpazesini anlamak açısından bir örnektir.

Kuşkusuz bu saldırıların içinde özel bir önem ifade eden 17'lerin katledilmesidir. Mercan katliamının ardından 5 Temmuz günü Çiçekli'de çıkan çatışmada Özlem Eker şehit düşmüştür. Devrim mücadelesinde önemli ve ağır bir kayıp olan 17'lerin katledilmesi devrim yolunda ödenen ağır bedelin bir ifadesidir. Geleceğin böylesi ağır bedelle-

Sosyalist Dergisi'nin bir araya gelerek yaptığı protesto eylemine ÇHD de destek verdi. Açıklamayı okuyan Gözde Şahin'in; ülkenin dört bir yanında yaşanan gözaltı, tutuklama ve katliamlara değinerek tüm devrimci-demokrat, kendisine insanım diyen herkesi devlet terörüne karşı çıkmaya, değerleri sahiplenmeye çağırdı.

Çevik Kuvvet'in yığınak yaptığı açıklama kitlenin coşkulu sloganlarıyla sona erdirildi.

Eyüp Beyaz'ın katilleri yargılsın!

Tecriti protesto etmek için Ankara'da Adalet Bakanlığı binasına, üzerine yerleştirildiği bombayla girmek isteyen Eyüp Beyaz X-Ray cihazından geçerken fark edilerek elleri kelepçelendi. Bakanlıktaki 'güvenlik' görevlileri tarafından çağrılan bomba imha ekipleri beklenirken bir boşlukta kaçarak bombayı patlatmak isteyen Beyaz, Özel Harekat Timi ve polislerin açtığı ateş sonucu, önce yaralandı. Yaralanmasıyla tatmin olmayan TC'nin kolluk kuvvetleri Beyaz 'etkisiz' hale geldiği halde kafasına hedef alarak Beyaz'ı katletti. Cenazeyi almak için Ankara'ya giden TAYAD'lıları yasadışı örgüt militanları olarak gösterip ortamı gerginleştirmeye hatta Mersin Newroz kutlamaları sonrasında Trabzon'da yaşanan saldırının benzeri bir provokasyona zemin oluşturmaya çalışan jandarma, Kars'ta bu amacına kısmen ulaştı. Beyaz'ın toprağa verildiği köyün nüfusundan fazla olan bir grup tarafından TAYAD'lılara saldırılması ve arabalarının camlarının kırılması "halkın teröristlere karşı öfkesi" olarak gösterilirken sivil faşistlerin saldırıları da meşrulaştırılmaya çalışıldı.

1 Temmuz'da yaşanan bu katliam saniye saniye televizyonlarda gösterilerek Türk polisinin "teröristlere" karşı amansız mücadelelerinde kazandığı yeni bir "zafer" olarak alkışlarla sunuldu. Katliamı bizzat gerçekleştirenler tebrik edilerek soruşturma dahi açılmazken bu katliamla birlikte devlet, özellikle son süreçte artık gizlemeye bile gerek duymadığı katliamcı yüzünü bir kez daha sergiledi. MKP/HKO'nun 17 önder kadro ve savaşçısını katlettiğinde medyayı kullanarak kendisini haklı ve meşru gösterme çabası, Beyaz'ın katlinin ardından da devam ederek kitlelerin can güvenliğini sağlama görüntüsü vermeye çalıştı. Beyaz'ın ailesinin geri yönlerini, devlete olan "güvenini" de bu propagandanın bir parçası yaparak devrimci mücadele yürüten insanların/örgütlerin, gençlerin "beynini yıkayarak" onları nasıl kendi ülkelerinin "düşmanı" haline getirdiği, bu olaydan herkesin kendisine bir ders çıkarması gerektiği yönlü açıklamalarını Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in ağızından bir kez daha dillendirdi. Bu açıklamalarda verilen mesajı devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici kamuoyuna, emekçi halk kitlelerine devletin büyüklüğünü ve başa çıkılmazlığını göstermek ve bundan önce olduğu gibi bundan sonra da karşısında yer alanların da benzer yöntemlerle "imha edileceği" uyarısı olarak algılamalarını sağlamaktı. Kısmen etkili de olsa yıllardır yapılan bu yönlü propagandalar halkın gözünde, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın giderek derinleşmesi karşısında etkisini yitirmektedir.

Ankara

rin üzerine kurulu olduğu bir gerçektir. Ancak bu gerçeğin onların gidişleri ile birlikte yüreklerimizde açtıkları yarının derinliğini ve büyüklüğünü hafifletmediği de yine ayrı bir gerçek. Onların bıraktıkları devrim davasına sahip çıkmak ve bu davayı büyütme önemlidir. O anlamda omuzlardaki yükün ağırlığı yürüyüşümüzü hantallaştırıp, ağırlaştırmamalı aksine hızlandırmalıdır. 17'lerin cenaze törenlerinde ve ardından gelişen süreçte gösterilen devrimci dayanışma bu süreçte yaratılan önemli değerlerden biridir. Bunu büyütmeli ve yükseltmeliyiz. Düşmanın pervasızca tırmandırdığı saldırılar karşısında bu süreçte yaratılan en geniş birliktelikler ve ortak hareket saldırıların püskürtülmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Diğer bir önemli nokta ise saldırı yelpazesinin oldukça geniş tutulduğu bu süreçte tüm demokratik güçlerin ortak hareketini sağlamak ve bu anlamda saldırıya karşı direniş cephesini oldukça geniş tutmaktır. Bu süreçte sergilenecek tutum kuşkusuz devrimcilerin ortak hareketi temel perspektifi ile saldırıya uğrayan tüm güçlerin ortak hareketinin sağlanması yönlü olmalıdır. Uzaklaştırıcı ve eylem birliklerini darlaştırıcı tutumlardan özenle kaçınarak, karşımıza çıkacak tüm olumsuz yaklaşım ve tutumlara rağmen birlikteliği geniş tutma perspektifini temel almalı ve bu doğrultuda hareket etmeliyiz. 17'lerin cenaze törenlerinde gösterilen dayanışma tüm gerilla cenazeleri ve tüm katliamların karşısında sergilenmesi ve büyütülmesi gereken tutum olarak benimsenmelidir.

"Gelin bizi de tutuklayın"

29 Haziran 2005 tarihinde Saat 12:30'da Taksim Meydanı'nda bir araya gelen 100'ü aşkın kitle son süreçte yaşanan, artan devlet terörünü protesto etti.

"Saldırıları, baskıları, tutuklamaları bizi yıldırılmaz" pankartının açıldığı eylemde "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Devlet terörüne son", "Devrimci irade teslim alınmaz" vb. dövizler taşındı. HÖC, Partizan, BDSP, DHP, ESP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, İşçi Mücadelesi, EMP, Devrim Dergisi, D. Hareket, HKM, SDP, Devrimci Duruş, HKP, Toplumsal Özgürlük Partisi ve Ürün

Dolayısıyla ne kitlelerin devrimcilere olan güveni yok edilebildi, ne de devrimciler. Emekçi halk kitlelerinin haklı mücadelesinde öncü görevini üstlenen devrimcilerin cenazelerini sahiplenmesini de hiçbir zaman engelleyememiştir. 17'lerin cenazelerinden hemen sonra cenazeye katılanları tutuklayarak halkın şehitleri sahiplenmesini engelleyemediği gibi Eyüp Beyaz'ın cenazesine sahip çıkılmasını da tüm çabalarına karşın yine engelleyememiştir. Gerek Ankara'da gerekse Kars'ta yaşananlar bunu örnekendirirken, katliamın ardından Türkiye'nin çeşitli illerinde yapılan protesto eylemleri, yürüyüşler ve suç duyurularıyla Eyüp Beyaz'ın tüm Türkiye'nin gözü önünde hunharca katledilmesi teşhir edildi.

Özel Harekat Timleri ve polisler tarafından katledilen Eyüp Beyaz'ın katillerinin yargılanmasını isteyen HÖC 4 Temmuz günü Sultanahmet Adliyesi'nde Başbakan R. T. Erdoğan, Adalet Bakanı C. Çiçek, Ankara İl Emniyet Müdürü G. Aydın ve katliamı gerçekleştirenler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Sultanahmet Parkı'nda toplanan HÖC, DHP, ESP, SODAP, EHP, HKM, Kaldıraç, P.D. Duruş, D. Hareket, M. Birliği ve Partizan Eyüp Beyaz'ın milyonlarca insanın saniye saniye izlediği katlinin sorumlularının yargılanmasını istedi. "Eyüp Beyaz'ın katilleri yargılsın" pankartını açarak basın açıklaması yapan yaklaşık 100 kişi "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla Sultanahmet Adliyesi'ne yöneldi. Polis yolu kapatarak kitlenin Adliye önünde toplanmasını engellemeye çalışırken kitle bulunduğu yerde açıklamayı yaptı.

Açıklamanın ardından Beyaz'ın cenazesine katılan TAYAD'lılar Ankara'da yaşadıklarını ve Ardahan'da polisin ve jandarmanın yönlendirmesiyle çevreden toplanmış sivil faşistlerin kendilerine taş ve sopalarla nasıl saldırdığını anlattı. Suç duyurusunun ardından kitle sloganlarla dağıldı. (İstanbul)

Devlet terörüne karşı birleşelim!

DHP, ESP, BDSP, HÖC, Devrimci Hareket, Partizan, HKP, Mücadele Birliği Platformu Kemeraltı girişinde yaptıkları basın açıklaması ile devletin sürdürdüğü operasyonları protesto etti.

Konak Adliyesi arkasında bir araya gelen kitle, "Devlet terörü ve katliamlara karşı mücadeleye" yazılı pankart ve "Mercan şehitleri ölümsüzdür" ve "İşte vahşet, işte katliam" yazılı Mercan Vadisi şehitlerinin ve Eyüp Beyaz'ın resimlerini taşıdı.

Adliye arkasında toplanan yaklaşık 150 kişi, "Katil devlet hesap verecek", "Eyüp Beyaz ölümsüzdür", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Mercan şehitleri ölümsüzdür" sloganları eşliğinde Kemeraltı girişine kadar yürüdü.

Kemeraltı girişine geldiği esnada sivil polis tarafından eylemcilerden birinin elinde bulunan Eyüp Beyaz'ın infaz edildiği anın resminin olduğu döviz kaçırılarak yırtıldı. Faşiste yönelen eylemcilerin öni polis kordonu ile engellendi. Provokasyon, "Devlet terörüne karşı mücadeleye", "Faşizme karşı omuz omuz" sloganları ile yanıtlandı.

Açıklama öncesinde 17'ler, Eyüp Beyaz ve son saldırılarda yaşamını yitiren tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Kurumlar adına basın açıklamasını Bayram İçlek yaptı.

Eylem "Şehid namının", "Devlet terörüne karşı mücadeleye", "Gözaltılar tutuklamalar baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarının atılması ile sona erdi. (İzmir)

Baskılara karşı birleşelim

Son günlerde artan faşist saldırılara, baskılara ve provokasyonlara karşı Yüksel Caddesi'nde eylem düzenlendi.

İHD, ÇHD, DEHAP, EMEP, SDP, ESP, DHP, HÖC, Alnteri, Kurtuluş, BES 1 No'lu Şube tarafından örgütlenen eylemde "Katliamlara, faşist saldırılara, provokasyonlara karşı birleşelim" pankartı açıldı. 2 Temmuz günü saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde toplanan kitle "Faşizme karşı omuz omuz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını atarak Sakarya Caddesi'ne yürüdüler. Bir gün önce Başbakanlık önünde katledilen Eyüp Beyaz'ın resimlerini de taşıyan kitle "Eyüp Beyaz ölümsüzdür" sloganını da haykırdı. Ankara, Adana, Tekirdağ'daki gözaltıları ve 17 MKP'li'nin katledilmesini protesto eden kitle baskılara sessiz kalmayacaklarını

da haykırdılar.

(Ankara)

"Katliamlar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!"

1 Mayıs sonrası yaşanan gözaltılar ve tutuklamaları protesto etmek için her Pazar yapılan oturma eyleminin 3 Temmuz'da yapıldığında birçok ilde yaşanan gözaltı, tutuklama ve katliamlar protesto edildi.

Osmangazi Metro İstasyonu önünde gerçekleştirilen oturma eyleminde yapılan basın açıklamasında "Sermaye saldırılarını her alanda artırarak sürdürüyor. Katliamlar, gözaltılar, tutuklamalar, baskı ve devlet terörü bizleri yıldıramadı ve yıldıramayacaktır" denildi.

* 10 Temmuz'da dördüncüsü yapılan oturma eyleminde de çeşitli konuşmalar yapılarak 1 Mayıs tutsaklarının serbest bırakılması istendi. Ayrıca 9-10 Temmuz günü "1 Mayıs tutsaklarına özgürlük" Partizan, HÖC, ESP, BDSP, Alnteri imzalı pankartlar trafiğin yoğun olduğu Davut Çınar, Çatal Fırın, Beşyol, Araba Yatağı üst geçitlerine asılmıştır.

* 11 Temmuz'da yapılan mahkemede tutuklu ESP'liler serbest bırakıldı. (Bursa)

ÇHD: "Yargısız infazların takipçisi olacağız!"

7 Temmuz Perşembe günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya gelen ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği) üyesi avukatlar, son dönemlerde giderek artan yargısız infazları ve katliamları protesto ettiler.

Saat 12:00'de Adliye binası önünde toplanan ÇHD'li avukatlar adına basın açıklamasını

masını ÇHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Pınar Akbina okudu. Akbina, Eyüp Beyaz'ın katledilmesine de değinerek "Böyle bir eylemin istihbaratının alındığı açıklanmışına göre, kolluğun bu sonucu da 'istemmiş veya yaratmış' olduğu anlaşılmaktadır" dedi.

Resmi açıklamalardaki biçimiyle bile aşırı güç kullanımı ve yargısız infaz olan bu olayın sorumlularının hükümet yetkililerince büyük bir heyecanla kutlanmasının, kolluk güçlerinin bu eğiliminin arkasında bir devlet ve hükümet iradesi olduğunu gösterdiğini belirten Akbina, Dersim Mercan'da katledilen 17 devrimcinin ağır bombardıman ile öldürülmesinin ve delil olan giysilerinin yok edilmesinin, asgari hukuk kurallarının bile işlenmediğinin bir göstergesi olduğunun altını çizdi.

Yetkilileri kolluk güçlerini yasal ve hukuki sınırlar içine çekmek için acil önlem almaya çağırarak ÇHD'li avukatların basın açıklaması alkışlarla son buldu. (İstanbul)

HÖC'den açıklama:

"İktidar katletmeye devam ediyor"

Mersin Haklar ve Özgürlükler Derneği 5 Temmuz Salı günü saat 12:30'da Taşbina önünde bir basın açıklaması yaparak Eyüp Beyaz'ın katledilmesini kınadı.

Açıklamayı HÖC adına Cihan Güler yaptı. Güler, devletin kolları arkadan kelepçeli birini katletmesinin "görevinin yakalamak değil, katletmek olduğunu" gösterdiğini vurguladı. Eylemde "Eyüp Beyaz ölümsüzdür" pankartı ve çeşitli dövizler taşınırken, kitle sık sık "Halkız haklıyız kazanacağız" sloganını attı. (Mersin)

Faşist Kemalist diktatörlüğün korkusu olmaya devam edeceğiz!

Partizan 3 Temmuz Pazar günü saat 13.00'te Kartal Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasında faşist Kemalist diktatörlüğün Dersim Mercan'da katlettiği 17 MKP kadrosu ve savaştığını andı ve MKP'lilerin cenazelerinin kitlesel sahiplenilmesinin ardından devletin başlattığı gözaltı ve tutuklama saldırılarını protesto etti.

Saat 12:45'te Kartal Postanesi önünde toplanan kitle "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor" pankartı; "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm", "Yaşasın Halk Savaşı", "Mercan şehitleri ölümsüzdür" vb. dövizler Mao ile İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin bulunduğu flamalar taşıdı. "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizleri yıldıramaz", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarını atan kitle yürüyüşe geçti. Gündoğdu

marşıyla Kartal Meydanı'na girilirken burada Partizan adına basına ve kamuoyuna bir açıklama yapıldı. Açıklamada "Faşist Kemalist diktatörlüğün 17 Haziran'da Dersim-Mercan Vadisi'nde düzenlediği kapsamlı operasyon sonucu katledilen Maoist Komünist Partisi'nin 17 önder

cadro ve savaşçısının direnişlerini bir kez daha selamlamak ve katliamı lanetlemek için toplanmış bulunuyoruz. Demokratik Halk Devrimi uğruna can bedeli bir mücadeleyi kuşanan 17 devrim savaşçısını binlerin öfkesi ve coşkulu andıyla sonsuzluğa uğurladık. Acımız derin, faşizme karşı kinimiz ve öfkemiz ise büyüktür. Mercan Vadisi'nde 17 devrim savaşçısını özel hedef olarak katleden Faşist Kemalist Diktatörlük, Van'da da gerilla cenazelerini sahiplenilen Kürt halkının üzerine ateş açarak Fahrettin İnan'ı katletmiştir. Yine son olarak da Ankara'nın göbeğinde Adalet Bakanlığı önünde elleri kelepçeli olarak Eyüp Beyaz adlı devrimci tüm dünyanın gözleri önünde katledilmiştir" dedi. Konuşmanın devamında "karşı devrimin bu saldırılarına karşı duran, tepkisini ortaya koyan, saldırıları teşhir eden devrimci-de-

mokratlar, ilerici insanlar, komünistler gözaltına alınmakta, işkencelerden geçirilmekte, hapsedilere konulmaktadır. Samsun'da ve Adana'da yapılan protesto eylemlerinde aralarında İşçi- köylü gazetesi Samsun temsilcisi Dilek Kömpe ve okurlarımızın bulunduğu onlarca kişi tutuklanarak hapisnelere konulmuştur. Yine TUYAB'lı ailelerin yaptıkları basın açıklamasını haber yapmak üzere giden İşçi-köylü gazetesi Yazı İşleri Müdürü Numan Bozer ise tutuklanarak Tekirdağ Hapishanesi'ne konulmuştur" dedi. Basın açıklaması "Mercan'da aramızdan bedenlen ayrılan mücadelemizde daima yaşatacağımız kavga dostlarımız, Faşist Kemalist diktatörlüğün korkusu olmaya devam edecektir. Onların idealleriyle yoğrulmuş binler silahlarını ve bıraktıkları bayrağı mutlaka kuşanacaktır. Buna silah elde düştükleri topraklar, Munzur'un dorukları tanıklıktır. Hepiniz bunun tanığıyınız! 17'ler devrim mücadelesinin bu kesitinde oynadıkları bu rolle, yükledikleri misyonla, yerine getirmeye çalıştıkları devrimci görevle, gösterdikleri yüksek cesaret ruhuyla ölümsüzleştiler. Onlar, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde 17 cesaret abidesi olarak yaşayacaktır, yaşatacağız" sözleriyle biterken, meydana da kitle "Biz biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz namluya sürülmüş halk mermisiyiz", "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Eyüp Beyaz ölümsüzdür" vb. sloganlarını attı. (Kartal)

Ruh ve eylem bütünlüğü siyasal bilincimizi körüklerken Mücadelemizin yenilmezliğini ispatlayacaktır..

Demokratik Halk Devrimi perspektifini benimseyen, bu devrimin bugün için halk kesimleri içindeki motor gücünü oluşturan örgütlenmelerin birlik ve bütünlükleri büyük bir öneme sahiptir. Ortak anlayış, ortak ideolojik şekilleniş, ortak kültür ve ortak politik yönelim ancak pratik duruş ve yaklaşım da hayat bulabilir.

Demokratik Halk Devrimi perspektifi ile hareket eden örgütlenmeler daha başka bir ifade ile ülkemizde kendini Partizan olarak ifade eden bizler, çeşitli toplumsal kesimler içerisinde var olan sınıfsal tabakaların çelişkileri ve gerçekliği üzerinde faaliyetlerimizi yürütmekteyiz. İşçi, köylü, şehir küçük burjuvazisi (memur, küçük esnaf, öğrenci, çeşitli aydın kesimler vb.) içerisinde her kesimin kendine özgü sorunları göz önüne alınarak faaliyetler söz konusudur. Ortak hedef ise bu kesimleri çeşitli biçimlerde ve anın gerçekliği üzerinde ortaya konulan politik yönelimle şekillendirmek ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası haline getirmektir.

Bu yazıda esas olarak sorunu darlaştırarak Partizan güçlerin her parçasının kendi dışındaki Partizan güçleriyle bir bütün olduğunu kavrayarak onların faaliyetlerine katılımının, duyarlılığının ve katkısının önemi üzerine duracağız. Sorunu basit ve "olması zorunlu" olan yönüyle irdelerken ve buradaki eksikliği açığa çıkarırken geniş anlamdaki politik görevlerimizin eksiklikleri daha bir netleşecektir.

Duyarlılık, katkı ve dayanışma devrimci ve demokratik mücadelenin her parçasına yönelik bir zorunluluk olarak kavranmalıdır. Bu noktada sıkıntımızın olmadığı düşüncesi belli başlı pratiklerimizle ispatlanmaya çalışılabilir. Bu ispatlar ortaya konulurken, herhangi bir alanın etkinliğine, faaliyetine, eylemine ve sorunlarına karşı duyarlılığımız ve aktif bir şekilde yer alışımız örnek olarak gösterilebilir. Ancak bu kanıtları ortaya koyarak "sorun yok" demek bakış açımızı, yaklaşımımızı ortaya çıkarmaktadır. Ortaya çıkan şey ise; yüzysellik, kaba materyalizm, daha üst düzeyde bütünlüğü, birliği tanımlamadaki yetmezlik olacaktır. Daha da açık ifade edersek idare eden, geçiştiren, sorunu görme-yemeyill olmayan bir yaklaşıma denk düşecektir.

Kimi merkezi düzeyde ele alınan ve bütün alanları ilgilendiren sorunlarda daha duyarlı ve aktif bir şekilde hareket etme yönlü yaklaşımlar sergilemekteyiz. Bunlar reddedilemez gerçeklerdir. Ancak dönem dönem bunlarda bile önemli duyarsızlıklara, pratiksizliklere de tanık olunduğu aynı şekilde bir gerçektir. Bizim dayanışma, birliktelik ve bütünlükten kast ettiğimiz şeyin bir parçasını oluşturan bu pratiklerin esas olmadığı, bu pratiklerin sorunumuzu görmezden gelmemize neden olmaması önemlidir. Çünkü bizler sürece dahil olurken temsilci düzeyinde katılımlarla varlığımızı göstermekte, çalışmalarımızda alanlarımızın dışında gelişen sorunları kitleye politik bir yaklaşımla propaganda etmemekte ve kitleyi buralara çekecek yaklaşım sergilememekteyiz. Bu şekilde sadece belirlenen görevlerin üzerimizde yarattığı baskılanmayla sorumluluğumuzu bir anlamda savuşturmuş oluyoruz. Her devrimcinin ilk aldığı eğitim, çeşitli devrimci faaliyetlere katılmanın zorunluluğudur. Ve bunun getirdiği bir "alışkanlık" doğrultusunda faaliyetlerimizde yaşam buluyor. Esasında bunu bile yamalı bohça misali ele aldığımız, örgütlü bireylerimizin herbirinde bu tavrı geliştirecek eğitimi veremediğimiz de ayrıca vurgulanmalıdır.

Genel faaliyetimizde ve buna bağlı olarak kitle çalışmasında çeşitli toplumsal güçlerin sorunlarına karşı tavrımız esas itibarıyla önemli eksiklikler taşımaktadır. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızda, aktif olduğumuz çeşitli kurumlarda ve bir bütün devrimci faaliyetimizde bizim dışımızdaki yada alanımızdaki kitlenin dışındaki sorunları doğru ve

usta bir şekilde kendi öz faaliyetimizle birleştirmek sıkıntı çekmekteyiz. Kitleyle bunu paylaşmak, kitleye bunu anlatmak bu sorunların kendi sorunlarıyla iç içeliğini kavratmaya çalışmak bizim açımızdan hem bir kafa yoruşu hem bir derinliği hem de buradan ileri sayılacak kitleyi ayırt etmemizi sağlar. Kitlenin ise dar dünya görüşünden sıyrılması, yaşama çeşitli pencerelerden bakmasını, çeşitli toplumsal kesimler arasındaki dayanışmaya katkı sunmasını sağlayacağı gibi hepsinden önemli olarak, çeşitli toplumsal kesimlerin mücadelelerinin aynı hedef ve yönelimde birleşmesinin önemli bir adımı olacaktır. Elbette bu, bir anda kitlenin bilinçleneceği ve bu bilinçle seferber edileceği anlamına gelmemektedir. Burada vurgulamak istediğimiz nokta kitlenin harekete geçmesi yada seferber olması meselesinde önder olarak, yol gösteren olarak, örgütlü olarak, en ilerde duranlar olarak çalışmalarımızda politikalarımızda nerede durduğumuz, nasıl durduğumuz, ne kadar doğru durduğumuzdur. Kitlelerin yaşantısının, dünyasının dışında bir dünya olduğunu ve bir şekilde mücadelenin çeşitli boyutlarıyla ve farklı arenalarda devam ettiğini göstermek, mücadelenin bütünlüğünü kitlelere kavratmak ve ortak bir pratik yönelimin örgütleyicisi olabilmektir. İşte, kitlelerin eğitiminde önemli bir parça olan bu nokta çoğu zaman göz ardı edilmektedir. Alanın sorunlarına odaklanan bir çalışma hattı oluşmaktadır. Öncelikli mesele ise devrimci süreçlerin ve halk hareketlerinin nesnel zemin üzerinde ve görevlerimizin bütünlüğü içinde kavranmasıdır. Bu kavranmadığı sürece; tekil, alancı ve dar bir düşünüş; bu düşünüşe paralel dar bir faaliyet karşımıza çıkacaktır. Bu yaklaşımın tehlikeli bir "getirisi" olarak örgütlü bireylerin de kendi dışındaki sorunlara yönelik yaklaşımında dar ve sınırlı bir bakış açısının oluştuğu görülecektir. Gelişim, çeşitli toplumsal kesimlerin sorunları ve gündemlerini alan özgülündeki sorunlarla bütünlleştirilmesiyle, aynı zamanda yine çeşitli kesimlerin mücadelelerine kitlenin duyarlı hale getirilmesiyle yaşam bulacaktır. Yani kitleleri eğitemediğimiz gibi kendimizde de tehlikeli bir yaklaşıma kapı aralamış olacağız. Bu durum parçanın bütündeki yerini ve sınıf mücadelesinin eşsiz bütünlüşme zorunluluğunu köstekleyecektir. Ortak perspektif eşsiz bir ruh ve eylem birliği ile ancak somutta dökülür. Bir yerlerden beklenti içinde olmamak, söylenmeden yapmama, harekete geçmeme alışkanlığından kurtulmalıyız. Çeşitli toplumsal gelişmelere duyarlı olmayı ve buradan kendimize mutlaka pay-görev çıkarmayı zorunlu bir görev olarak algılamalıyız. Aynı şekilde çeşitli örgütlenmelerimizin yönelimini sıkı bir şekilde takip etmeli, onların yönelimini kuvvetlendirecek aynı zamanda kendi özgün yönelimimizi besleyecek bir içerikte ele almalıyız.

Örgütlü insanların da yetmezlik yayınları okuyuşlarına dahi yansımaktadır. Kendi alanı ve kendi sorunlarına karşı daha ilgili ama kendi dışındaki daha mesafeli olmaktadır. Bu belli yönleriyle doğal ve de olması gereken bir durumdur. Ancak bu hiç kafa yormamayı ya da ne yapabilirim'i sordurmuyorsa tehlikelidir. Tehlikelidir çünkü bu ikisi arasındaki mesafe aralandıkça alancılık, bölgesellik kaçınılmaz olarak yaşanacaktır. Yani kitleleri eğitemediğimiz gibi kendimizde de tehlikeli bir yaklaşıma kapı aralamış olacağız. Bu durum parçanın bütündeki yerini ve sınıf mücadelesinin eşsiz bütünlüşme zorunluluğunu köstekleyecektir. Ortak perspektif eşsiz bir ruh ve eylem birliği ile ancak somutta dökülür. Bir yerlerden beklenti içinde olmamak, söylenmeden yapmama, harekete geçmeme alışkanlığından kurtulmalıyız. Çeşitli toplumsal gelişmelere duyarlı olmayı ve buradan kendimize mutlaka pay-görev çıkarmayı zorunlu bir görev olarak algılamalıyız. Aynı şekilde çeşitli örgütlenmelerimizin yönelimini sıkı bir şekilde takip etmeli, onların yönelimini kuvvetlendirecek aynı zamanda kendi özgün yönelimimizi besleyecek bir içerikte ele almalıyız.

Yönelimde ve pratiğin uygulanmasında ortaklığın, birlikteliğin sağlanması ancak öncü, örgütleyici gücün kendi içinde eşgüdümü, uyumu ve ortak yaklaşımı ile sağlanabilir. Bu sağlanamadığı sürece; politik birliktelik örgütsel görevlere/birlikteliğe aktarılamadığı sürece; bahsettiğimiz darlık ve kopukluk yaşam bulmaya devam edecektir. Geçmişten bugüne taşınan ve halen ağırlığı hissedilen bir sorun olarak, gençlik çalışmaları ile diğer Partizan güçle-

rin çalışmasının ele alınışında yaşanan kopukluk, duyarsızlık ve darlık bunlardan en göze batanıdır. Bu, diğer çalışmalardaki dayanışma, bütünlüşme ve ortak hareket edişten daha kapsamlı bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunun en birinci nedeni gençlik çalışmasının ve örgütlenmesinin özgün yanlarını kavrayamamak olarak görmekle birlikte yine yukarıda bahsettiğimiz politik ve ideolojik nedenler de bir parçasını oluşturmaktadır. Ortak alan ve bölgelerde ayrı ayrı örgütsel faaliyetler içerisinde olmak gençliğin özgün yanlarının getirdiği bir örgütsel çalışmanın zorunluluğu; bu yaklaşımların ve pratiklerin yaşanmasına neden olmaktadır. Bu; çözülebilir sorunları ertelemekle, karşılıklı "tepkisellikleri" doğurmakla birlikte karşılıklı olarak çalışmalarda bir duyarsızlığın ve umursamazlığın da yaşanmasına neden olmaktadır. Her şeyden önce belirtmek gerekir ki gençlik çalışmaları demokratik halk devriminin bir parçası olan bu devrime önderlik eden örgütlenmenin, yani proletarya partisinin önderliğinde ve yönlendirmesinde yürütülen özerk ve özgün bir yapıya ve çalışmaya sahiptir. Ancak bu proletarya partisinin çeşitli alanlardaki örgütlenmelerinden ve çalışmalarından kopuk ele alınması gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece örgütsel bir ayrışım ve düzenleme söz konusudur. Bu durum ise tamamen özgünlüğün getirdiği bir zorunluluk/bir sonuç olarak görülmelidir. Ancak ideolojik ve politik yaklaşım bir ve aynıdır. Temel yönelim ve amaç bir ve aynıdır. Bu durum şunu getirmelidir; gençlik çalışmaları ve diğer örgütlenmelerin çalışmaları bir birini besleyen, kuvvetlendiren ve sürekli bir dayanışma ve bütünlük içinde olan, bu temelde üst düzeyde bir duyarlılık ve katkıyı gerektiren bir içerikte ve yaklaşımda olmasıdır.

Oysa özgün örgütlenme biçimi ve düzenlemeler doğru kavranmadığı için karşılıklı olarak sorunlar yaşanmaktadır. Bu kavrayışı tersine çevirmek gençlik faaliyeti ve diğer örgütlenmelerin faaliyetinin bir birini beslemesini sağlamaktır ancak pratikte yaşama geçecektir. Genç yoldaşlar diğer örgütlenmelerimizin gerçekleştirdiği etkinliklerin tarihine denk düşecek çalışmalar örgütlemeye gidecek kadar bu geri kavrayışı ve kopuk ele alışı yansıtmaktadır. Elbette bu sadece örgütlenmeler arasında ki farkı kavrayamamakla açıklanamazdır. Buna yönelik "Örneğin birkaç eylemi ve etkinliği parti örgütlenmelerinin gerçekleştirdiği etkinliklerle ve Newroz eylemiyle çakışmıştır. Bu planlı eylemlerin, bu takvimlere denk gelmesi ve dolaylı yollarla uyarılmalarına rağmen komitemiz tarafından ciddiye alınmamıştır. Bu ciddiye almama elbette bir "alancı" yaklaşımın yansımaları olarak değerlendirilmelidir. Ancak burada sorun ideolojik ve politik bir yaklaşımda gizlidir. Bir yanda partimizin bir eylemi ya da kitlenin hareketliliği yaşanacak ama biz kendi başımıza bir eylem yapacağız. Bu en sıradan devrimcinin dahi düşmeyeceği ve yapmayacağı bir eksiklik ve politik yetmezlik olarak görülmelidir. Bu anlayış kendini sınırlayan, kitlelerin dışında gören ve kendi dar dünyasının dışına çıkamayan bir yaklaşımdır." (KG 49) Bu yaklaşım oldukça doğru ve yerindedir. Genç yoldaşların bu sorunları genel bir kavrayışa dönüştürerek bu anlayış temelinde ele alması ve müdahale etmesi önemlidir.

Aynı şekilde demokratik alanlarda diğer Partizan güçler de sorunlar yaşamaktadır. Bu gençliğin yayın organına olan ilgisinden, gençliğin politik yönelimine yönelik katkıdan, gerçekleştirdiği etkinlik ve eylemlere yaklaşımına kadar geniş bir yelpazede sorunlu bir durumu açığa çıkarmaktadır. Oysa bu güçlerin gençlik çalışmalarına yönelik duyarlılığı politik, ideolojik ve örgütsel katkıları oldukça önemlidir. Bu gençliğin yanlılarından daha çabuk arınmasına ve bu örgütlenmelerle daha bir bütünlüşmesine katkı sunacaktır. Örneğin bu örgütlenmelerimiz gençliğin bir çok etkinliğine ya hiç katılma-

makta ya da dönem dönem temsilci düzeyinde katılmaktadır. Oysa çalışma yürüttükleri kesimler gençliğin yaşadığı sorunlardan doğrudan yada dolaylı olarak bire bir etkilenen kesimlerdir. Bu kesimlerin çocukları gençliğin hedef kitesidir. Bunu göz ardı ederek gençlik faaliyetlerini kendi faaliyetlerinden yalıtımlar açtıkları ki bütünlükli düşünmeyen kitlelerin ortak perspektifte çeşitli düzeylerde bu sorunlardan etkilendiğini göz ardı eden bir yaklaşıma düşmektedir. Yine somut bir örnek verirek genç yoldaşların son süreçte örgütlemeye çalıştığı "ÖSS sınavı kaldırılın" kampanyası acaba bu örgütlerimiz tarafından nasıl bir ciddiyetle ele alınmıştır? Ya da buna yönelik kendi çalışma alanlarında ne denli propaganda çalışması yürütmüşlerdir? Elbette burada çalışmadan kastımız gençlik gibi merkeziye alan bir çalışma değildir. Ancak asgari oranda kitleleri bu çalışmadan haberdar etmek, ileri olanları bu çalışmalara duyarlı kılmaktır. Çünkü bu insanlar bu sorundan doğrudan ya da dolaylı bir şekilde etkilenen kesimlerdir. Bu soruna yönelik kitle üzerinde asgari oranda yapacağımız çalışmalar mutlaka etkisini gösterecektir. Aynı şekilde bu temelde yapılacak eylemler bu örgütlenmelerimizin geçmişten bugüne duyarsızlıkları genel olarak söz konusudur. Genç yoldaşların gerçekleştirdiği eylemlere katılmaktan imtina edecek kadar duyarlıktan bahsetmekteyiz. Tabii sadece bu çalışmalara katılımla sınırlı olmayan genel bir duyarsızlığı da vurgulamak önemlidir. Ancak bu örnek bu kesimlerin doğrudan etkilendiği sorun olması itibarıyla çarpıcıdır.

Bu örgütlerimiz genel gençlik politikalarına olan ilgisizliği kendi faaliyetlerini besleyecek yönleri dahi gözden kaçırmalarına neden olmaktadır. Bu duyarsızlık kesinlikle hoş ve mazur görülmemelidir. Örgütlerimiz kendilerini sorgulamalıdır. Aynı şekilde örneğin yayın dağıtımında inanılmaz bir gerçek açığa çıkmaktadır. Bu örgütlerimiz, alanlarında merkezi yayını 100'lere varan sayıda dağıtımını yaparken gençliğin yayını neredeyse birkaç tanıyla sınırlandırılmaktadır. Bu dağıtım oranlarında ve niceliğinde bir fark olması kaçınılmazdır. Ancak burada bu fark objektif olan bir durum değil örgütlenmelerimizin gençlik yayınına yönelik yaklaşımıyla ilintilidir. Önemsemek, değer vermek ve çalışmalarının bir parçası yapmasıyla ilintilidir. Farklı bir toplumsal kesime hitap eden onları örgütlemeye çalışan bir yayını olduğunu kavrayamama durumu söz konusudur. Oysa bu yayına ilgili olacak ve olması gereken bir kesime doğallığında ulaşılmaktadır. Sorun bunu görebilmek ve ciddiye almaktır. Bu yaklaşımlar gençliğin genel politik yönelimine olan duyarsızlıkla en üst düzeye çıkmaktadır.

Bu sorunların giderilmesi ise politik ve ideolojik temelde doğru bir şekillenişin ve müdahalenin gerekli olduğunu bize göstermektedir. Gençlik faaliyetinin proletarya partisinin önderliğinde ve yönlendirilmesinde yürütüldüğünü unutmamak ve bunu kavramak için bir yönü iken esas yönü çeşitli örgütlenmelerin ve onların genel politik ve örgütsel çalışmalarının sorgulayıcı bir süzgeçten geçirilmesi ve kendi öz faaliyetimizin bir parçası haline getirilmesinden geçmektedir. Bunu kavramak bütünlük olmayı, geniş bir politik bakış açısına sahip olmayı, farklı parçaların diğer parçalar üzerinde önemli bir etki ve yapıcı gücü olduğunu kavramakla ilintilidir. Proleter bakış açısı ve şekillendiricilik bu temelde bir pratik hattın oturtulmasıyla sağlamlaşır ve pekişir.

Bunu yapmak zor değildir. Taktik ustalık çeşitli toplumsal sorunları doğru bir politik A/P ile yaşama geçirmekle mümkündür. Bunu ancak daha duyarlı, daha sorumlu bir yaklaşım ve eşgüdümlü bir pratikle yaşama geçirebiliriz. Kapasitemizi, çapımızı ve niteliğimizi ise ancak bu pratiklerden edindiğimiz deneyimlerle geliştirebiliriz.

PUSULA

HATALARA KARŞI DİYALEKTİK YAKLAŞIM ÜZERİNE

“Birlik meselesiyle ilgili olarak, yaklaşım konusunda birkaç şey söylemek istiyorum. Kanımca, düşman unuru ya da bozguncu olmadıkları sürece kim olurlarsa olsunlar, bütün yoldaşlara karşı birlik tutumu almamız gerekir. Onlara karşı metafizik değil, diyalektik bir yaklaşım benimsemeliyiz. Diyalektik yaklaşım ne demektir? Diyalektik yaklaşım, her şeyi tahlilci bir biçimde ele almak, bütün insanların hata yapabileceğini kabul etmek ve sırf hata yaptı diye bir insanı toptan inkar etmemek demektir. Lenin bir keresinde, dünyada hata yapmayan tek bir insanın bile olmadığını söylemişti. Herkesin yardıma ihtiyacı vardır.” (Mao, Cilt 5)

Hatalara karşı tutum üzerine yazılara gazetemizin sayfalarında çokça yer verdik ve vermeye de devam edeceğiz. Çünkü biz, sınıflı bir toplumun ürünü olan Proletarya Partisi'nin militanlarıyız ve içinden geldiğimiz toplumun burjuva-feodal alışkanlıklarını üzerimizde taşıyoruz. Diğer bir anlatımla doğru ile yanlış arasındaki mücadele yalnız dışımızdaki güçlerle yürümüyor. Bu mücadele Proletarya Partisi içinde ve aynı zamanda tek tek faaliyetçilerin şahsında da yürüyor ve sınıf mücadelesi sürdükçe bu gerçek de değişmeyecektir. “İş yapan hata yapar” esprisinin özü de budur.

Mao yoldaştan yaptığımız alıntı da sorunu bilimsel bir bakış açısıyla ele almanın özlü bir ifadesidir. Tabi ki yoldaşların hatalarına karşı metafizik değil, diyalektik bir yaklaşım sergilemek demek, onların değişebileceğini kabul etmektir. Bu demektir ki; sınıf mücadelesinde bazı iflah olmaz unsurlar dışında herkesi hatalarından arındırmak, yeniden kalıba dökmek, partinin bayrağı altında sınıf savaşımının aktif bir öznesi haline getirmek bilimsel olarak mümkündür. Bilimsel olarak mümkün olan her şey için uğraş vermek, sonuna kadar mücadele etmek de bizim için bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde ortaya konulacak yanlış pratik tutum, aktivistlerin hatalarını düzeltecek bir rotaya girmelerine hizmet etmez. Bilakis hatalarını daha da sistemleştirmeye ve dolayısıyla örgütlü mücadeleye zarar vererek, sınıf mücadelesinin aktif öznesi olmaktan uzak kalmaya kadar götürür.

Diyalektik bakış açısı örgüte olumsuzlukları ile gelen her bireyin değişiminin bir süreç sorunu olduğunu peşinen kabul eder ve yine bu değişimin kendiliğinden değil, Marksist-Leninist-Maoist ilkeler üzerinde yürütülecek bir pratik ve yapılacak ideolojik, siyasal bir eğitimle ancak mümkün olabilece-

ğine inanır. Sınıf mücadelesinin pratiğinde, ideolojik, siyasal eğitimden yoksun bir değişim elbette ki düşünülemez.

Proletarya önderliğinde yürütülen sınıf mücadelesine gönüllü olarak katılan her bireyi örgütle bütünleştirmek, kadro ve ileri militanların görevidir. Eğer kadro ve ileri militanların hataları düzeltme konusundaki kavrayışlarında ciddi problemler olursa, yöntem olarak sorunun ele alınmasında da zaaf tutumlar içine girmeleri de kaçınılmaz hale gelir. Ne yazık ki bugün bu zaaf tutumlarla yüz yüzeyiz, ve bu olumsuz tutumlar bugün pratik olarak karşımıza şu biçimlerde çıkmaktadırlar.

Birincisi; Mao yoldaşın hata yapanlara karşı izlenmesini istediği şu doğru tutumda “gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarma ve hastayı kurtarmak için hastalığı iyileştirme siyasetini benimsemek ve onların hatalarını düzeltmelerine yardım ederek devrime katılmalarına izin vermektir” ilkesinden önemli oranda uzaklaşmıştır. Her şeyden önce yapılan hataların muhasebesi sürecinde; bireylerin yapılan hatalardaki paylarını görmeleri konusunda ciddi bir sıkıntı yaşanmaktadır. Yaşanan olumsuzluklardan, hatalardan kendi payını arama, bu yönlü kendine soru sorma yerine, her şeyi kendi dışında arayan, kendini sorgulama ihtiyacı duymayan ama başkalarının hatalarına karşı da düzeltici ve kazanıcı değil, yıkıcı ve yıpratıcı bir tutum içine girmekten geri kalmayan bir yaklaşım söz konusudur. Burada Mao yoldaşın altını çizdiği “hastayı kurtarmak için hastalığı iyileştirme” tedavi yöntemi yoktur. Tam tersine hastaya “ilkeli” yaklaşım adı altında ilkel tedavi yöntemleriyle öldürme gerçeği vardır.

Hatalara karşı ilkeli tutum; doğru ile yanlış arasındaki ayrımı net olarak belirleyerek, yanlışın üzerinde yükseldiği ideolojik siyasal zemini kavratıcı bir tarzda ortaya koymakla başlar. Bireyin yanlışına karşı amansızca mücadele ederken, temel amacımız bireyi yanlışlarından arındırmak, en ileri düzeyde örgütle bütünleştirmek olmalıdır. Bu pratik hamlelerde başarı elde etmenin kilit noktası kendi hatalarımıza karşı takındığımız tutumdur. Diğer bir anlatımla; uyarılarımızın, eleştirilerimizin etki gücü, hatalarımıza karşı takındığımız tutumda gizlidir. Kendimize karşı liberal bir tutum içine girerek, söylemlerimiz pratiklerimiz arasında derin uçurumlar olursa, yapacağımız en doğru ve isabetli uyarıların da hiçbir hükmü olmaz. Çünkü; ortada samimi bir duruşu gölgeleyen pratik bir tutum söz konusudur.

İkincisi; Diyalektik yaklaşım, yapı-

lan tek tek hatalardan hareketle bireylerin tüm pratiğini mahkum etmez. Tam aksine her hatayı koşullarıyla birlikte ve bireyin bütünlüklü mücadele süreciyle ele alır. İş yapanın hata da yapması mümkün olduğuna göre; köklü bir değiştirme eylemi olan devrim mücadelesinin öznesi olan militanların hata yapmaması adeta bir mucize gibidir. Dolayısıyla tüm sorun hataları asgari düzeye indirme ve hatalara karşı kazanıcı doğru yöntemler kullanma noktasında düğümleniyor. Hataları düzeltme eylemi, eleştiride doğru üslup, eleştirileri gelişigüzel yerde değil, olması gereken yerde gündeme getirmekle mümkün olur.

Eleştiride; direkt muhatabı olan aktivistleri hedefleme yerine, dedikodu yöntemleriyle hareket etmek, yapılan hatadan daha büyük bir hatadır. Her şeyden önce bu tür yöntemlerle hatalar düzeltilmez, tam tersine hataları düzeltmenin en büyük silahı olan eleştiriozeleştirici silahı sıradanlaştırılarak etkisizleştirilir. Militanlar arasında güvenizliğin gelişmesine yol açar. Güvenizliğin olduğu bir ortamda en basit sorunu dahi çözmek, yoğun bir çaba ve emeği zorunlu kılar. Böylesi durumlarda yapılması gereken en doğru yöntem müdahale ve denetimin sıklaştırılmasıdır. Bir tarafın söylemlerini baz alarak karar verme yerine tarafları dinleme, tartışmaları yazılı hale getirerek daha sakın ve soğukkanlı bir tarzda kolektif mekanizmalarla karar verme olması gereken en doğru yaklaşımdır.

Eğer amacımız hataları giderip, doğruları hakim kılmaksa bu bilimsel yöntemi kullanmak zorundayız. İçinden geçtiğimiz sürecin zorluklarına ve bu zorlukların parti bilinci noktasında yarattığı tahribatlara her fırsatta dikkat çekiyorsak; verilen bilgilere bilimsel bir sorgulayıcılık temelinde yaklaşmalıyız. Bu durum karşımızdakine peşinen duyulan bir güvensizlik belirtisi olarak algılanamaz. Burada algılanması gereken, parti bilincinde yaşanan kırılmanın hataları düzeltme yöntemine de yansıtacağı, dolayısıyla sorunlara daha ciddi bir tarzda yaklaşılması gerektiğini gösterir.

Denetim; hataları yerinde tespit etmek-gidermek için ortaya devrimci bir inisiyatif koymak, sürecin yıkıcı ihtiyaçlarından biridir. Çünkü; çoğu hatalar tecrübesizlikten, kavrayışsızlıktan dolayı yapılıyor. Kavramada zenginlik, tecrübeye zenginlik tabi ki sınıf mücadelesi içinde kazanılır. Ama bu kazanıcı süreci içinde her bir militanın yardıma, desteğe ihtiyacı olacağı kesindir. Bu yardım, bu destek doğru ve eğitici yöntemlerle ne kadar hızlı sunulursa, başarısızlıkların başarıya, yetmezliklerin yeterli hale gelmesi de o kadar hızlanır.

Burada en önemli nokta, hataları yapan militanlara hatalarını düzeltme konusunda sunulan çabalara ikna etmektir. Yani düzeltme sürecinde hem

yoldaşça yaklaşımı hissettirmek hem de hatalarını düzeltebileceği konusunda ona gereken güveni aşılmasıdır. Bunu yaparken, kesinlikle liberal bir tutum içine girmeden, doğru ile yanlışların arasındaki ayrım noktaları net olarak çizilmelidir. Mao yoldaşın dediği gibi “...parti içindeki ilke tartışmaları, toplumdaki sınıf mücadelesinin parti içindeki yansımalarıdır ve bu konuda belirsizliğe göz yumulmamalıdır.” Belirsizliğe göz yummak, hatalarla uzlaşmak partinin hem gelişimini hem de işleyişini sekteye uğratar.

Yukarıda da altını kısaca çizdiğimiz gibi hatalara karşı doğru yöntemlerle zamanında ve yerinde yapılan her müdahale değişimi, gelişimi esas alarak olumlu yönde etkiler. Tersine bir yaklaşım, daha da kötüsü hatalara müdahale etme yerine, onları tek tek not ederek, yeri gelince kişisel yıpratma aracına dönüştürmek; tek kelimeyle suçtur. Bu tür yaklaşımların merkezinde parti ve yoldaşların hatalarını düzeltme sorumluluğu yoktur. Bunların yerine bencil ben duygusu vardır. İlke ve ilkeli yaklaşım söylemleri burada sadece bencil ben olgusuna ambalaj görevi görüyor.

Doğru yaklaşım, doğru yöntem her hataya zamanında ve yerinde düzeltme perspektifiyle müdahale etmektir. Hataları düzeltme sorumluluğunu ve görevini unutan her militan parti içinde süren sınıf mücadelesinde üzerine düşen tarihsel görev ve sorumluluğunu yerine getirmemiş demektir. Yine tek tek hatalardan hareketle bir militanın mücadele sürecini tümünden mahkum eden yaklaşım sahipleri de hatalara karşı diyalektik yaklaşımı kavramaktan uzaktırlar. Mao yoldaşın şu söylemi hatalara karşı tutumda bizim rehberimiz olmalıdır: “... Dolayısıyla, hata yapan bir yoldaşla ilgilenmek için iki elimiz vardır; bunlardan biri onunla mücadele etmek için, diğeri ise onunla birleşmek içindir. Mücadelenin amacı, Marksizmin ilkelerini savunmaktır, yani ilkeli olmaktır; bu birinci eldir. Diğer el ise, onunla birleşmek içindir. Birliğin amacı, onun bir çıkış yolunu bulmasını sağlamak, onunla uzlaşmaktır; bu da esnek olmak demektir. İlkeyle esnekliği birleştirmek Marksist-Leninist bir ilkedir ve zıtların birliğidir.” (Mao, S.E. Cilt 5)

İşte tüm sorun bu bakış açısını doğru bir tarzda özümsemekte düğümleniyor. Değiştirmeyi, kazanmayı hedeflemeyen bir fikir çatışması, boşa harcanmış bir zaman kaybından başka bir şey değildir. Hatalara kaynaklık eden ideolojik zeminler üzerinde, kazanıcı bir perspektifle ideolojik bir mücadele yürütmek hem düşüncelerimize daha bir derinlik kazandırır hem de hatalara karşı mücadelede kullanacağımız üslup ve yöntemler konusunda daha da yetkinleşmemizi sağlar. Bu konuda her faaliyetçimiz hem kendi pratiğinden hem de diğer faaliyetçilerin pratiğinden öğrenmeli. Ortaya çıkan sonuçların nedenlerini bilimsel bir tarzda sorgulamalıdır.

Dünya zenginleri Edinburgh'ta toplandı, yoksullar protesto etti

ABD, Kanada, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya, İngiltere ve Rusya'dan oluşan G-8'ler, 6-8 Temmuz tarihlerinde İskoçya'nın başkenti Edinburgh'ta toplandı. Kökleri 1970'lerdeki dünya ekonomik krizine dayanan ve ilk toplantısını 1975'te G-6'lar olarak yapan, 1976'da Kanada'nın, 1998'de Rusya'nın katılımıyla G-8'ler adını alan Grup, dünyanın en zenginlerini temsil ediyor.

Dünyanın en zenginleri toplantı yapınca yoksullarının da bu toplantıyı engellemeye yada protesto etmeye dönük eylemlerinin olmayacağını düşünmek imkansızdı. Nitekim G-8'lerin Edinburgh'taki lüks mekanlarında keyif içinde bir toplantı yapmalarını engellemek için anti-emperyalistler, küreselleşme karşıtları, her renkten on binlerce kişi İskoçya'ya günler öncesinden gelmeye başlamışlardı. Temmuz'un ilk günleriyle birlikte on binlerce kişi Edinburgh'a ulaşırken, kentte "olağanüstü" önlemler de alındı. Nitekim Edinburgh yerel yöneticileri ve polis yetkilileri gösterilerin kentin savaş gördüğü 200 yıl öncesinden bu yana karşılaştığı en büyük "işgal" olduğu görüşünde birleşiyorlardı. (Haksız da sayılmazlardı!). İşgalin diğer bir yanı da başkente yığılan polis gücü oluşturdu. İskoçya polisindeki bütün izinler ikinci bir emre kadar kaldırılırken, İngiltere'den de destek kuvveti istendi, parlamento binası ve Holyroodhouse'ın çevrelerine 2.5 metrelik duvarlar inşa edildi.

G-8 Zirvesine karşı günler öncesinden başlayan gösterilere on binlerce kişi katılırken, birçok çatışma yaşandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı. 4 Temmuz günü polisle göstericiler arasında yaşanan çatışma nede-

niyle şehir merkezi altı saat felce uğradı. Bu çatışmalar üzerine 6 Temmuz akşamı yapılacak gösteri polis tarafından önce iptal edildi, daha sonra izin verildi. Bunun üzerine sabah saatlerinden itibaren toplanan yüzlerce kişi Gleneagles'e giden yolu kapatmaya çalışırken, bir kısmı da Gleneagles'e ilerlemeye başladı. Yürüyüş ve çatışmalarda atılan taşlardan en fazla nasibini alan ise bankalar ve Burger King oldu. Yaklaşık 100 kişinin gözaltına alındığı çatışmalar sonrası polis, yürüyüşü iptal etti. Liderlerin kaldığı Gleneagles Oteline yarım mil yaklaşan yaklaşık 500 kişilik grubu polis ancak cop, kalkan ve hava takviyesiyle durdurabildi. Göstericilerin en gözde sloganının "10 bin firavun, 6 milyar köle" olduğu dikkat çekti.

Bu gösterilerin yanında 7 Temmuz günü Londra'da patlayan bombalarla iyice keyifleri kaçan zengin haydutlar "kutsal" saydıkları gündemleriyle toplantılarını sürdürdüler. Özellikle Irak ve Afganistan'a yağdırdıkları ölümleri, işkenceleri unutturmaya çalışan ABD ve İngiliz emperyalizminin sözcüleri Bush ve Blair yoksul Afrika'ya kesenin ağzını açtıkları imajı ile durumlarını kurtarmaya çalıştılar. Ancak yapılan araştırmalar ve ortaya konan rakamlar Afrika'ya yardım şovlarının parıltıları arkasında yatan gerçekleri açığa çıkartıyor. İşte Cumhuriyet Gazetesinden (7.7.2005) birkaç veri:

1- Borç-faiz sarmalı: Afrika ülkeleri 1970-2002 tarihleri arasında toplam 540 milyar dolar borç almışlar ve 550 milyar dolar ödeme yapmışlar, buna karşın bugün hala 300 milyar dolar borçları bulunuyor.

2- Yardım-silah satışı: 2003 yılında Afrika'ya 25 milyar dolar yardım yapan G-8 ülkeleri aynı yıl 24 milyar doları aşan bir silah ihracatı yaptılar. Araştırmalara göre geri bırakılmış ülkelere silah transferinin % 89'u G-8'in 5 üyesinden (ABD, İngiltere, Rusya, Fransa ve Almanya) geliyor. Bu koşullarda, yoksul Afrika'ya yapılan yardımların aşağı yukarı bu ülke yönetimlerinin silahlandırılabilmesi için zaten gerekli olduğu değerlendirilmesi yapmak yanlış olmaz.

3- Savaş bütçelerindeki artış: ABD, 2000 yılından bu yana Afrika'ya yaptığı yardımları üç katına çıkararak 2004 yılı içinde 4.3 milyar dolarlık yardım yaptı.

ABD'nin 2005 yılında savunma ve nükleer silah harcamalarını da içeren askeri bütçesi ise toplam 420.7 milyar dolar. Yani devde kulak misali dahi değil. Bu rakama Irak ve Afganistan saldırılarındaki askeri harcamaların dahil olmadığını düşünürsek yardımların komik durumu daha bir ortaya çıkar.

G-8 Zirvesinin en tartışma konusu olan ikinci gündemi ise küresel ısınmaya karşı sözde çabaları olmuştur. Sözde diyoruz, çünkü bu sorunun en büyük yaratıcıları da, önlemlerin önündeki en büyük engel de yine G-8 ülkelerinden başkası değil. Zira petrol bağımlılığı bu ülkeler dünya karbondioksit salınımının % 47'sini gerçekleştiriyorlar. Bu ülkelerin denetimindeki Dünya Bankası, enerji portföyünün % 94'ünü fosil yakıt projelerine, sadece % 6'sını ise yenilenebilir enerji kaynaklarıyla ilgili projelere ayırıyor. Bilindiği gibi küresel ısınmaya çözüm olarak getirilen Kyoto Anlaşmasına en büyük muhalefet ise "dünyanın giderek ısındığının farkında olduğu"nu söyleyen Bush'un temsil ettiği ABD emperyalizmidir.

ZİRVENİN SONUCU; BOL VAAT

Tüm tartışmalarla birlikte Londra'da bombalı saldırıların gölgesinde sona eren G-8 Zirvesinden Afrika için bol keseden vaatler savrulurken, küresel ısınma konusunda ise hiçbir sonuç çıkmadı. Açıklanan G-8 Bildirgesinde, Afrika kıtasına yönelik "yardımın" 2010'a kadar ikiye katlanarak 50 milyar dolara çıkarılması vaat edilirken; 14'ü Afrikalı 18 yoksul ülkenin borçlarının silineceği kararlaştırıldı. Bu vaatlere Afrikalı yoksulların tavrı ne olur bir yana ama zirve öncesinde "Live Aid" adıyla örgütlediği dev konserlerle Afrika'ya yardım talebinde bulunan ve bu davranışıyla da Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilen Bob Geldoff ve U2 müzik grubu üyesi Bono, "Dünya söyledi, politikacılar dinledi" diyerek övgü yağdırdı. Aslında iyi de yaptılar! Zira Avrupa basınının "Afrikalılarla sahneye çıkmayanlar" şeklinde eleştirdiği konserler zinciri örgütleyicileri böylece yoksulluğa ve G-8'e nasıl baktıklarını da kendi kendilerine teşhir etmiş oldular. Zirve bildirgesinde küresel ısınma konusunda ise Bush'un ikna ettiği G-8'ler 2012 sonrası için düşünülen yeni bir anlaşmayı kararlaştırdı.

Zirvenin en kararlı mesajı ise "terörizm" konusunda verildi: "Küresel meydan okumaya kararlılıkla, birlikte ve ayrı ayrı cevap vereceğiz ve teröristleri nerede olursa olsunlar yargı önüne çıkaracağız."

annelerin cesetlerinin kıyıya ulaşmasının da bir süre denizde mücadele verdiklerinin göstergesi olduğunu dile getirdi.

Arjantin'de 1976 ile 1983 yılları arasındaki cunta döneminde 30 bine yakın kişi öldürüldü yada kaybedildi.

✓ Katliama

Yunanistan'dan tepki

17 Haziran günü TC devletinin gerçekleştirdiği katliam Yunanistan'da da kınandı. Katliamdan hemen sonra başlatılan çalışmalarla eylem hazırlıklarına başlandı. Yirmiye yakın örgütün katılımıyla gerçekleştirilen toplantı sonrasında binlerce bildiri ve afiş basılarak başta Atina olmak pek çok şehre dağıtılmasıyla kamuoyunu bilgilendirme çalışmaları ve yürüyüş çağrısı yapıldı.

Yürüyüş, 28 Haziran günü Atina'nın Kolokotronis Meydanı'nda kitlenin toplanmasıyla başladı. Katliamı kınayan bildirilerin ve mesajların okunmasından sonra kitle Türkiye Elçiliği'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe kardeş partimiz YKP/M-L'nin yanısıra pek çok Yunanlı parti, örgüt ve demokratik kuruluş katılırken; Türkiyeli örgütlerden de Partizan, MLKP, HÖC ve TDP katıldı. Başta şehitlerin fotoğraflarının yer aldığı pankartla kitle sloganlar atarak Elçilik'in önüne geldi. "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın halkların kardeşliği", "17'ler ölümsüzdür" sloganları atılarak katliam protesto edildi. Uzun bir süre elçiliğin önünde bekleyen kitle, oluşturulan heyetin elçiliğe katliamı protesto eden bildiriye vermesinin ardından dağıldı. Basının da ilgi gösterdiği yürüyüş olumsuz bir şekilde sona erdi. Ayrıca önümüzdeki günlerde MKP'nin organize edeceği bir de anma gerçekleştirilecek. Benzer bir yürüyüş de Selanik kentinde gerçekleştirildi.

Yunanistan'dan bir İşçi-köylü okuru

✓ İran devrimci hareketine İngiltere'de destek

İranlı öğrencilerin 9 Temmuz 1999'daki ayaklanmalarının 6. yıldönümünde İngiltere'de ilerici kesimler tarafından bir gösteri düzenlendi. Gösteriye katılanlar İslami rejimin son 26 yıl içinde işlediği suçları sayarak 99'da tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılmasını, demokratik yapılar, eğilimler, militan işçiler, öğrenciler ve diğer sosyal hareketler üzerindeki baskılara son verilmesini istediler.

Gösteri İran Halk Fedai Gerillaları, İngiltere'deki İranlıların Demokratik Anti-Emperyalist Örgütü, Londra İran Toplumu Merkezi Kadın Komitesi, 8 Mart İranlı ve Afgan Kadınları Örgütü, İran Halkının Mücadelesini Savunma Komitesi ve İran Devrimci İşçi Örgütü-İşçinin Yolu tarafından örgütlendi. Gösteriye ayrıca İran devrimci hareketiyle dayanışma içinde olan ATİK'e bağlı Yeni Demokratik Gençlik de aktif olarak katıldı.

✓ Anti-Emperyalist Kamp çalışanına saldırı

30 Haziran günü İtalyan siyasi polisleri, 1-2 Ekim tarihinde Roma'da yapılacak olan Uluslararası Irak Konferansı çalışması ve aynı zamanda Anti-Emperyalist Kamp faaliyetçisi Emanuelle Fanes'in evini "Uluslararası Terörizme Karşı Mücadele Yasası" kapsamında basarak; bilgisayara, çeşitli belgelere ve konferansla ilgili materyallere el koydu. Emanuelle Fanes'in evinin basılması saldırısının Irak'ta emperyalist işgalcilere karşı direnen Irak halkına uluslararası destek veren Anti-Emperyalist Kamp çalışanlarına ve devrimci güçlere karşı bir gözdağı verme girişimi olarak değerlendirildi.

"Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!"

"SORUMLULAR CEZALANDIRILSIN!"

Arjantin'de yaklaşık 30 yıldır kayıp çocuklarının, yakınlarının bulunması için mücadele veren Plaza del Mayo (Mayıs Meydanı) Annelerinin kurucusu Azucena Villaflor ve iki arkadaşının cenazeleri bulundu. Villaflor, Esther Ballestrino de Careaga ve Maria Eugenia Ponce de Bianco 1997 yılı Aralık ayında kaçırıldıkları zaman, Arjantin'deki kayıp olaylarını dünyaya duyuran bir gazete ila-

nı vermeye hazırlanıyorlardı. Buenos Aires'teki donanma üsüne götürüldükten sonra kendilerinden bir daha haber alınmamıştı.

1977 yılında Güney Atlantik kıyılarına vuran ve isimsiz bir mezara gömülen 7 cenaze üzerinde inceleme yapan antropolog Somigliana, yapılan DNA testleri sonucu cesetlerden üçünün Mayıs Meydanı Annelerinin kurucularına ait ol-

duğunu açıkladı. Açıklamanın ardından Anneler, gözyaşları içinde artık Plaza del Mayo Meydanı Anneleri ile birlikte anılan "Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz! Sorumlular Cezalandırılsın!" sloganını attı.

Kurbanlardan birinin kızı Ana Maria Careaga yaptığı açıklamada iskeletler üzerinde yapılan incelemelerde annesinin sağ olarak denize atıldığını gösterdiğini söyledi. Careaga,

Hindistan'daki katliamı lanetliyoruz!

Prasad ve Vasantha yoldaşların katledilmeleri üzerine ILPS Türkiye Seksiyonu'nun yaptığı basın açıklaması metni:

Tüm Hindistan Halkları Mücadele Platformu (AIPPS) Genel Sekreteri M.V. Prasad Yoldaş, eşi İlerici Kadın Örgütü liderlerinden Vasantha Yoldaş ile birlikte 18 Haziran günü katledildiler.

Dalit kökenli olan Yoldaş Prasad, devrimci harekete genç yaşlarda katıldı ve 20 yıldır da profesyonel politik kadro olarak çalışmaktaydı. Yaşamının özellikle son on yılı içinde Andra Pradesh eyaletinde kitleler tarafından iyi tanınan bir politik liderdi. Kabile kökenli olan ve yaklaşık yirmi yıldır profesyonel politik aktivist olan Vasantha ise İlerici Kadın Örgütü'nün yetkili kadın lideriydi.

ILPS 2. Uluslararası Kongresinde Prasad Yoldaş, Tüm Hindistan Halkları Mücadele Platformu'nun örgütlenme ko-

mitisinin sekreteriydi ve AIPPS'nin ILPS ile bağlantı kurması için çokça emek sarfetmişti.

AIPPS 1. Konferansı, 27 Mart günü yapılan büyük bir yürüyüş ve mitingin ve 28'inde yapılan uluslararası seminerin ardından 29 Mart 2005'te gerçekleştirildi. Bu etkinliklere dünyanın çeşitli bölgelerinden birçok uluslararası konuk katılmıştı. ILPS'nin başkan yardımcısı Manolis ve ILPS eski Genel Başkanı Crispin Beltran yoldaşlar da katılmak istemiş ancak son anda çıkan bazı aksaklıklar nedeniyle katılamamışlardı.

Yoldaş Prasad, bu etkinliklerin ev sahibi komitesinde yer alıyordu ve konferans ve buluşma yerinin açıklanması için yapılan basın toplantısının hemen ardından polis tarafından gözaltına alınmıştı.

Prasad ve Vasantha yoldaşların katledilmesinin sorumluluğunu, zorba mafya kliği Rajanna'nın liderlik yaptığı sözde politik bir grup üstlendi. Ancak kim üstlenmiş olursa olsun, bu katliamın arkasındaki güç Hindistan devletinin kendisidir. Ki, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine yönelik saldırılarını yükselten yayılcı Hindistan devleti, özellikle bu

mücadelelerin yoğun olduğu Andra Pradesh eyaletinde devlet terörünü en geniş kesimlere uygulamaktan çekinmemektedir. Demokrasinin beşiği olarak anılan Hindistan'da yaşanan bu katliam bir kez daha sömürücülerin, ezenlerin demokrasi anlayışını ortaya koymuştur. Tıpkı gizli işkencehanelerinde tutsaklara olmadık işkenceleri yapan ABD emperyalizmi gibi... Tıpkı işgal ettiği Filistin topraklarında Filistin halkına en büyük zulümleri yaşatan Siyonist İsrail devleti gibi... Tıpkı Ankara'nın göbeğinde elleri arkadan kelepçeli olan Eyüp Beyaz'ı ve Merican'da 17 devrimciyi katleden Türk devleti gibi...

Bizler ILPS Türkiye Seksiyonu olarak Hindistan'da yaşanan bu katliamı lanetliyor, Prasad ve Vasantha yoldaşların anılarını önünde saygıyla eğiliyoruz.

Evrensel Bakış

AMERİKAN UŞAKLIĞI VE HALK DÜŞMANLIĞI

Hatırlayalım; daha önceki sayılarımızda Türkiye halkındaki Amerikan düşmanlığı ve bu atmosferin ABD emperyalistleri üzerinde yarattığı rahatsızlık üzerinde durmuştuk. Gerek resmi gerekse gayri resmi ABD sözcülerince bunun kendilerinde yarattığı sıkıntı üzerinde durulmuş ve bu havanın tersine çevrilmesinde Türk hükümeti ve yetkililerine sorumluluk düştüğü vurgulanmıştı.

ABD emperyalizmini esas rahatsız eden şey yeminli uşakları olan TC'nin, kitlelerin bu ABD karşıtlığını kendine kalkan yaparak Irak Kürdistanı ekseninde ABD planına aykırı söylemlere girmesi ve efendinin kabul edemeyeceği sivri çıkışlarda bulunmasıydı. Ayrıca, kendisine düşman on milyonların muhalefeti bölgede ön gördüğü Büyük ve Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (BOP) diye adlandırılan ve TC'ye kilit rol verilen emperyalist hegemonya planı için dezavantaj oluşturmuyordu. Bu çerçevede önce AKP hükümetinin kulağı çekilmiş, Erkan Mumcu operasyonu ile efendinin seçeneksiz olmadığı hatırlatılmış ve esas iktidar sahiplerine ve faşist generaller takımına mesaj verilmişti. ABD ile ilişkilerin durumu ve düzeltilmesi uzun süredir Amerikancılar ve Amerikancı medya tarafından temel gündemlerden biri olarak işleniyordu.

Geçtiğimiz ay faşist diktatörlüğün sivil-askeri bütün devlet erkani Washington'da efendilerine iman ziyaretindeydiler. Önce Başbakan ve Dışişleri Bakanı, ardından ise Genelkurmay 2. Başkanı kalabalık bir Amerikancı basın grubu ve TÜSİAD patronlarından oluşan ekiplerle efendilerine sadakatlerini sundular. Görüşmelerin ABD emperyalizmi tarafından olumlu değerlendirildiği ve tatmin

edici bulunduğu basında genişçe işlendi.

Daha ABD'ye ayak basmadan 365 milyon dolarlık silah ihalesini peşin olarak ABD silah tekellerinden alan, İncirlik anlaşmasını henüz süresi dolmadan uzatan ve sınırsız kullanım derecesinde efendisinin hizmetine sunan, Adana Şakir Paşa havaalanını ve daha pek çok askeri kullanım amaçlı mevziyi ABD operasyonları ve lojistik-ikmal ihtiyaçları için sınırsızca peşkeş çeken, meşhur 1. teskerenin reddedilmesinden sonra bile bizzat Savunma Bakanı V. Gönül'ün efendilerine yaranmak için yaptığı ifşaat ile İncirlik'ten sonra Irak'a operasyon için 4 bin kez ABD savaş uçaklarına uçuş izni veren bir uşaklığın doğaldır ki efendisi nazarında bir "değeri" olacak, efendiyi hoşnut edecektir. Fakat tüm yukarıda saydıklarımız değildir ABD'yi tatmin eden. Emperyalist haydudu esas memnun eden şey faşist diktatörlüğün askeri ve sivil katanlarıyla tam tekmil hizaya gelmesi, başlarına çuval geçirilen bir ordunun en üst düzeyde Pentagon'un siyasi ve askeri planlarına sınırsızca angaje olarak Kafkasya'yı da içine alan BOP planında aktif taşeronlukta Pentagon emirlerine amade olduğunu ortaya koymasındır. Gerek Başbakanın İran ve Suriye'ye yönelik tehditleri desteklediğini ABD yönetimine bildirmesi, gerekse "ABD ile Ortadoğu'nun ve Kafkasların demokratikleştirilmesi çerçevesinde beraberiz" söylemleri ve bu uşak-saldırgan siyaseti "işbirliğinin gereğini yerine getirmemizden daha doğal bir şey olamaz" pervasızlığıyla meşrulaştırma çabalarıdır.

Diğer taraftan Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ'un "Türk-İsrail ilişkileri İsrail'in bölgedeki konumunu güçlendirmektedir" ve "ABD'nin Irak'ta ba-

şarısız olması yada yeni düzen yerine oturmadan çekilmesi kaosa sebebiyet verebilir. Böyle bir gelişme hiç kuşkusuz Türkiye'nin milli menfaatlerinin yararına olmaz" şeklinde ifade ettiği sözler önümüzdeki dönem komprador patron-ağaların Ortadoğu ve Kafkaslarda oynayacağı vurucu-işgalci güç rolünü ortaya koymasından bakıldığında olduğu kadar ABD uşaklığında geldikleri noktayı tartışmasız belgelemesi bakımından da çarpıcıdır. ABD'ye uşaklık yemini sonrası dönüşte Başbakanın açıklamaları ile gündeme gelen "türban" tartışmaları ekseninde oluşan yapay kriz tamamen ülkemiz halklarını manüple etmeye, gündemi saptırma ve AKP tabanı ve halkta oluşacak olan İsrail ile ilişkiler, ABD uşaklığı ve saldırgan-ışgalci bölge jandarmalığı siyasetine yönelecek tepkileri bertaraf etmeye dönüktür. Kaldı ki, ılımlı İslam modeli olarak bölgeye pazarlanmak istenen TC-İslam modeli ABD'nin Ortadoğu siyasetinde özel bir öneme sahiptir ve türban tartışmaları Amerikan çıkarlarına hizmet ettiği sürece sistemi meşrulaştırmanın ötesinde bir şey ifade edemez.

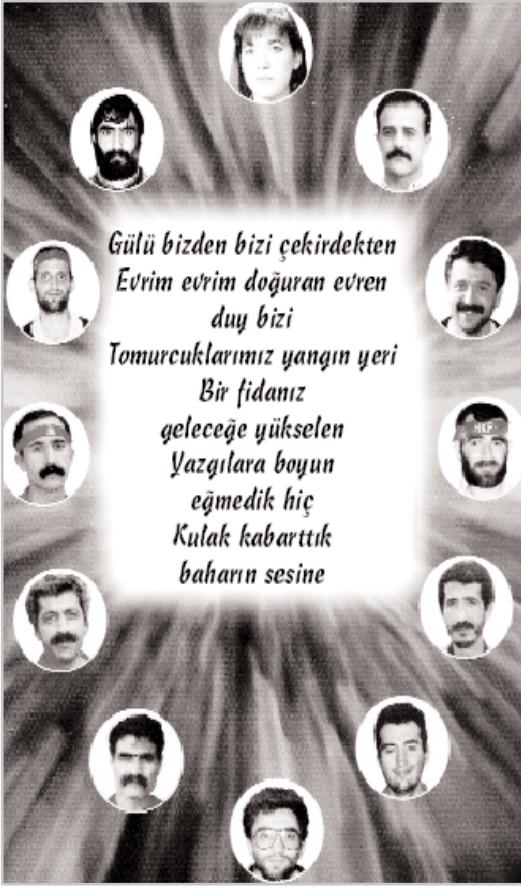
Kendisini Amerikan emperyalizminin savaş arabasına zincirlemiş bulunan komprador patron-ağalar içte ise halka kan kusturma siyasetini tırmandırıyor. Bir taraftan emperyalist politikaların dayatmasıyla ülkenin en verimli ve kârlı işletmeleri özelleştirmeler adı altında tekellerin sınırsız talanına peşkeş çekilip yağmalanırken diğer taraftan başta Kürt halkı olmak üzere tüm halka, demokratik mücadele veren gençliğe, özelleştirme ve taşeronlaşmayla işsizliğe ve açlığa maruz bırakılan işçi sınıfına, emperyalist uyum programları çerçevesinde üretici köylülüğe, ekonomik zor ve savaş koşullarından dolayı kentlere göçen ve emekçi semtlerde yaşam savaşı vererek kondulaşan yoksul halk kesimlerine "şehir imar planları" adı altında saldırıyor. Böylelikle, büyük komprador tekellere ve sermayedarlara yeni ve iştahları kabartan rant alanları açmaya çalışıyorlar. Türkiye Kürdistanı son yılların en büyük operas-

yonlarına sahne oluyor. Sistem, faşist terör zincirlerini boşaltmış bulunuyor ve sokakları, dağları, üniversiteleri, yoksul semtleri, İmralı sonrası ilk kez bu kadar yakıcı gündemleşen Kürt demokrasi ve özgürlük taleplerini teslim alma terör yoluyla boğma çabasıdadır. MKP'nin 17 değerli önder-kadro ve savaşçılarına yönelik gerçekleştirilen katliam, değerli arkadaşlarımızın bedenlerine karşı uygulanan hunharca işkencelerle cesetlerinin parçalanması, aynı yöntemlerin ulusal demokratik hakları için dövüşen HPG gerillalarına karşı uygulanması... Tüm bu gelişmelerin bize gösterdiği faşist diktatörlüğün, son 2 yıldır tedricen gelişim sürecinde bulunan ve 2005 yılıyla birlikte sıçrama olanakları ve potansiyeli taşıyan devrimci harekete ve devrimci gelişim imkanlarına karşı hareketi ve öncülük yapmaya, harekete yön vererek onu sıçratmaya çalışan devrimci güçlere karşı bir terör seferberliğine giriştiği ve bu siyasetini daha da tırmandıracağıdır. Sivil faşist çetelerin bu süreçte yaygın olarak kullanılmaları bu karşı-devrimci terör kampanyasının ayırıcı taraflarından birisidir, egemenler bununla toplumsal bir meşruiyeti sağlamayı ve sokaklara tamamen hakim olarak devrimci, komünist ve ulusalcı güçleri kitlelerden tecrit etmeyi planlıyorlar. Kısacası egemenler artık AB politikasının demagojik maskesini çıkartmış ve Amerikan emperyalizminin çelik eldivenlerini-kanlı eldivenlerini giyinmiş bulunuyor. Emperyalist bölgesel hegemonya planları ve ona eklemellenme-üşaklık tercihleri gerektirdiği gibi, ülkemiz sınıf mücadelesinin nesnel seyri, gelişim dinamikleri ve imkanları komprador patron-ağaları bu çelikleri kuşanmaya zorluyor. Şu gerçeği bir kez daha belirtmekte yarar var; Faşizmin terörü ve ülkemizdeki ABD düşmanlığını geriletebilir ne de zulmedenler, ülkemizi emperyalistlere pazarlayıp halkın kanyıyla iktidar olanlar ve son olarak; devrimcilerin cesetlerini parçalayanlar, mutlaka ama mutlaka halkın, devrimcilerin, komünistlerin öfkelerini biçeceklerdir...

Yaşamı doyasıya kucaklamak için ölümüne direniş...

45 gün süren süresiz açlık grevi eyleminin ardından sırayı bekleyen daha büyük bir yaşam koşusu. Ölümü adımıyla yoldaki büyük yaşam koşusu. Bütün koşullarda yaşanan aynı telaş, aynı heyecan, aynı coşku ve aynı hüznü. Elenmişti bu yaşam koşusunda kimileri. Koşanlarımız en önde olanlarımızdı. Yapılan konuşmaların ana ve ortak teması zafere kenetleniş ve koşuyu sonuna kadar götürmenin inancı. Konuşmaların ardından Ölüm Orucu direnişçileri ve diğer tutsakların tümü akşam yapılacak tören için hazırlanmaya başlamıştı bile. Bu tarihsel yürüyüşün başlayacağı gün de içeriğine uygun olmak zorundaydı. Havalandırmanın ortasında dev ateşin etrafında çarpan yüreklerin tümünde ses ve ritim aynıydı; Biz Kazanacağız! Bu inançla yürüyüşün andı içildi. Bu süreçte koşanlar, koşanların yanı başında yer alanlar ve diğerleri... Herkes yaşanan tarihi sürecin heyecanı ve sorumluluğuyla hareket etme çabasıydı. Tutuklu yakınlarının dışında çarpan yüreği, görüş kabinlerinde anaların yükselen çığlığıyla büyüyordu. Dışarının sesine ses olunması gerektiğini bir çoğu o zaman diliminde öğrendi belki de... Ölümüne nerden, nasıl bakarsak bakalım soğuktu yüzü. Onur ve erdem yüklü ama soğuk. Onurlu yaşamın ilk omuz başı oldu Aygün Uğur. İlk o yakaladı yaşam ipini. Ve devretti kendinden sonrakilere. Hapishane koridorlarını, koşularını dolduran zılgıt Aygün'ün yaşam zılgıtıydı. Ümraniye'den başlattığı zılgıt ülkemiz hapishanelerinde binlerce tutsak kitlesi tarafından çekilen zılgıtlı yanıtlandı. "Onlar elbette ki yiyorlar, içiyorlar" böğürtüsü kulaklarda iken, Aygün gülüşüyle yanıt verdi. Tarihin bu kesitinde yürütülen muharebe de tıpkı diğerleri gibi hafife alınamayacak kadar önemliydi. Düşmanın her saldırı ve manevrası mutlak suretle yanıtlanmalıydı. Aygün yaşamıyla verdi bu yanıtı. Ardından diğerleri çekti yaşamın onurlu ipini. Sırasıyla ve hiç tereddüt etmeden. Çanakkale'den duyduğumuz ses Ayçe İdil Erkmen'in sesi kadın savışçılara ayrı ve daha anlamlı bir mesaj gönderiyordu. Ölüm Orucu'nda şehit düşen ilk kadın tutsak olma onuruyla devretti bayrağını

kendinden sonrakilere. SAG direnişçisi Tahsin'in onur yüklü, yıllarını devrime adanmış olmanın tüm mütevazılığıyla katafalkında yatıyordu. Meşalelerle aydınlanan yüzü kavgaya

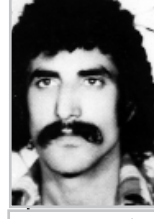
*Gülü bizden bizi çekirdekten
Evrim evrim doğuran evren
duy bizi
Tomurcuklarımız yangın yeri
Bir fidan
geleceğe yükselen
Yazgılara boyun
eğmedik hiç
Kulak kabarttık
baharın sesine*

daha fazla atılmanın gerektiğini anlatıyordu. Yüzüne birikmiş yaşam çizgileriyle. Nöbet tutan yoldaşları, siperdarları yaklaşan zaferin müjdesini fısıldıyordu kulaklarına. Koşu kapısı aralanıp çıktığında Tahsin hep bir ağızdan yükselen tek bir ses ve tek bir çığlık vardı. Bize Ölüm Yok! Hücre tipi hapishanelerin provasını '96 yılında Eskişehir tabutluğunu açarak yapan devlete yanıt açık ve netti. Direnişin biçimi ve bedeli ne olursa olsun ödenecekti ve hücreler hiçbir biçimde kabul edilmeyecekti. Devletin ödenen bedellerle birlikte köşeye sıkışmışlığı ile yaptığı bir dizi açıklama gecikmeden yanıtını buluyordu. Gerek dışarıda oluşan kamuoyu ve kitle desteği, gerekse de dire-

nişçilerin içerdeki kararlı tutumu kazanımların temel zeminini oluşturuyordu. Devlet yaptığı açıklamalarla çaresizliğini ve köşeye sıkışmışlığını ifade ederken, komünist ve devrimci tutsaklar ortaya koydukları irade ile kazanacaklarını çok iyi biliyorlardı. Direnişin 67. gününde sıradaki Yemliha'ydı.

Beklenen haberin tüm koşullara ve hapishanelere yayılması uzun zaman almamıştı. Uğurladığımız her bedel öğretirken ayrılmıştık. Açlığın ve ölümün soğuk yüzünü parçalamak istercesine gülümsüyordu. Eriyen bedene inat gülümsüyordu. Her gün biraz daha eriyen bedeninin ağırlığıyla, adım atmanın dahi zorlaştığı o günlerde gidenlerimiz koşmayı emredesine yatıyorlardı katafalkta. O da hazırlandı gideceği yolculuğa. Upuzun koridoru dolduran insan yığını bu onurlu gidişi uğurlamaya hazırlanıyordu. Bir bedel ödemeye daha. Sarıldığı bayrağın altında karanfillerle uğurlandı Yemliha. Çıkarılan direniş koşuşundan yoldaşlarının omuzlarında tek tek tutsak kitlesinin yüzünü izlerken hüznü bakan gözlerin tümüne güç ve cesaret veriyordu. Ve yine hapishanelerinde yankılanan o çığlıkla uğurlandı Yemliha; Bize Ölüm Yok!, Bize Ölüm Yok!, Bize Ölüm Yok! 69 günlük bu çarpışmanın ardından kazanımların ilan edildiği saatlerde Hayati Can'ın sesini duyduk Bursa Hapishanesi'nden. Tarihe altın harflerle yazılan bu direnişin son noktası oldu O. Ölüm Orucu'nun vücutta yarattığı tahribat nedeniyle daha sonra Erkut Direkçi ve Polat İyit de ölümü kucakladılar tereddütsüzce... Zaferi muştuladı ve kutlarcasına tüm tutsak kitlesini, soluğunu bıraktı kavgasına. Bu tarihi tecrübenin kazanımlarıyla birlikte karşılandı hapishane saldırıları. 19 Aralık katliamının ardından yaşanan Ölüm Orucu direnişinde 96'nın öğretileri ve sonuçlarıyla hareket edildi. Nergiz, Muharrem ve diğerleri kendilerinden önce direnen ve ölmü küçülterek yazdıkları tarihin takipçileri olarak yazıldılar bu süreçte. 96 Ölüm Orucu'nun zaferle sonuçlandırılması, devrimci iradenin önünde durabilecek bir engel olmadığının, dolayısıyla bu toprakların yeni zaferlere ulaşacağını da teminatıdır...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Tuncay Bali

Erol Doğan

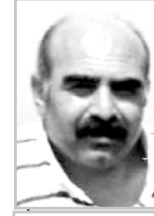
Paşa Soylu

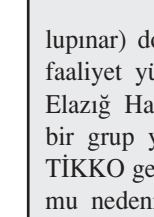
H. Gülünay

M. Kalkan

Tahsin Budak

Akmer Çağlar

Tuncay Bali: Malatya doğumludur. Üniversitede okurken tanışır Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet yürütürken 16 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Erol Doğan: Sivas Divriği Arıkbaşı (Birestik) köyü doğumludur. Zeytinburnu'nda 24 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: 18 Temmuz 1980'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Hasan Gülünay: 1965 Erzincan Kemah doğumludur. Çalışmak için geldiği İstanbul'da Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanışır. 1980 döneminde oluşan kopukluğunu 1983'te giderir. 1987'de TİKKO'nun şehir askeri faaliyeti içinde görev alır. 20 Temmuz 1992'de evinden çıktığında gözaltına alınır ve gözaltında kayıpların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir.

Emre Bilgin: 1962 İstanbul doğumludur. Hapishane yaşamı boyunca gösterdiği kararlı tavrını çıktığında da sürdürür. Israrla askeri faaliyette görev almak istediği için bu alanda görevlendirilir. 20 Temmuz 1992'de içinde bulunduğu arabanın çevrilmesi sonucu çıkan çatışmada örnek bir tavır sergileyerek şehit düşer.

Mustafa Kalkan: 1958 Dersim Hozat Kırnık (Buzlupınar) doğumludur. Hozat çevresinde faaliyet yürütür. 1982'de tutuklanır ve Elazığ Hapishanesi'ne konur. Buradan bir grup yoldaşlarıyla birlikte firar eder. TİKKO gerillalarına katılır. Özgül durumu nedeniyle yurtdışına çıktığında 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazasında yaşamını yitirir.

M. Tahsin Budak: 1957 İskenderun doğumludur. Arap milliyetindedir. Lise yıllarında tanıştığı düşünceleri Almanya'ya işçi olarak çalışmaya gittiğinde de devam ettirir. Ülkeye dönüp burada mücadele etmek isterken, 21 Temmuz 1995'te trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Akmer Çağlar: 1961 Erzincan Tercan doğumludur. 1980 öncesi İstanbul Bağcılar'da faaliyet yürütür. 1981'de yakalanır. 6 yıl TKP/ML dava tutsaklarıyla kalır. Tahliye olup Akhisar'a yerleştiğinde burada Partizan kitlesinin yaratıcısı olur. Daha sonra Özgür Gelecek dergisi Malatya temsilciliği görevini üstlenir. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyden dönerken geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirir.

Nikaragua Devrimi: "Zafer günü geldi çattı"

19 Temmuz 1979'da gerçekleşen Nikaragua Devrimi ile ilgili Pravda'nın özel muhabirlerinin anlatımları...

"19 Temmuz'u 20 Temmuz'a bağlayan gece, Ulusal Diriliş Hükümeti Managua'ya vardı. Az önce, köhne iki motorlu bir uçak, bir taksi gibi, bütün hava çukurlarında hopyalarak, Kosta Rika'dan ilk yabancı gazeteciler grubunu Nikaragua başkentine ulaştırdı. Başkent'in Las Mercedes havaalanında iniyoruz. Az zaman sonra havaalanı bir zafer meydanına dönüştü. Ardarda Sandino Ulusal Kurtuluş Cephesi savaş uçakları iniyor. Bunlar savaş birlikleri kumandanlarını getiriyorlar. Kucaklaşmalar, öpüşmeler, gözyaşları, gülmeler... Tanınmış Rus şarkısında denildiği gibi "gözleri dolu dolu çılınca sevinç". İlk görüşmeler yapıyor.

Dionisio Marenko haki renkli üniformalı, Sandino Ulusal Cephesinin kırmızı-siyah işaretini omzunda taşıyor.

Marenko Ulusal Diriliş Hükümeti'nin yarıncı Ulaştırma ve Bayındırlık İşleri Ba-

kanı, şimdilik savaşçı bir kumandandır. "Düşmanımız yenildi ve tarih bakımından mahkum edildi, diyor kumandan. Ancak sözlüğümüzde 'oç alma' lafı yoktur. Bizi ilgilendiren yeni hayatımızın kuruluşudur ve biz bu hayatı kuracağız."

Henri Ruis Ernandes, "Komandante Modeste" olarak ün salmış sevimli sanatçı anlatıyor: "Hücuma geçtik, neredeyse Managua'yı ele geçirecektik. Benim birliğim kuzeyden hücum ediyordu. Sabah saat 10 sularında birden radyo ile bir haber iletiliyor: 'Milli muhafız alayı başkumandanı teslim olduklarını ilan etti.' Daha iyi ya, daha az insan ölecek. Savaş boyunca bu bizim en kolay günümüzdü. Yeni bir hayata başlayabileceğimize bir türlü inanamıyordum." Ksavier Çomorro Kardenal, Somoza'nın bir yardakçısı tarafından öldürülen (geçen yılın Ocak ayında) Pedro Hoakin Çomorro'nun küçük kardeşi, "Prensa" gazetesi yazışları müdürüdür. Gazetemiz binasını tanklarla, mermilerle yıktılar. Bir daha ona-

rilmasına olanak bırakmaksızın yıkıntılar da ayrıca yakıldı. Ama biz gazetemizi yarın gene çıkaracağız. Matbaa yok edildi ama insanlar çok şükür sağ. En önemli olan da bu. Gazete düzenli olarak çıkarılacaktır. Gene muhalif mi asla! Eleştiri için nedenimiz olmayacak ki, çünkü hükümetimizin üzerine aldığı görevler gerçekten asildir."

Ve böylece kurtulmuş kente giriyoruz. Ulaşım yok, haberleşme kopuk. Ama bir kumandan bizlerin yani Sovyet muhabirlerinin merkez posta binasına götürülmesi emrini veriyor, oradan dış dünya ile bağlantı kurulabiliyor, Tropikal zifiri karanlığında araba ile ilerliyoruz. Şurada burada hala silah sesleri duyuluyor. Muhafızlar sinmiş ama şurada burada tek tük izbandutlar marifetlerini göstermeye devam ediyor. Her sokak ağzında Sandinista devriyeleri. Parola: Özgür Vatan. Bize eşlik eden cevabını veriyor. "Ya da ölüm" Bundan sonraki kontrollerde biz bu cevabı kendimiz söylüyoruz."

Bıraktığınız yerden devam ediyor kavga...

Hasan Demir

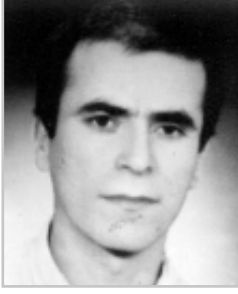
19 Temmuz 1992 tarihinde, Kartal Maltepe'de polisin yargısız infazıyla evde bulunan Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz katledilmiştir...

Hasan Demir (Ünal), Bursa Yenişehir doğumludur. İlk olarak TMLGB'de örgütlenmiştir.

Nurgüzel Yaşar

Nurgüzel Yaşar, 1969 Kars Selim Baykara köyü doğumludur. Anne tarafından Çerkez'dir. İstanbul Gültepe'de geçirir yaşamını. 1991'de profesyonel devrimciliğe başlar. Yaşamı boyunca insanlarla iyi bir iletişim kurmuş ve bu özelliğiyle kendini sevdirmiştir.

Ramazan Ceviz

Ramazan Ceviz, Adıyamanlı bir işçi ailesinin çocuğudur. Aile sonradan Adana'ya yerleşmiştir. Uzun yıllar TİKB içerisinde faaliyet yürütmüştür. 1979'da yakalanır ancak 1980'de firar eder. 1982'de TKP/ML saflarına geçer. 1984 Şubat'ta yakalanır. Pek çok hapisanede yatar: Selimiye, Metris, Adana, Mersin... Daha sonra hakkındaki idam cezası onaylanmışken, yasadın yararlanarak tahliye olur. Üzerinden 30 adet kurşun yarası çıkan Ramazan Ceviz'in ayak topuğunda kurşun yarası olması, boyun ve kolunun kırık olması nasıl vahşice katledildiklerinin kanıtıdır. Ramazan Ceviz Adana'da, Hasan Demir Bursa'da, Nurgüzel Yaşar İstanbul'da toprağa verilmiştir.

Bu yargısız infazların hesabı TKP/ML TMLGB güçleri tarafından molotoflu saldırılarla sorulmuştur.

GÜN'DE DÜN..

15 Temmuz

1927. Viyana'da solcular ayaklandı; polis ateş açtı: 89 ölü.

1954. İzmir liman işçileri yasağı deleerek grev yaptı; 24 işçi gözaltına alındı. İzmir'de 700 liman işçisi bir yıl sonra yine grevde. Bu kez işçiler mahkemeye sevk edildi.

1968. Amerika Birleşik Devletleri'ne ait 6. Filo İstanbul'a geldi. Gemiler limana demirler demirlemez İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri Dolmabahçe rıhtımına gelerek 6. Filo'yu protesto ettiler.

16 Temmuz

1888. Sözleri Paris Komünü'nün yıkılmasından sonra Komünistlerin mücadelesi adına Eugene Pottier tarafından yazılan Enternasyonal, Pierre Degeyter tarafından marş olarak bestelendi.

1977. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der) İstanbul Şubesi bombalandı.

17 Temmuz

1936. İspanya Fas'ında General Francisco Franco cumhuriyetçi hükümete yanan etti; İspanya iç savaşı başladı.

1968. Üniversite öğrencileri Amerika Birleşik Devletleri'ne ait 6. Filo askerlerini denize attı; Polis İstanbul Teknik Üniversite Yurdu'nu bastı, 53 öğrenci ve 4 polis yaralandı.

18 Temmuz

1968. Amerika Birleşik Devletleri'nin 6. Filo askerlerini denize atma iddiasıyla 30 öğrenci tutuklandı. İstanbul Teknik Üniversitesi rektör, dekan ve senato üyeleri tutuklamaları protesto ederek istif etti.

1980. Fatsa Belediye Başkanı Fikri Sönmez tutuklandı.

1986. İnsan Hakları Derneği Ankara'da kuruldu.

19 Temmuz

1980. 12 Mart döneminin başbakanı Nihat Erim İstanbul'da öldürüldü.

2000. Liseli iki kız öğrenciye gözaltında cop ile tecavüz ettiği iddiasıyla yargılanan polis memuru Gürkan İlhan'a Hatay Emniyeti tarafından "üstün başarılı" çalışmaları nedeniyle teşekkür belgesi verildi.

22 Temmuz

1980. DISK eski başkanı, Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler öldürüldü.

23 Temmuz

1909. Gazeteci Hasan Fehmi, İttihat ve Terakki aleyhindeki yazıları Serbesti Gazetesi'nde yayımlandıktan sonra vuruldu.

1981. 12 Eylül AFC lideri Kenan Evren, ilkököl, ortaokul ve liselere zorunlu din dersi konulacağını açıkladı.

24 Temmuz

1968. Polisin İstanbul Teknik Üniversitesi Yurdu'nu bastığı sırada dövdüğü gençlerden Hukuk Fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu sekiz gün komada kaldıktan sonra 24 Temmuz 1968'de öldü.

26 Temmuz

1951. Şair Nazım Hikmet vatandaşlıktan çıkarıldı.

1953. Moncada Kışlası baskısıyla Küba Devrimi başladı. Devrimcilerin lideri Fidel Castro tutuklandı.

28 Temmuz

1794. Fransız devrimci lider Maximilien Robespierre idam edildi.

Uzun, ince bir karanfil gibi güzel izler bırakanlar...

19-20 Temmuz 1992'de aramızdan ayrılan Nurgüzel Yaşar, Ramazan Ceviz, Hasan Demir ve Emre Bilgin'in anısına...

Çok sevdiği küçük kız kardeşinin ne zamandır söyleyip durduğu; "birgün gel de beni sinemaya götür" isteğini yerine getirmenin sevincini yaşamaktadır.

Bu fırsatı değerlendiren ablası da gelmiştir onlarla sinemaya. Sinema çıkışı hayli geç olduğu için bir taksiye binerler. Kardeşiyle birlikte ve belinde silahla sinemaya gitmekten rahatsızlık duymaktadır. Ancak buna zorunlu kalmıştır. Annesi evde silah olmasını istemediği için, kardeşinin silahını Emre'nin alıp götürmesi için zorlamıştır. O sıra bir çevirmenin içine düşerler. İlk etapta, silaha davranır, ateş açarak kaçmayı düşünür. Ancak kardeşleri nedeniyle bunu yapamaz. Kimliği sağlamdır. Bekler. Polis gelir, arabadan inmelerini söyler... Üstünü arayacağı artık anlaşılacaktır. Silahına davranır, kapıyı açar, polisi itekler ve hızla karşı sokağa dalar. Dönerek silahı doğrultur, tetiğe basar, ancak ateş almaz. Tekrar koşar. Bir anda ortalık karışır. Yoğun bir ateş başlar kaçanın ardından. Sokaklara dalarak hızla ilerler... Polislerin görüş açısından çıktığı bir sırada, bir apartmana dalar. Birkaç kat çıkar ve bir kapıyı çalar. Yaşlı bir adam açar kapıyı. Emre silahını doğrultur ve içeriye dalar. Nefes nefesidir. İhtiyar adam oldukça yakın bir şekilde kapıyı kapatır ve kilitler. Yaşlı bir kadın daha vardır içeride. Emre ikisini karşısına alır.

"Devrimciyim, polisten kaçıyorum. Kusura bakmayın gizlenmek zorundayım" der.

Yaşlı adamın ses tonu oldukça sıcak ve samimidir. Yavaşça koltuğa otururlar.

"İkinci dünya savaşını anlatan Fransız romanı da böyle başlar. Nazilerle çatışan genç bir partizan sığınmak için bir evin kapısını çalar. İçeriye girer, evde yaşlı bir karı koca vardır..."

Sabaha dek sohbet ederler. İhtiyarlara güvenir, bir dostluk yakalamışlardır. Ama ertesi sabah evden ayrılırken, ihbar etmemelerini bir kez daha anlatır. Ve vedalaşır...

Emre'nin yaşamında ilk deneyimlerinden biridir bu. Kaçarken dönüp ateş etmeye çalıştığı anda emniyetin kapalı olduğunu sonradan anlayacaktır.

Aranır durumdan sonra, kampa gitmek,

sonra da gerillaya katılmak için yapılan girişimler aksamaya uğrayınca, şehir askeri faaliyetinde kalma ısrarı onun için yeni bir süreç olacaktır. Sekreteri olduğu askeri birimin eyerlerdeki komutanının tecrübeli bir sempati-zan olmasını onurla karşılayacak, onlardan öğrenecek ve öğretecektir. Kısa sürede bu sınavı başarıyla tamamlayacak ve aynı zamanda komutan vasıflara sahip olacaktır.

Bir kamulaştırma eyleminde etkisiz hale getirdikleri personelden yerde ağlayan bir banyana "Sus, ağlama bacım" diyerek başının altına yastık koyacaktır.

Onun duyarlılığını hemen hissedeceksiniz kısa bir süre birlikte olsanız bile. Gözlerinize bakacaktır derinden, sizi anlamaya-tanımaya çalışacak ve sorgusuz sevgisini bir tebessümüyle hissettirecektir.

Bir eylem ya da koşturmacalı bir günün yorgunluğunda, akşam haberlerinde dinlediği Sabahat Karataşlar için yarım bırakacağı şiirler yazarak yüreğini onların savaşına koyacaktır. Türküler söyleyecektir onlara dair. Kavgalarını kavgası bilecektir.

80'li yıllarda hapisanede pek çok insan kendini tüketirken, Emre sürekli kendini yenilemiş, kendisi ve yoldaşlarının çabasıyla siyasal ve ideolojik olarak ciddi bir gelişme göstermiştir. Parti üyeliğinin onaylanmasında duyduğu coşku ve sevinç, mücadeledeki kararlılık onda militan bir ruh yaratmıştır.

Mücadeledeki ısrarcılığı, yoldaşlarına,

devrimcilere ve halka sınırsız sevgisini sunduğu gözbebeklerine yansıyan berraklığı, özverisi, çevresine hissettirdiği özgüveni, alçakgönüllülüğü ve daha söylenecek pek çok olumlu özelliği üzerinde taşıyan, en sorumlu olduğu anda bile öğrenmek için çabalayan, günümüzde aranan militan özellikleri üzerinde fazlasıyla taşıyan, yürekli bir partizan, bir savaşçı, kavga adamı...

Yoldaşlarıyla sohbet ederken gecenin yarısı vaktinde, çatışmalı silah sesleri akmıştır pencereden içeriye. Her silah sesinde yüreklerinin bir parçası sancılanmıştır. Tesadüfen yakın bir semtte ev tutan diğer yoldaşların katlidir, gecenin sessizliğini ölümle, kan sesiyle bozan. Sabahın ilk haberlerinde öğreneceklerdir, katledilenlerin Nurgüzel Yaşar, Ramazan Ceviz ve Hasan Demir yoldaşlar olduğunu.

Kısa bir değerlendirmeye, yoldaşların katline misilleme birkaç gün sonraya bırakılacak, önceden kararlaştırılan ve o gün yapılması gereken kamulaştırma esas alınacaktır...

Kamulaştırma öncesi yoldaşlarıyla görüşme yerinde başlayan takip ve çevirmeye ilk kurşunu sıkarken gece katledilen üç fidanın yüreklerine bir öpücük konduracaktır. Hedefini bulmuştur mermi... Sonrası bir kovalamacıdır. Henüz bitmemiş bir binanın tuğla duvarlarını siper edecek çatışırken. Bir savaşçı, şimdi, sevdiği, coşkulu ve ölümsüz. "Sizden aldığım silahla, sizinle savaşıyorum" diye alay edecektir düşmanı... Yaralanmıştır. Sızan kanına batırıp elini her şeyiyle bütünleştiği partisinin adını yazacaktır usulca... Son mermisi de bitmiştir... Yüzbin lira da olsa kalmamalıdır düşmanına, kimliğini ve parasını yakacaktır. Ve en güçlü silahındadır sıra, son mermiler hançerlerken bedenini, en yalın ve sevgi dolu gülümsemesini konduracaktır, dudaklarına...

"Gülümsememi yok etmek için, suratımı parçalamalara gerekecek."

Bir gece öncesi, sohbetinde söylediğini yerine getirecek ve düşman bu tebessümü silmek için parçalayacaktır suratını.

Bir kavga adamının öyküsüdür bu. Uzun, ince boyuyla bir karanfil gibi güzellikler bırak...

Bir savaşçının yaşamıdır bu, sınırsız ve sorgusuz bir yürekle katıldığı sınıf savaşımında kalıcı izler bırakan...

Kadına yönelik şiddete ve baskılara son!

Konfederasyonumuz ATİK tarafından düzenlenen 'Kadına yönelik şiddete hayır' paneller dizisinin biri 3 Temmuz 2005 tarihinde Stuttgart'ta gerçekleştirildi. Kampanya şeklinde ele alınan paneller için ATİK imzalı çıkarılan çağrılarda kısaca şu görüşlere yer verildi: 'Evrensel çapta var olan sömürü soygun, talan ve bunlara bağlı olarak gerçekleşen haksız savaşlar, yoksulluk, açlık, sefalet, eğitimsizlik ve düşünsel gericilik cinsel saldırının beslediği kaynaktır... Kadına yönelik şiddet ister kamusal isterse özel yaşamda(!) meydana gelsin; kadının fiziksel, duygusal, cinsel, düşünsel ve ekonomik açıdan zarar görmesine, acı çekmesine yol açan, kadının temel hak ve özgürlüklerini ve onurunu zedeleyen bir eylemdir. Kadına yönelik şiddet olaylarına; işyerinde, sokakta, okulda, gözaltında, savaşta rastlanmaktadır. Ama ne yazık ki kadınlar, en korunduğu yer diye düşünülen 'aile içinde' de, hatta daha yaygın bir şekilde şiddete uğramaktadırlar. Hakaret, tehdit, dayak, aşağılama, cinsel taciz, tecavüz, yaralama hatta öldürme biçimindeki bu gibi kadına yönelik şiddet eylemleri, genellikle erkeklerin ve erkek egemen sistemlerin kadınlar üzerinde egemenlik sağlama amacıyla uyguladıkları güç gösterisidir.'

Bu tema çerçevesinde düzenlenen paneller; Türkiyeden, İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı Hollanda'da yirmi yıldır göçmen olarak yaşayan Gazeteci-Siyasetçi, İnsan hakları savunucusu Fatma Dikmen, ATİK Kadın Komisyonu Sorumlusu Ayfer Özgün panelist olarak katıldılar. Türkiye'den katılması gereken; TUYAB temsilcisi Semiha Kırkoç ve Diyarbakır Barosu avukatlarından Av. Müzeyyen Nergis ise vize sorunundan dolayı gelemediler. Panel oldukça sıcak bir atmosfer içerisinde gerçekleşti.

Panel öncesi 17'ler şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ve 17'lerin şehit düşmesinin içinden geçtiğimiz dönem açısından ne anlam ifade ettiği kısaca anlatılarak, bu dönem itibarıyla karamsarlığa yer vermeden görevlere daha bir sıkı sarılarak, bu sürecin zorluğunun aşılabileceği belirtildi.

Sırasıyla ATİK-Kadın Komisyonu adına Ayfer Özgün söz alarak; kadına yönelik şiddetin nedenleri üzerinde kısaca tarihsel bilgi ve kadına yönelik şiddetin kimi yıllara göre istatistiklerini aktararak, özelde Avrupa'da yaşayan göçmen kadınların durumları hakkında bilgiler vererek konuşmasını bitirdi. İkinci olarak söz alan Fatma Dikmen de kadına yönelik şiddetin kaynaklarının esas olarak iki türlü yoğunlaştığını; biri devlet kaynaklı şiddeti besleyen olgu, diğeri din merkezli şiddeti besleyen ve geliştiren, kanıksatıran gerçekliğe değinerek; erkek egemen sistemin alt edilmeden gerek düşünsel boyutuyla gerekse maddi boyutuyla bu sorunun devam edeceğini ifade etti. Özellikle kadınlar başta olmak üzere, devrimci kadın ve erkeklerin bu mücadeleyi vermeleri gerektiğinin altını çizdi. Son olarak söz alan Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'da; hazırlamış olduğu çalışmasını sinevizyondan göstererek konuşmasını gerçekleştirdi. Tarihsel olarak kadının konumunun özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla, devlet aygıtının devreye girmesiyle birlikte değiştiğini ve bu andan itibaren kadına bir meta olarak bakıldığını ve kadının yerinin ikinci sınıf bir konuma itildiğini vurgulayarak, kadın sorununun yalnızca geri kalmış ülkelerde değil aynı zamanda gelişmiş Avrupa ülkelerinde de yaygın bir sorun olduğunu örnekleriyle anlattı. Kadın sorunu karşısında kadın mücadelesinin tarihsel kısa anlatımı yanında, feminist hareketin kendi iç-

risinde ideolojik ve siyasi ayrışımına da değindi. Burjuva feminizmden islami feminizme, laik feministlerden sosyalist feminizme kadar yelpazenin geniş olduğunun altını çizerek; feminizmin öz olarak 'kadın bakışı' olduğunu söyleyerek, toplumdaki yanlış şekillenmeye dikkat çekti.

Panelin ikinci bölümünde sorulan sorular ve konulan düşünceler ile tartışma biraz daha derinleştirilmeye çalışılarak, sorunun kendisini sıklıkla telaffuz etmek yerine sorunun çözümü için neler yapılması gerektiğinin altı çizildi. Genel olarak tartışma bölümünde ifade edilen düşünceler kısaca şu şekildeydi; kadın-erkek sorununun toplumda verilen eğitimin, kültürün alışkanlıkları ve şekillendirmenin etkisinin görülmesi, eşit haklara sahip olması için kadının sosyal mücadelede etkin olması ve devrimci erkeklerin soruna müdahale etmede daha etkin davranması, değişim-dönüşüm için iki tarafın da hareket halinde olması, sorunun kendisini ortaya koyarken alternatifinin de sunulması, kadının kurtuluşunun sosyalizmden geçtiği ama bunun yalnızca bir başlangıç teşkil ettiği; asıl olarak kadının özgürleşmesinin insanlığın özgürleşmesine bağlı olduğu vb. düşünceler yanında, somut olarak içimizde kadına şiddet uygulayan erkeklere karşı ne gibi tavır alındığı, alınacağı da vurgulanarak, bu sorun özgülünde kadının kendine güven duymasının önemine değinildi.

KADINA YÖNELİK HER TÜRDEN ŞİDDETE KARŞI PANELLER DİZİSİ

PANELİSTLER

- Prof. Dr. ŞEBNEM KORUR-FINCANCI
- Gazeteci-Yazar: FATMA DİKMEN
- Diyarbakır Barosu Avukat: MÜZEYYEN NERGİS
- ATİK YENİ KADIN Temsilcisi: AYFER ÖZGÜN
- TUYAB Temsilcisi: SEMİHA KIRKOÇ

TARİH:	ŞEHİR / ÜLKE:	ADRES:
2 TEMMUZ 2005 Cumartesi Saat: 17:00	BASEL-İSVİÇRE	Blasinger 86 4057 BASEL NEURHAK Kultur TREFFPUNKT
3 TEMMUZ 2005 Pazartesi Saat: 15:00	STUTTGART-ALMANYA	Finhaberstr. 1, Stuttgart (TOHUM Kultur Derneği Lokali)
8 TEMMUZ 2005 Cuma Saat: 17:00	ARNSHEIM-HOLLANDA	Arndella Party-Congresscentrum Grietenweg, 6 a 6678 MB Oosterhout (gld)
9 TEMMUZ 2005 Cumartesi Saat: 17:00	BRUNNEN-ALMANYA	Nieder-Modauweg 10 64372 Ober-Ramstadt (OTIGD Lokali)
10 TEMMUZ 2005 Pazartesi Saat: 15:00	DUISBURG-ALMANYA	Kaiser Wilhelm Str. 284 47189 Duisburg (Gençlik ve Kültür Derneği)
16 TEMMUZ 2005 Cumartesi Saat: 17:00	VIENNA-ARİSTERYA	Wilhelmsplatz 214 1100 WIENNA (ATIGD Lokali)
17 TEMMUZ 2005 Pazartesi Saat: 15:00	WÜRZBURG-ALMANYA	Indrobrucherstr. 66, 9300 WÜRZBURG (Dernek Lokali)

ATİK- YENİ KADIN

www.atik-online.org

Panelin birçok açıdan verimli olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz, en azından panel sonrası günlerde yapılan tartışmalarda bu durum kendisini göstermiştir. Yalnızca dernek çevresinde değil dernek çevresi dışından katılan insanlarda da, kendi çevrelerinde sohbetler gerçekleşmektedir. Bu anlamıyla; ATİK-Kadın Komisyonu'nca oluşturulmaya çalışılan 'Demokratik Kadın Hareketi' örgütlenmesinin hem somutlaşması için hem de daha yaygın bir şekilde kadınları kucaklaması için; bu ve benzeri faaliyetlere ağırlık verileceği vurgulandı.

STUTTGART ATİF-
TOHUM KÜLTÜR DERNEĞİ

İşgal, Afgan kadınlarının hayatını daha da zorlaştırdı

kadar kadın RAWA için çalışıyor" diyen Sahar Baha, "Güzellik yarışmalarına katılan Afgan kızlarının görüntülerine kanmayın. Kâbil'in kenar mahallelerinde kadınlar öldürülme ya da tecavüz korkusuyla tek başına dışarı çıkamıyor. Taliban sonrasında kadın intiharlarında artış gözleniyor. Uyuşturucu kaçakçılığı, çocuk kaçakçılığı, fahişelik tüm bu sorunlar Afgan kadını hala zincire bağlı tutuyor. Bunlar çözülmeden, eğitim ve sağlık hizmetleri yaygın sağlanmadan, Afgan kadınının özgürleştiğini söylemek mümkün değil" dedi.

30 yıldır kadınların özgürlüğü için mücadele eden Devrimci Afgan Kadınlar Birliği'nin (RAWA) üzerinde yoğun bir baskı var. Afganistan'daki güvenlik problemi nedeniyle açık kimlikleriyle çalışmıyorlar.

"Sıradan kadınlar bile günlük hayatlarında hayati tehlike altındayken, bizim durumumuzu tahmin edebilirsiniz. Açık kimlikle ve yüzlerimizle sürdüreceğimiz mücadele yaşamlarımızı tehlikeye atar. Ben ve birçok arkadaşım eğitimimizden, aileleri-

mizden fedakârlık yaparak bu davayı sürdürüyoruz" diyen Baha, konuşmalarında görüntü vermiyor.

RAWA nedir?

RAWA, Afganistan'ın en eski sosyal ve politik organizasyonu; barış özgürlük, demokrasi ve kadın hakları konularında çalışıyor. 1977'de, demokratik ve laik bir Afgan devleti kurmak için kadınları sosyal ve siyasi açıdan bilinçlendirmek amacıyla bir grup tarafından kuruldu. 1978'deki Sovyet işgaline direnen RAWA, ABD tarafından desteklenen köktendinci Taliban güçlerinin aksine, demokrasi ve laikliği benimsedi. RAWA'nın kurucularından Meena 1987'de bir suikast sonucu öldü. Sovyet işgaline de karşı çıkan RAWA o zaman da Afganistan için özgürlük ve demokrasinin gerekliliğini savundu. 1992'den beri aktivistleri köktencilere direnmeye ağırlık verdi.

15 temel eğitim okulu ile 9 yetimhane işleten örgüt, gezici sağlık üniteleriyle kamplardaki kadın ve çocuklara hizmet sağlıyor.

TESEV'in Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika (GODKA) projesi kapsamında Türkiye'ye gelen Sahar Baha, Afganistan'da kadınların özgürlüğü için mücadele eden Devrimci Afgan Kadınlar Birliği'nin (RAWA) temsilcisi olarak Afgan kadınları ve ülkesindeki kadın hareketi hakkında bilgi verdi.

Boğaziçi Üniversitesi Kadın Araştırma Merkezi'nde (BÜKAK) konuşan Baha, "Afgan kadınının işgalle özgürleştiği inancı yanlış. Tam tersine ABD işgaliyle birlikte şiddet arttığında kadın daha da zor durumda. Bugün bu baskıya dayanamayan kadınların in-

tiharlarında artış vardır" dedi.

ABD'nin kamuoyunda yaratmaya çalıştığı Afgan kadınının burkalarından kurtulup, özgürleşmesinin bir masaldan ibaret olduğunu vurgulayan Baha, Devrimci Afgan Kadınlar Birliği'nin kadınların sesini duyurma ihtiyacından kurulduğunu söyledi.

"Savaş önce kadını vurur. Kuzey İttifakının katlettiği insanların çoğu kadın ve çocuktur. Taliban döneminde de değişen bir şey olmadı. Sınırlardaki sorunlar mülteci sayısını da artırdığından, çoğu kadın olan bu mültecilere sahip çıkmamız gerekti. Bugün Afganistan'da ve Pakistan'da iki bin

Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nde buluşalım

Gerillanın yurdu Dersim'e, Dersim'in kalbi Munzur'a akalım!

“Barışın ve özgürlüğün simgesi Munzur siyanür ve barajlarla yok edilemez”; bu yıl altıncısı düzenlenecek olan Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin belirlenen şiarı bu. Ancak bu şiar bugün Dersim'in gerçekliğini yansıtmaktan uzak. Munzur'un özgürlük akışı isyanlarla doludur, Munzur dün olduğu gibi bugün de kızıl akmaktadır. Yaşanan tüm baskılar, başkaldırı ve hesap sorma bilinciyle karşılık bulmaktadır.

Gün geçmiyor ki Dersim'in dağlarında, sokaklarında bir hukuksuzluk, bir hak ihlali, bir saldırı yaşanmasın. Tarihi adeta baskılar, katliamlar, iş-

kenceli sorgular, yargısız infazlar tarihi olan Dersim, dün olduğu gibi bugün de egemenlerin hedefi durumunda.

Egemenlerin, insanları yalnızlaştırarak kör, sağır, dilsiz duyarsızlığı içerisinde boğmaya çalıştıkları, toplumsal bir süreç yaşıyoruz. Buna uymayan, muhalefet eden her kesim gibi Dersim halkı da baskı ve zor politikalarıyla teslim alınmaya çalışılıyor. Çünkü bilinir Dersim ve Dersim halkının toplumsal duyarlılığı, onlar zalimin zulmüne baş eğmeyen Seyit Rıza'nın torunları, düşmana aman vermeyen, aman demeyen Kaypakka-

ya'nın ardılları... Onlar kucaklamıştır dağlarıyla yiğit evlatlarını, çünkü bilirler neden savaştıklarını. Bu nedenle değil mi “potansiyel suçlu” görülmeleri?

Bölgede yürütülen gerilla savaşını bitirmek için her türden saldırı yöntemini kullanan faşizm, özellikle gençliği yozlaştırmak istiyor. “Gençlik kiminse gelecek onundur” mantığından hareketle egemenler bilinçli olarak uyuşturucu, fuhuş ve hırsızlık cendesinde gençliği boğmak istiyor. Böylece Dersim'i, Dersimliyi bitirmeyi hedefliyorlar.

Yalnız bununla da yetinmiyor faşizm, Dersimli kadar Dersim de tehlikeye arz etmekte egemenler açısından, coğrafi yapısı nedeniyle teslim alamamakta, halk savaşçılarına dağıyla taşıyla siper olmakta bağrında yeşerttiği meşeleri, envai türden yeşili ve canlı doğasıyla. Bundan değil midir milli park ilan edilmesine rağmen egemenlerin, kendi yasalarını bile çiğneyerek Munzur'u barajlarla yok etmek istemeleri.

Tüm bunlarla beraber değerlendirildiğinde bu yıl 28-31 Temmuz'da altıncısı düzenlenecek olan Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne katılmak

önem arz etmektedir. Panel tiyatro ve konserlerin yer alacağı etkinlikler dört gün boyunca il merkezinde ve ilçelerde sürdürülecektir.

Gerici, yoz, emperyalist kültür yerine halk kültürünü gençliğin sahiplenmesini sağlamak, örgütsüzlüğün dayatıldığı günümüzde örgütlülüğün gücünü kavratmak, Munzur'un barajlarla yok edilmesine karşı durmak, kendi değer ve kültürümüzü korumak için gerillanın yurdu Dersim'e Dersim'in kalbi Munzur'a akalım.

Kazım Koyuncu çeşitli etkinliklerle anılıyor!

Geçtiğimiz günlerde hayatını kaybeden sanatçı Kazım Koyuncu için birçok ilde etkinlikler düzenlendi. 7-9 Temmuz tarihleri arasında Artvin Hopa'da yapılan festival

Koyuncu'ya adanırken, Ankara'da ve Diyarbakır'da da çeşitli etkinlikler yapıldı.

Ankara'daki etkinlikte Çernobil'e vurgu yapılarak mücadele

çağrısı yapıldı.

Konur Sokak'ta yapılan yürüyüşle başlayan anma Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde devam etti. Tulum eşliğinde yapılan yürüyüş sırasında Kazım Koyuncu'nun resimleri ve “Kazım Koyuncu ölümsüzdür” yazılı pankart taşınırken sık sık “Katil Çernobil katil devlet” sloganları atıldı.

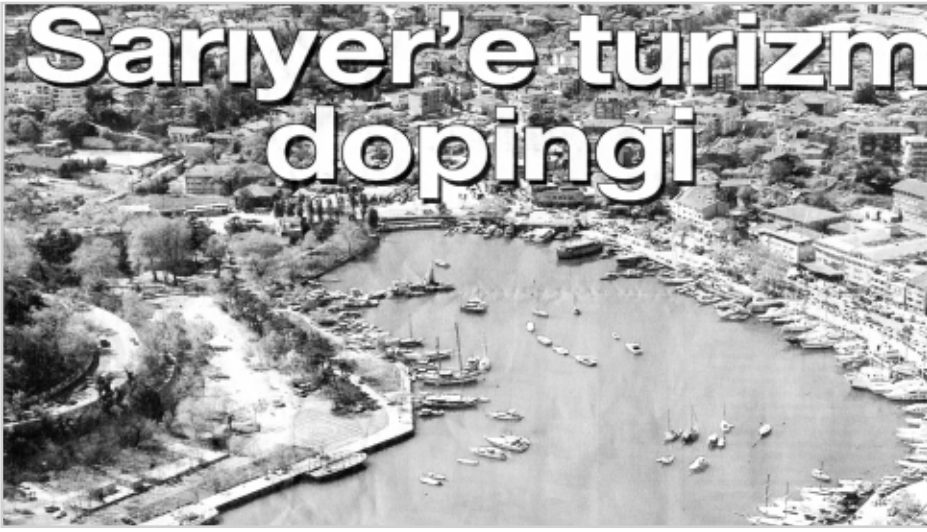
Etkinlikte sunuculuk yapan şair Mehmet Özer, Koyuncu'ya ilişkin şiirler okudu. Yine şair Ahmet Telli, Koyuncu'nun Kızıltepe'de Kürtlerle birlikte müzik yaptığını ve Koyuncu'nun Lazca, Kürtçe, Türkçe, Ermenice'nin sentezi olarak yaptığı ürünlerin yarına ışık tuttuğunu belirtti. Daha sonra Grup Viya sahne aldı. Grup, Koyuncu'nun şarkılarından oluşan bir dinleti sundu. Günyüzü Müzik Topluluğu da bir dinleti sundu.

Etkinliğe gecikmeli olarak katılan Koyuncu'nun arkadaşlarından Memedali Barış Beşli, yaptığı Laz-

ca ve Türkçe konuşmada Çernobil'e vurgu yaparak, bu konu hakkında bir şeylerin yapılması gerektiğini belirtti. Anma etkinliği Koyuncu'nun konserlerinden oluşan bir sinevizyon gösterimi ile son buldu.

Diyarbakır'da ise 3 Temmuz günü Sur Belediyesi tarafından Koyuncu anısına bir konser düzenlendi. Konserde konuşan DEHAP Genel Başkan Yardımcısı Veli Büyüksahin, Koyuncu'nun Newroz'da Kürt halkıyla birlikte olduğunu ve “Bu ülke insanı kanser eder” ifadesini kullandığını hatırlatarak, şöyle dedi: “Koyuncu'yu bu ülke kanser etti. Koyuncu'yu kanser eden Sivas'ta 37 aydının diri diri yakılmasıdır. Mersin'de Ümit Gönültaş'ı, Mardin'de Uğur Kaymaz'ı, Van'da Vahdettin İnan'ı öldüren zihniyettir.” Konuşmaların ardından sahneye çıkan Cevdet Bağca'nın Kürtçe ve Türkçe söylediği şarkılara seyirciler de eşlik etti. (H. Merkezi)

Hiçbir barınma politikası olmayan devletin bulunduğu çözüm:

Sarıyer: Daha çok rant, daha az gecekodu...

Sarıyer Dağevleri (Kazım Karabekir Paşa Mahallesi) halkının buralara gelip yerleşmesinin tarihi hiç de yeni değil. Yirmibeşli yaşlardaki pek çok genç burada dünyaya gözlerini açıp, burada büyümüş. Ailelerin evlerini yapmadan önce bölgede kiracı olarak kaldığı süreyi de hesapladığımızda süre daha da eskiye gidiyor. Geçtiğimiz sayıda 30 Haziran'da yıkılacağını duyurduğumuz ev, mahalle halkının heyet oluşturup Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülün ile görüşmesinden sonra, iki aylık bir süre için yıkılmaktan kurtuldu. Ancak bu yıkımın iptal edildiği değil, sadece ertelendiği anlamına geliyor. Görüşmeye gidenler Belediye Başkanı'nın mahalle halkının ne olacağından çok, mahalleye ne kadar villa yapacağını düşündüğü konusunda hemfikir. Şurası bir gerçek ki, mahallede devam eden yıkım karşıtı çalışmalar, belediyeyi ve buradan rant elde etmeyi düşünen kesimleri rahatsız ediyor. Belediye, yıkım karşıtı çalışmaların etkisini azaltmak için halka "sokağın sesini dinlemeyin. Aranızda sizi kışkırtmaya çalışanlar var" diyerek, yıkım karşıtı çalışma yapanları hedef gösteriyor. Mahalle muhtarlığının ise yıkımlar konusunda hiçbir şey yapmayacağı artık gün gibi ortada. Sorunun çözümü her zamanki gibi, birleştiğinde en büyük güç olan halkın kendi elinde bulunuyor. Mahallede yaşayan 20 bin kişinin büyük çoğunluğunun ortaklığı sağlaması durumunda bu yıkım saldırısını boşa çıkartması mümkün. Gerek yapılan toplantılara gelen avukatların, gerekse mahalle halkından konuştuğumuz tüm insanların altını çizdikleri nokta da burası.

Geçtiğimiz günlerde mahalle halkı kahvehanede toplanarak, önümüzdeki süreçte neler yapılabileceği üzerine konuştu. Toplantıya konuk olarak katılan bir şehir planlamacısına mahalle halkından birinin "Sen bizim adımıza ne gerekiyorsa yap!" demesi, pek çok kişinin konuşurken bize "Siz yapın, biz arkanızdayız" demesi, halkın kendisinin harekete geçmesinin önemini tam olarak kavrayamadığımızın bir gösterge-

si. Yıkımlara karşı şu andan itibaren ne avukatların, ne mahkemelerin, ne de Belediyenin bulabileceği bir çözüm yok. Belediye'nin bulunduğu "çözüm" zaten ortada: Yıllardır burada yaşayan halkı "işgalci" olarak görüyor ve halkı buradan nasıl çıkartabileceğinin hesabını yapıyor. Mahalle halkının biraraya gelerek, ortaklaşa bir direniş örgütlemesi bu durumun tek çözümüdür. Yıkımlar tamamen engellenemese bile, şimdiye kadar yıkım gerçekleştirilen bölgeler gösterdi ki, bu direniş Belediyeler üzerinde baskı oluşturarak yıkılan evlere karşılık ev tahsis edilmesini sağlayabiliyor. Oysa şu an Dağevleri'nde evleri yıkılacak olanlara sadece "çık git" deniliyor.

Mahalle halkının görüşlerini almak için dolaşıyoruz. Mahallenin üst kısımları daha çok Tokat, Sivas ve Tunceli'den, aşağı kısımlar ise daha çok Karadeniz Bölgesi'nden göç edenlerden oluşuyor. Bu insanların pek çoğu köyde geçinemedikleri için buralara göç etmiş. Konuştuğumuz Tokatlı bir aile "Köydeki yoksulluk bizi buraya getirdi. Topraktan birşey kazanamıyorduk. Zaten toprağımız da yoktu başında bekleyecek" diyerek köylünün çok ama toprağın az olduğunu belirtiyor ve topraksız yoksul köylülerin şehre göç etmekten başka bir çaresi olmadığını vurguluyor.

Maraşlı bir aile, köyde şu an uygulanan kotaların hayatı oradakiler için çok daha zorlaştırdığını, ama artık şehirdekilerin de işinin çok zor olduğunu,

geçinmenin giderek zorlaştığını belirtiyor. Kastamonu'dan göç eden bir aile kendilerine "işgalci" denilmesini kabul edemiyor: "Yıllardır vergi ödüyoruz biz bu devlete" diyor. Bu kızgınlık genel olarak mahalle halkının hepsinde var: "Suyumuzu, elektriğimizi, vergimizi ödedik. Çocuklarımızı askere gönderdik. Zenginler TC vatandaşı da biz neyiz?" diye soruyorlar. Mahalleye bu yıl getirilen doğalgaz bazılarının "yıkım olmayacağı" yönünde düşünmelerine sebep olmuş. "Yıkacak olsalar, niye doğalgaz versinler ki!" diyorlar. Oysa Belediye'nin buraya ileriye yönelik yatırım yaptığını, bölgeye zenginleri yatırım yapmaya davet ederken, doğalgazın da bir avantaj olacağını görmek istemiyorlar. Tıpkı mahalleye ilk villalar yapılmaya başladığında bunun kendilerinin yok olmasına giden yolun başlangıcının olabileceğini göremedikleri gibi. O zamana kadar yol ve aydınlatmayla ilgili mahalleye pek bir hizmet götürmeyen Belediye'nin villalar nedeniyle daha çok hizmet götüreceğini düşünerek sevinenler olmuş. Mahallenin alt kısmında yapılan Sedadkent Villaları'nın üst kısmına çevre duvarı yapmaması ve yeni inşaatlarla artarak devam etmesi, bundan sonra da genişleyeceğinin bir göstergesi. Konuştuğumuz birisi "Şimdi nasıl geçemiyorsak oralardan 'özel alan' diye, işte her yeri öyle 'özel alan' yapmak istiyorlar. Bize burada yer yok" diyerek zenginlerin, villaları arasına sıkışmış olan gecekonduları istemeyeceğini dile getiriyor. Bu istememe durumu sadece zenginler için geçerli değil, aynı zamanda onların çıkarlarını temsil eden ve gözetken Belediye için de geçerli. Mahalledeki öğretmenlerden biri Belediye Başkan Yardımcısı ile görüştüğünde kendilerinin "görüntü kirliliği" olduğunu dile getirdiğini ifade ediyor. Öyle ya, "nezih" villalar varken, bu gecekondular niye olsun!

Mahallede yıllardır yıkım olacağı'nın söylenmesi ama bunun gerçekleşmemesi, bazılarını rehavete sokmuş durumda. Ancak bu defa söylentiden ziyade ortada kesinleşmiş imar planları var ve bu planlarda yoksul halka ve onların gecekondularına yer yok.

Mahalle halkından pek çok kişinin dile getirdiği şöyle bir nokta daha var; özellikle mahallenin üst kesimindeki araziler 12 Eylül öncesi bölgede bulunan devrimciler tarafından yoksul halka paylaştırılmış. Konuştuğumuz iki aile bunun altını çiziyor: "Devrimcilerin yoğun emeği var burada. Arazileri paylaştırdılar, evlerimizi hep birlikte imece usulü yaptık. İnsanlar uyurken, onlar geceleri burada nöbet tutuyorlardı. Onlar olmasa, biz ev-yurt sahibi olamazdık" diyorlar. Bu gerçek herkes tarafından bilinse de, devrimci hareketin 80 sonrası güç kaybetmesi ve insanların önceki yoksulluğunun görece azalması ve mülkiyet sahibi olmaları, bazılarını bu gerçeklerden yüz çevirmeye itmiş. Ancak devrimci mücadeleyi şu an desteklemediği halde, dürüstlikle bu gerçekleri dile getirenler de var.

Mahalledeki gecekonduların hepsinin niteliği bir değil kuşkusuz. Üç oda evi olanlar da var, 4 katlı apartmanı olanlar da. Ancak inşaat ruhsatları olmadığı için hepsi yıkım tehlikesiyle karşı karşıya. Tek kalabileceği yer mahalledeki evi olanlar da var, dışarıda evi ya da arsası olanlar da. Ancak mahalle halkının bu tip ayrımlara girmeden, ortaklaşa mücadeleyi büyütmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu bölünmelerin yıkım karşıtı mücadeleyi zayıflatacağı bir gerçek. Evlerini savunmaya en kararlı olan kesimin, buradan başka gidecek yeri olmayanlar olacağı kesin. Bu kesimin mücadelesi de tek başına yeterli olmayacağından, olabildiğince fazla kişiyi katmak şu an hedeflenen olmak zorunda.

Avukatların toplantılarda sıkça vurguladığı bir noktanın altını çizmekte fayda var; hisse tapunun hatta tapunun olması yıkıma bir engel değil. Belediye'ye karşı dava açılması da sonucu etkilemiyor. Nitekim başka yerlerde gerçekleşen yıkımlarda mal sahiplerinin "dava devam ediyor" demesine karşılık, belediye "önce yıkarım, sonra tazminatını öderim" demiştir. Çünkü devletin buralardan elde edeceği rant, buraya ödeyeceği yıkım bedelinden kat kat daha fazladır.

Sarıyer'in sermayenin ve devletin nasıl iştahını kabarttığına göstergelelerinden biri de 9 Temmuz tarihli Milliyet gazetesinin "Milliyet Emlak" eki. Kapaktan "Sarıyer'e turizm dopingi" başlığı altında verilen haberde "Sarıyer'in tapu ve imar sorunlarını çözmek için uğraş veren yerel yöneticiler, yakın bir gelecekte ilçede turizm yatırımları yapılacağını belirtiyorlar. Projeler gerçekleştiğinde ilçedeki gayri menkuller de prim yapacak" denilerek amacın ne olduğu ortaya konuluyor: Daha çok kâr, daha az gecekondular, daha çok zengin...

Yapılan haberde "20. yüzyılın başlarına kadar sayfiye yeri olan Sarıyer'de nüfus 1950'lerden itibaren artmaya başladı. Bu artış ile birlikte arazilerin önemli bir kısmının hazine ve vakıflara ait olduğu ilçeye göç edenler, arazileri işgal ederek yerleştiler. Bu işgal sonucunda bugünkü Sarıyer'de çirkin, plansız ve sorunlu yapılaşma ortaya çıktı" denilerek hiçbir barınma politikası bulunmayan, köyden şehire göç etmiş insanlara barınma sorununu halletmek için hiçbir çözüm sunmayan devlete değinilmeyerek, tüm "suç" halka yükleniyor. Hal böyle olunca da tek çözüm işgücülerin gönderilmesi oluyor!

Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülün ile yapılan röportajda, başkanın yıkılacak gecekondulara hiç değinmiyip, yapımı yarım kalmış "Uyum Villaları" konusuna değinerek "çözüm bulacağız" demesi ise, Belediye'nin kimin çıkarlarını gözettiğine dair somut bir gösterge olarak önümüzde duruyor. Halkın çıkarlarını kimin koruyacağını bunca şeyin üstüne apaçık ortada durduğu gibi...

Kurtköy'de direniş sürüyor

Yıkım planı içerisinde olan Kurtköy Cambazbayırı mahallesinde 43 ev yıkılacak. Yaklaşık 600 evin olduğu mahallede ilk önce 43 ev yıkılacak, ardından parça parça diğer evlere geçilecek. Cambazbayırı Mahallesi'nin de bölgede bulunan villaların, Hilal Konutları'nın da tapusu yok. Ancak buralar yıkım planına dahil değil. AKP'li Pendik Belediye Başkanı Erol Kaya kendi yandaşlarının olduğu mahalleye tapu verirken diğer bölgelere tapu vermemiş. Bölgenin bir tarafında binalar, bir tarafında villalar varken bir bölgesinde de gecekondular var. Formula-1 Pisti ve Sabiha Gökçen Havaalanı bölgeye yakın. AKP hükümeti kaçak yapılan villa-

lara göz yumarken emekçilerin yaşadığı gecekondularını yıkarak, semtleri istiklak ederek bir avuç zenginlik zenginliklerini artırmanın emekçileri ise bütün varını yoğunu ortaya koyarak zorla yaptığı evinden kovmak ve açlık içerisinde bırakmanın hesabını yapmaktadır.

Cambazbayırı Mahallesi'nin 30 Haziran 2005 tarihinde yıkılacağı yetkililer tarafından dile getirilmişti. Bu karar 5 Temmuz 2005 tarihine ertelenirken 4 Temmuz günü devrimcilerle mahalle halkı bir araya gelerek eylem yaptı ve mahalleyi yıktırmayacaklarını dile getirdi. Saat 20:00'de devrimcilerin öncülüğünde Sivas İli Yıldızeli İlçesi Topal-yurt Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği önünde toplanmaya başlayan mahalleli, mahalle içerisinde "Barikat barikat direneceğiz", "Yıkımlara geçit vermeyeceğiz", "Yıkımlara karşı tek yumruk tek barikat" vb. sloganlarla yürüyüşe geçti. İSKİ önünde toplanan mahalleli adına bir kişi yaptığı konuşmada "dışarıdan gelen dostlarımızla birlikte bugünden itibaren barikatlarımızı kurup mahallemizi savunacağız. Evlerimizi yıktırmayacağız" dedi. Devrimciler barikat kurmaya başlarken mahallelilerin evlerinden eşyalar getirerek barikatı kurdukları görüldü. Yağan yağun yağmura rağmen halk ve devrimci-

ler barikat başında gece yarısına kadar beklediler. Bu arada barikatın başında bekleyenlere aileler yiyecek ve çay getirdiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde barikat başlarına nöbetçiler bırakılarak insanlar evlere geçerken kimse sabaha kadar uyumadı. Sabah halk jandarmayı beklerken bilinmeyen bir nedenle yıkım işlemleri ertelendi. Buna rağmen devrimcilerle mahalleli, her an yıkım olacağını düşünerek barikatları kaldırmadı, sürekli gelecek saldırıya karşı hazır bekliyor. Yıkılacak gecekondulara yıkım bedeli verileceği söyleniyor. Evleri yıkılanlar Aydos'ta bulunan Kiptaş Kooperatif evlerinden daireler alabilecekler. Gecekonduların yıkım bedeli ucuz olurken alınacak dairelerin aylık ödeneği 200 milyon. Üç ay taksit yatırılmadığı takdirde tüm haklar elinden alınıyor. Yine edindiğimiz bilgilere göre gidilecek yerde daha önceden depremzedeler oturuyormuş. Şimdi depremzedeler çıkartılarak yerine mahalleli geçirilecek. Yarın mahalleliyi çıkarıp yerine başkalarını getirmeyeceğinin de bir garantisi yok.

Gülensu-Gülsuyu halkı açıklama bekliyor!

Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nin düzenlemiş olduğu panele

dernek başkanı Ali Rıza Yıldız, dernek üyeleri, Gülensu, Gülsuyu, Aydos, Aydınevler, Zümrütevler, Başbüyük, Girne mahalle muhtarları, Maltepe'den Mehmet Kara, Mühendis Hasan Sert, CHP Meclis Üyesi Arif Kürekçi, SHP'den Şenol Korkmaz ve yaklaşık 1500 kişi katıldı. Panel 30 Haziran 2005 tarihinde Elisa Cem Düğün Salonu'nda gerçekleşti.

Güzelleştirme Derneği Başkanı Ali Rıza Yıldız'ın yeni planlar hakkında bir açıklama yapması için davet ettiği Maltepe Belediye Başkanı Fikri Köse il dışında olduğu için panele katılmadı. Maltepe Belediyesi'nde görev yapmakta bulunan başkan yardımcısı, mühendis, mimar, memur, bütün çalışanları da beraberinde götürmüş olmalı ki bu imar planı altında yapılan yıkım talanı ile ilgili bir açıklama yapmak için kimse gelmedi. Mahalle muhtarlarının planlarla ilgili görüşleri ortak; Eğer bu ıslahat planı ise karşı olmadıkları. Ama toplu konut ve siteler olacaksa her zaman karşı çıkacakları, mahallelerimiz ve evlerimize kimsenin dokunmasına izin vermeyecekleri. Muhtarlar ayrıca Belediye Başkanı Fikri Köse'den planların gerçek amaçlarının ne olduğunu açıklamasını istediklerini söylediler.

(Kartal)

Bayramtepe halkı evine sahip çıkıyor!

Küçükçekmece'ye bağlı Bayramtepe Mahallesi'nde yıllardır oturdukları evlerinden gecekondulara ve yerlerine lüks villalar yapacağı için çıkartılmak isteniyor. Bayramtepe halkı 8 Temmuz Cuma günü bir basın açıklamasıyla yıkım kararını protesto etti. İlk etapta 48 eve daha sonra ise tapulu, tapusuz toplam 750 eve yıkım kararının çıktığı Bayramtepe'de, halk evini yıktırmamaya kararlı. İşsizliğin, yoksulluğun kendini oldukça yoğun hissettirdiği emekçi semtlerden biri olan Bayramtepe'de yıkım kararı çıkan evlerde oturan mahalle halkı ilk olarak avukat tutarak hukuki süreci başlatmış. İkinci olarak ise kendi içlerinde bir komite kurarak direniş kararı almış durumda. Önümüzdeki süreçte yıkım çalışmalarına paralel olarak gelişecek olan eylemlerden ilki 8 Temmuz Cuma günü Küçükçekmece Belediyesi önünde gerçekleşti. Saat 9:30'da Küçükçekmece Belediyesi önünde biraraya gelen halk, yaptığı bir basın açıklamasıyla başta Belediye Başkanı olmak üzere yıkım kararını onaylayan tüm yetkilileri protesto ettiler. Mahalle halkı adına basın açıklamasını okuyan bir kişi "Düşüncesi bile korkunç ama hiçbir hak almadan evlerimizin başımıza yıkılması durumunda nelerle karşı karşıya kalırız. Herkesin başını elleri arasına alıp bunu düşünmesi gerekir. Biz söyleyelim bunca yıllık emeğimiz hiç olup çık-

caktır. Yalnız bizler bir noktada şanslıyız. Karşılaştığımız bu sorunun çözümü yakın dönemde aynı sorunu yaşayan Pendik/Aydos halkından görebiliriz. Evet çözüm hep birlikte yıkım ekiplerine ve ona eşlik eden kolluk güçlerine karşı topyekün direnmektir. Önümüzdeki süreçte yıkım saldırılarına karşı Bayramtepe'den aynı şekilde biz halk tarafından barikat kurulacak. Herkesi bu barikata destek vermeye çağırıyoruz" dedi. Bayramtepe halkı evine sahip çıkacak" pankartın açıldığı eylemde "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Halkız, haklıyız, kazanacağız", "Gecekondular yıkılmaz, halk bunu affetmez" sloganları atan mahalle halkına polis müdahale etmeye çalıştı. Ancak mahalle halkının kararlı duruşunun karşısında geri adım atmak zorunda kalan kolluk güçlerinin ardından Belediye Binası'na girmekte olan Belediye Başkanı mahalle halkı tarafından alkışlanarak protesto edildi. Bu arada mahalle halkına bir açıklama yapmak zorunda olan Belediye Başkanı evlerin verilen tarihte yıkılmayacağını, 1 sene sonra yıkılacağını söyledi. Mahalle halkı ise sorunun 15 gün ya da 1 sene değil, evsiz kalmaları olduğunu söyleyerek evlerini yıktırmayacaklarını, yıkılacaksa bile çözüm için kendilerinin de söz sahibi olmaları gerektiğini vurgulayarak eylemi sona erdirdi.

Gazetemiz yayına hazırlandığı

günlerde 10 Temmuz akşamı yıkım ekiplerinin geleceğini haber alan Bayramtepe halkı mahalle girişlerine barikatlar kurarak, evlerini yıktırmamak için çoluk çocuk, genç, yaşlı ellerinde sapanlarla gelecek olan yıkım ekiplerini bekliyor. 11 Temmuz günü gün içerisinde iki üç kez barikat önüne gelen polis, halkın barikatları kaldırarak evlerini boşaltılmasını istedi. Ancak evlerinden başka gidecek yerleri olmayan mahalle halkı barikatları kaldırmayarak Küçük Çekmece Belediye Başkanının seçim döneminde kendilerine evlerini yıkmayacağına, kimseyi mağdur etmeyeceğine dair verdiği sözleri tutmasını istedi. Ardından pankartlar eşliğinde oldukça büyük bir güçle gelen Çevik Kuvvet aynı sözleri tekrarlayarak barikatların kaldırılarak yolların açılmasını istedi. Mahallenin oluşturduğu Halk Komitesi'nden temsilcilerle yapılan görüşmeler sonucunda ertesi gün Belediye Başkanı ile son bir görüşme yapılarak yıkımın geri çekilmesini sağlamaya çalıştılar. Görüşmeler halen devam etmekle birlikte, Bayramtepe'ye destek için gelen Ayazma, Gazi halkı, devrimciler ve Bayramtepe halkıyla birlikte barikat başında nöbet beklemeye ve direnmeye devam ediyor. Sorunun kalıcı çözüm yöntemleri sunularak çözülmesini isteyen ve bunun için sokaklarda sabahlayan mahalle halkına dışardan destekler gelmeye de devam ediyor.

İşçi-köylü'den

SINIF HAREKETİNDE MİSYONUMUZU OYNAYALIM!

Dünya Zenginler Zirvesi'nin yapılmasının ardından, yoksulluk ve yoksullar tekrar dünya gündemine düştü. Herkes açıklıkta, özellikle Afrika'dan söz etmeye başladı. "Ünlü sanatçılar" yardım konserleri verdi, açlar için dua edildi ve emperyalistlerden yardım dilendi. Bunlar gazetelerden, televizyonlardan tüm dünyaya izletildi. En "acıklı" ve "etkili" konuşmaları elbette ki ABD Başkanı Bush yaptı, ardından da Blair. Bu "açlara yardım" ve "gelişmemiş ülkelerin borçlarını silme" kampanyasında başı Blair'in çekmesi oldukça anlamlı. Bozulan imajını düzeltmenin bir adımı olarak G-8 Zirvesi'ni kullanan Blair, Zirve sırasında ülkesinde eş güdümlü patlayan bombaların ardından da başladığı kampanyayı devam ettirdi. Dünya kamuoyu bu gelişmelerle çalkalanırken, Türk egemen sınıfları da kendilerinden beklenen açıklamayı yaparak "bakın, biz terörün ne kadar kötü bir şey olduğunu baştan söylemiştik, terörden en çok biz çektik" dediler.

Devlet yetkilileri bir yandan "terörden ne çok çektikleri" açıklamalarını yaparken, diğer yandan kendi sektöründe dünyanın 13'üncü büyük işletmesi olan TELEKOM, 6 aylık kârına denk düşecek bir rakamla özelleştirildi. Yılda 3.5 trilyon kâr eden TELEKOM, Lübnanlı Oger Grubu'na satıldı.

Oysa, yapılan araştırmalara göre, bu satışı bir kenara koyarsak, bu tempo ile çalışan TELEKOM, sadece 10 yılda en az 25 milyar kâr getirecek durumda.

TELEKOM'un Hariri'nin aile şirketi olan Oger'e satılmasının ardından konuşan Çiller utanmadan "Keşke 1993'te, 1994'te PTT'nin T'sini satabilseydik. Sattırmadılar" diyerek hayıflandı. Aynı düşünce bur-

juva-feodal medyada da belli boyutları ile dile getirildi. Özelleştirmeye karşı çıkanlar "çağdışı" ve "ülkenin zenginleşmesini, insanların iş bulmasını engellemek isteyenler" olarak aşağılandı; "sorun özelleştirme değil, kurumların yabancılara satılması" denilerek bilinç bulanıklığı yaratılmaya çalışıldı. Burjuva-feodal basın "Özelleştirme tarihi rekor" (Sabah), "Bu bir rekor" (Milliyet), "Nefes kesti" (Hürriyet) manşetleri ile bilinç bulandırma çalışmalarına hizmet etti. Oysa sorun ne kamu kurumlarının kime satıldığı, ne de ne kadar fiyat verildiği değil elbette. Biz zaten biliyoruz ki, özelleştirme politikasına karar verenler, mevcut hükümetler, yani uşak devletler değildir; onların efendileridir ve dev tekellerdir.

Her fırsatta işçileri, köylüleri, emekçileri azarlayan ve son olarak TELEKOM işçileri için "Ancak yan gelip yatamayacaklar. Olay bu kadar basit" (Sabah, 3 Temmuz 2005) diyerek haklı bir tepki toplayan Başbakan R. T. Erdoğan da bu peşkeşi "tarihi bir adım" olarak değerlendirmekten geri durmadı.

Oysa gündemdeki özelleştirme saldırıları tek başına, Tüpraş, Erdemir, Türk Telekom gibi kamu iktisadi kuruluşlarının satışından, ne kadara mal olduğundan ibaret değil. Oldukça kapsamlı bir saldırı dalgasının atılan önemli adımları. Özelleştirme, eğitimden sağlığa, kültürden, tarım sektörüne kadar tüm kamusal alanları kapsayan geniş bir çerçevede hayata geçirilmeye çalışılıyor. Özelleştirme saldırılarında devlet, artık daha önceden öne sürüldüğü gibi "devletin sırtındaki kambur"dan kurtulmak yalanına da gerek duymuyor. Şu bilinen bir

gerçek ki bu kuruluşlar kârda da olsa, zararda da olsa satılıyor.

Özelleştirme politikası karşısında mahalefette olan siyasi partiler, bu politikayı eleştirme rolü yapsa da TELEKOM'un satışı ile ilgili Çiller'in züğürt tesellisi benzeri hayıflanması egemenlerin gerçek niyetlerini açık etmektedir.

Özelleştirme politikasından halk kitlelerini daha da yoksullaştıracağı sadece ülkemiz özgülünde değil, dünyada da çeşitli ülkelerde yaşanarak ortaya çıkan bir gerçektir. Yani egemenlerin sürekli vurgusunu yaptığı gibi özelleştirmenin "ülke kalkınması" ile hiçbir ilgisi yoktur. Örneğin Venezüella, özelleştirme politikaları sonucu yıkıma uğramış sağlık sistemi açısından bir örnek durumundadır. Öyle ki dünyanın dördüncü büyük petrol ihracatçısı olan Venezüella'da özelleştirmeler sonucu yoksullar için sağlık hizmeti almanın iki yolu kalmıştır. Ya parasını ödeyip muayene olmak yani sağlık hizmetini satın almak, ya da bir doktorun dikkatini çekebilmek umuduyla günlerce devlet hastanelerinde kuyrukta beklemek. Özelleştirme sonucu devlet hastanelerinde tedavi olma şansını yakalayanlar bile "bıçak parası" ya da "kullanılan malzeme masrafı" adı altında, ufak miktarlarda da olsa, para ödemeye alıştırmış durumda. Türkiye'de yaşananlarla nerede ise aynı olan bu durum sadece sağlık sektöründe bir ülkede ortaya çıkan bir örnek. Bunun örneklerini çeşitli sektörlerde ve ülkelere çoğaltmak oldukça kolay.

Ancak tüm bu saldırılar karşısında emekçiler cephesinde de belli hareketlenmeler söz konusudur. Ve bu hareketler içinden geçtiğimiz süreçte oldukça önemli ve anlamlıdır. Çiğli İplik Fabrikası'nda 850 işçinin; İzmir'de 500 İzbeton işçisinin; Tarih'te 900 işçinin başlattığı grev sadece son bir hafta içinde yaşanan direnişlerdir. Yine geçtiğimiz hafta içinde İstanbul ve Ankara'da yapılan özelleştirme karşıtı mitinglere önemli düzeyde kitle katılmıştır. Bu eylemlerde öne çıkan sloganlarda da görüle-

bileceği gibi önemli bir yanılsama da özelleştirilmek istenen kurumların "halkın malı" olduğunun iddia edilmesi ve işbirlikçi sendikaların emekçiler üzerindeki etkisidir. Bu durum devrimci ve demokrat sendikaların işçi sınıfı içindeki çalışmasının ve etkisinin zayıflığı olarak yorumlanmalıdır.

Ekonomik anlamda da olsa, işçi sınıfının kalıcı kazanımlar elde etmesi için bu hareketlilik içindeki geri yanları görerek mücadeleyi büyütmesi ile olanaklıdır. İşçi sınıfının mevcut örgütlülük ve bilinç düzeyi ve de devrimcilerin işçi sınıfı içindeki çalışmasının genel durumu, önümüzdeki sürece yeterince hazırlıklı olunmadığını göstermektedir. Ama unutulmamalıdır ki, asıl örgütlülük ve bilinç, hareket içinde, kavga içinde gelişecektir. Kitleler gerçekliği ve sahip oldukları gücü, ancak kendi deneyimlerinden elde edebilmekte ve bu bilgi gelişimin gerçek dinamiği olmaktadır. Kitleler özelleştirmenin sadece bir iş kaybı ve yoksullaşma değil, aynı zamanda emperyalizmin bir talanı olduğunu mücadele içinde kavrayacak ve öğrenecektir.

Sorun işçi sınıfı hareketini güçlü ve örgütlü hale getirmek, sınıfı her bakımdan ve hedefi darlaştırmadan, devrimin diğer parçaları ile birleştirerek örgütleyebilmektir. Ancak bu hareketin akışı ve dinamizmi içinde egemenlerin saldırıları püskürtülebilir.

Önümüzdeki dönemin sıcak geçeceği yineleyelim. Yılların birikmiş öfkesi ve yaşanan saldırıların geliştirdiği tepkinin, işçi eylemlerine dönüşme olanakları vardır ve güçlüdür. Sürecin bu yönde gelişeceği beklentilerine zemin oluşturan çelişkiler (özelleştirmeler, taşeronlaştırma, tarıma yönelik saldırılar vb.) giderek belirginleşmektedir. Şunu unutmamalıyız ki sınıf mücadelesinde yaşanan hiçbir şey boşuna değildir. Yaşanan ve yaşanacak direnişlere şimdiden hazırlıklı olmak önemlidir. İşçi sınıfı hareketi gelişiminde, bu hareketin devrimci bir rotaya sokulmasında misyonumuzu oynamak asıl olandır ve belirleyici önemdedir.

Özelleştirmeye karşı binler meydanlarda!

Türk TELEKOM Batı Yakası Müdürlüğü önünde 5 Temmuz tarihinde bir araya gelerek AKP İstanbul İl binasına kadar yürüyüş yapan Haber-İş Sendikası, Haber-Sen, Türk Haber-Sen ve Birlik Haber-Sen üyesi binlerce emekçi, TELEKOM'un özelleştirilmesini yarım gün iş bırakarak protesto etti.

Gayrettepe'de bulunan Türk TELEKOM Batı Yakası Müdürlüğü önünde toplanan TELEKOM çalışanları, "Özelleştirme yalan, yağma, talan, peşkeştir", "TELEKOM, TÜPRAŞ, Erdemir vatandır satılmaz", "Katil ABD işbirlikçi AKP" yazılı pankartlar eşliğinde yürüyüş geçti. Mecidiyeköy-Okmeydanı yolunun Okmeydanı yönündeki şeridini 2 saat süreyle trafiğe kapatan binlerce emekçi, sık sık "TELEKOM vatandır vatan satılmaz", "IMF uşağı hükümet istifa", "Sermayenin imama kaçsın TELEKOM'u" sloganlarını attı. Yürüyüş yapan kitle, Perpa İş

Merkezi önünde toplanan kalabalık grup tarafından alkış ve sloganlar eşliğinde karşılandı. İki grubun birleşmesiyle çalışanların sayısı 4 bine ulaştı.

Haber-Sen Eski Genel Başkanı Kemal Keleş, AKP hükümetinin TELEKOM'un yüzde 55'lik hissesini kurumun iki yıllık kârı karşılığında yabancı tekelere peşkeş çektiğini söyledi. Başbakan Erdoğan'ın iktidara gelmeden önce TELEKOM'un satılması girişimine karşı "TELEKOM'u satmak vatan hainliğidir" sözlerini sarf ettiğini hatırlatan Keleş, Başbakan Erdoğan'a seslenerek, "Şimdi siz TELEKOM'u satmak istiyorsunuz. Peki siz vatan haini misiniz?" diye sordu. Keleş'in konuşmasının ardından AKP İstanbul İl Örgütü'ne doğru yürüyüşe geçen kitle, il binasının önüne geldiğinde "İşte burası hain yuvası" sloganını attı.

Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı AKP İl binası önünde toplanan

nan kitle adına açıklama yapan Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, Başbakan ve AKP hükümetinin başından beri TELEKOM'un peşkeş çekilmesine karşı çıkan halkın dediğine değil, IMF'nin isteklerine kulak vererek TELEKOM'un yüzde 55'lik hissesini Lübnan ile İtalyan ortaklı yabancı tekelere sattığını söyledi.

Başbakan'ın "Artık çalışanlar yatmayacak" sözüne atıfta bulunan Dokuyucu, "Siz TELEKOM'u sattık diye televizyonlara, gazetelere çıkıp ne kadar mutlu olduğunuzu gösteriyorsunuz. Ama bu mutluluk çok sürmeyecek. Biz zaten yatmıyorduk. Başbakan bilsin ki bundan sonra o da geceleri huzur içinde yatmayacak. Biz binalarımızı terk etmeyeceğiz. Gelecekleri varsa göreceklere de vardır" dedi. Özelleştirmecileri püskürtene ve taşeronu kovana kadar mücadelelerine devam edeceklerini vurgulayan Dokuyucu, ihalenin bir an önce iptal edil-

mesi gerektiğini söyledi. (İstanbul)

"Telekom'u sattırmayacağız!"

Telekom'un özelleştirilerek peşkeş çekilmesine karşı emekçiler seslerini yükselttiler.

1 Temmuz günü sabah saatlerinden itibaren özelleştirme binası önünde toplanan ve ülkenin dört bir yanından gelen Haber-Sen, Türk-Haber Sen, Haber-İş üyeleri "İşçi memur el ele genel greve" vb. sloganları haykırdılar. İhale Komisyonu'nun binada toplanacağını düşünerek burada eylem yapan memur ve işçiler "Telekom halkındır satılmaz" sloganlarını haykırdılar. Eylemde ilk konuşan Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi mücadelenin süreceğini söyledi. Kitlenin oldukça tepkili olduğu eylemde Komisyonun Müsteşarlığa gittiği öğrenilince bir grup Haber-Sen'li de Müsteşarlık önüne giderek eylemlerini burada sürdürdüler. (Ankara)

Okmeydanı

OKMEYDANI

9 Temmuz tarihinde Okmeydanı'nda bir araya gelen DHP, ESP, Partizan, Devrim dergisi, KÖZ, SODAP ve DEHAP üyelerinin aralarında bulunduğu yaklaşık 1000 kişi, Dikilitaş Parkı'na gelerek "Canımız halk savaşına feda olsun", "Şehit Namirin" yazılı pankart ve Mercan şehitleri ile son aylarda yürütülen askeri operasyon sonucu yaşamını yitiren HPG'lilerin fotoğraflarını taşıdı. Kitle Mahmut Şevket Paşa Sağlık ve Sosyal Tesisleri'ne kadar meşaleli yürüyüş yaptı.

Yürüyüş esnasında sık sık, "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Canımız feda olsun halkın savaşına", "HPG cepheye mısillemeye", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Şehit namirin", "Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz" şeklinde sloganlar atıldı.

Mahmut Şevket Paşa Sağlık ve Sosyal Tesisleri önünde kitle adına açıklama yapan Aslı Mutlu, askeri operasyonlar sonucu yaşamını yitiren MKP ve HPG gerillalarının vücutlarına işkence yapıldığını söyledi.

Operasyonların katliam amaçlı yürütüldüğünü dile getiren Mutlu, "Kürt illerinde yürütülen imha operasyonları sonucunda yaşamlarını yitiren HPG gerillalarının vücutları aynı katliamcı anlayışla işkence edilerek parça parça edildi. HPG gerillası için Van'da düzenlenen cenaze töreninde halkın üzerine ateş açılarak Fahrettin İnanç isimli vatandaş katledildi. Zulmün başkenti Ankara'da Eyüp Beyaz 1 Temmuz günü elleri arkadan kelepçeli olduğu halde kafasından vurularak katledildi. Yine Derişim'de 17 MKP gerillası devlet güçleri tarafından orantısız güç kullanılarak katledildi ve vücutları parça parça edildi" dedi.

Açıklamanın ardından kitle "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganı, ıslık ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı. (İstanbul)

ADANA

Adana'da Partizan, BDSP, DHP, ESP, Alınteri, Barikat ve HÖC tarafından hazırlanan bir eylem takvimi dahilinde yapılan çeşitli eylemlerle 17'ler anıldı.

*23 Haziran'da Adana Şakirpaşa Mahallesi'nde saat 20:00'de toplanan kitle önde "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartı ve 17'lerin resimlerinin olduğu pankartlarla ve meşalelerle mahalle halkının da desteğiyle yürüyüş yaptı. Eylemde sık sık "Halk savaşçıları ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlar atıldı.

* 24 Haziran'da ise saat 12:00'de Devrimci Demokrasi gazetesi önünde

toplanan kitle, buradan İnönü Parkı'na kadar sloganlarla yürüyerek burada basın açıklaması yaptı.

* 28 Haziran'da Adana'da emekçilerin yoğun yaşadığı semtlerden biri olan Meydan Mahallesi Mavi Market önünde saat 20:00'de toplanan kitle, buradan pankart ve meşalelerle Kıbrıs Caddesi sonuna kadar yürüdü. Yürüyüşte Adana'da tutuklanan 5 kişinin serbest bırakılması için de sloganlar atıldı.

* 30 Haziran'da Şakirpaşa Mahallesi Salı Pazarı'ndan önde pankart arkasında kızıl bayrak ve meşalelerle saat 20:00'de yapılan yürüyüş polislin tahriklerine rağmen mahalle sonunda yapılan açıklamayla sonlandırıldı. Burada "Mercan'ın hesabını soracağız" vb. sloganlar atıldı.

* 1 Temmuz'da Adana 5 Ocak Meydanı'nda saat 20:00'de toplanan kitle, meşalelerle Adana'nın en işlek caddesi olan Çakmak Caddesi'nin bir kısmını trafiğe kapatıp "Mercan'ın hesabını soracağız", "Katil devlet hesap verecek", "17'lerin katili patron ağa devleti", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlarla İnönü Parkı'na kadar yürüyüp basın açıklaması yaptı.

*9 Temmuz'da ise Partizan, ESP, DHP, BDSP Adana'nın en işlek caddelerinde sesli ajitasyonla Devrimci Demokrasi gazetesi ve özel ek dağıtımını yaptı.

(Adana YDG)

MERSİN

17'ler 29 Haziran günü Mersin Taşbina önünde Partizan, DHP, ESP ve HÖC tarafından bir eylem yapıldı. Saat 12:30'da Akbank önünde toplanan kitle "Halk savaşçıları ölümsüzdür" yazılı pankart ile 17'lerin resimleri ve dövizleriyle yürüyüş geçti.

Taşbina önüne gelen kitle adına basın metnini DHP üyesi Harun Kodak okudu. Kodak, yaşanan katliamla devrimcilerin hedef alındığını, ancak bu katliamların mücadeleyi durduramayacağını söyledi. Basın metni okunurken MHP'li birkaç faşistin provokasyon girişimi kitle tarafından dikkate alınmayarak büyümesi önlendi. Ancak önceden planlanmış ve polis tarafından örgütlenmiş olduğu belli olan provokasyon, bir kez daha devletin politikasını ortaya koydu.

DEMİRTAŞ'TA SLOGANLAR 18'LER İÇİN YANKILANDI

17 Haziran 2005 tarihinde Mercan Vadisi'nde katledilen 17'ler ve 7 Temmuz'da

Çiçekli Nahiyesi'nde katledilen ilk başta ilk başta adı Tevhide Akıncı olarak açıklanan daha sonra yapılan açıklamayla isminin Özlem Eker olduğu söylenen gerilla için PARTİZAN, DHP ve ESP 10 Temmuz 2005 tarihinde Mersin'de Demirtaş girişinde yol kesme eylemi yaptılar.

Saat 21.00'de bir araya gelen eylemciler yola attıkları lastikleri yaktılar. Eylem süresince "Yaşasın Mercan direnişimiz", "18'ler yaşıyor, mücadele sürüyor", "Mercan'da düşenler kavgamızda yaşıyor" sloganları atıldı. Demirtaş Üstgeçidi'ne "Mercan'da düşen 17'ler kavgamızda yaşıyor-PARTİZAN, ESP, DHP" yazılı pankart asıldı. Eylem devam ederken bir aracın eylemcilerin üstüne araç sürmesi üzerine araç tahrip edildi. Kısa süren eylemin ardından eylemciler dağıldılar. Mahalleyi ablukaya alan polis adımı öğrenemediğimiz üç kişiyi gözaltına aldı. Faşizmin kolluk güçleri mahallede sivil araçlarla turlayarak halka gözdağı vermeye çalıştı.

(Mersin)

PARTİZAN ÖFKELERİ 17'LER İÇİN PATLADI!

* Elimize posta kanalı ile ulaşan bir bildiriye göre TKP/ML militanları yaptıkları bir dizi eylem ile 17'leri andılar. "Türk hakim sınıflarının zehirli yalanlarına, faşist yüzüne hergün tanık olmaktayız. Faşist TC devleti kurulduğundan beri 'düzlüğe' çıkaçağız yalanları, 'herkese iş, herkese aş ve receğiz' sahte vaatleriyle oyalama taktiğine devam etmektedir. O yüzden; bu gerçeği ilkin gören, dillendiren ve bu düzene karşı halkın kurtuluş mücadelesi veren devrimci ve komünistleri terörist ilan etmekte, katletmektedir. Oysa halkımızın üzerinde ekonomik ve askeri terör uygulayan, en ufak hak talebinde tanklarıyla tüfekleriyle karşımızda duran gerçek terörist faşist TC devletin kendisidir" denilerek başlayan bildiriye ayrıca devletin devrimci ve komünistlere yönelik saldırılarına ara vermeden devam ettiği belirtildi.

Bildiriye ayrıca 17'ler için "Burjuva-feodal medyanın da desteğiyle halkımız ve devrimci cephe üzerinde sahte zafer naraları atan TC devleti, yaptığı bu katliamla ne zafere ulaşmıştır ne de kaçınılmaz yok oluştundan kurtulacaktır. Ne de bu katliamla ödeyeceği bedelden kurtulacaktır. Türk hakim sınıflarının yaratmaya çalıştığı korku havası kendi aczinin ve korkaklığının bir ürünüdür. Şunu herkes çok iyi bilmelidir ki; bu topraklarda halkımız var olduğu sürece Faşist TC devleti kendi bataklığında boğulana kadar nice devrimci yiğit, devrimci cepheye akmaya devam edecektir. Bu her zaman böyle olmuştur. Halkımız, zafer

için, savaş için, kurtuluş mücadelesi için binlerce devrimci ve komünistin yetişmesi için en bereketli bir topraktır" denilerek yapılan eylemlere yer verildi.

Bildiri şöyle devam etti; "Partimiz TKP/ML şehit düşen devrimci dostlarımızın hesabını sormak, onları ölümsüzlüğe uğurlarken selamlamak üzere TC faşizminin kurumlarına yönelik bombalama eylemleri gerçekleştirmiştir. Şehitlerimizin hemen ardından, 20 Haziran'da gerçekleştirilen eylemlerimiz, bizzat faşizmin eli kanlı kurumu olan TSK'ya yönelik olması nedeniyle düşman tarafından bilinçli olarak gizlenmiştir. 17'lerin direnişini selamlamak için İstanbul'da MSB Bostancı Askerlik Şubesi, Adana Cemal Paşa Oyakbank Şubesi ve Adana Askeri Ulaştırma ve İstihbarat Subaylığı; Partimiz militanlarınca bombalanmıştır. Gerçekleşen eylemlerde düşman unsurları kayıp vermezken patlamalar sonucu maddi hasar meydana gelmiş, düşmanın yaralıları hakkında bir açıklama yapılmamıştır.

1 Temmuz'da, Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bulunan Polisevi'ne yönelik gerçekleştirdiğimiz bombalama eylemi ise düşmanın erken fark etmesi nedeniyle etkisiz hale getirilmiştir. Bu eylemimiz diğer eylemlerimizden farklı olarak, bilinçli bir şekilde düşmanın başarısı denilerek kamuoyuna yansıtılmıştır."

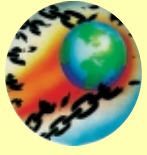
Bildiri "Mercan şehitleri ölümsüzdür" sloganı ile son buldu.

* Yine elimize posta kanalı ile ulaşan TKP/ML TMLGB militanları imzalı bildiride de militanlar yaptıkları eylemlerle ilgili bilgi verdiler. "Ölümsüzleşen 17 MKP'li bizlere bir kez daha mücadelenin esas yöntemini göstermektedir. Bu mücadele ülkemizde MLM ideolojinin rehberliğinde yürütülen silahlı gerilla mücadelesidir" denilen bildiri şöyle devam ediyor;

"29 Haziran akşam saat 21:00'de Okmeydanı Şark Kahvesi'ne çıkan militanlarımız bir taraftan yolu molotoflarla trafiğe kapatırken diğer taraftan 'Yaşasın Partimiz TKP/ML', 'MKP şehitleri ölümsüzdür' sloganlarını haykırmaya başladılar. 'MKP şehitleri ölümsüzdür-TKP/ML TMLGB' pankart ve flamalar ile yürüyüşe geçen militanlarımız Sağlık Ocağı'na geldiklerinde yolu üç taraflı olarak trafiğe kapattılar. Bir kadın militanın Okmeydanı halkına yönelik ajitasyonu eşliğinde MKP şehitlerinin ölümsüzlüğüne vurgu yapıldı. Militanlarımız yaklaşık 15 dakika alanda kalırken, çevrede toplananların alkışlı desteğinin olduğu görüldü." Militanlarımız son olarak Parti andı eşliğinde havaya ateş açarak çekilmişlerdir."

Okmeydanı

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Dersim'de yaşananlar: Faşizmin gerçek yüzü

Dersim halkı üzerindeki baskı her geçen gün dozunu arttırarak devam ediyor. Özellikle bölgede gerilla savaşının varlığı ve her geçen gün güçlenmesi faşizmin korkulu rüyası haline gelmiştir. Bu nedenle nehri kurutmanın yolunun, kaynağını köreltmekle gerçekleşeceği bilinciyle hareket eden faşizm, halk üzerindeki baskının dozunu arttırmıştır. Son süreçte bölge halkını hedef tahtasına oturtan ve bunu "terörü bitirmek" adına yaptığını iddia eden faşist TSK'nın, bölgedeki üst düzey temsilcilerinden Albay Namık Dursun, demokratik kitle örgütlerini hedef göstermektedir. Geçtiğimiz günlerde yaşananlar bunu açık bir şekilde ortaya koymuştur. 17 Haziran Mercan Vadisi kırsalında 17 MKP'linin bombardımana tutularak katledilmesini kınayan ve evlatlarına sahip çıkan Dersimliler, alay komutanını sinirlendirmiş olsa gerek ki, Dersim merkeze bağlı Kayabaşı köyünün yakınlarında, kullandığı aracın mayına çarpması sonucu bir gözünü kaybeden Ali Akbayır isimli ticari taksi şoförünün hurdaya dönen aracına Namık Dursun tarafından, Dersim'deki demokratik kitle örgütlerini hedef alan "cesaretiniz varsa gelin şimdi terörü kınayalım", "uçan kuşa basın açıklaması yapan Baro şimdi nerede" vb. yazılar astırılmıştır.

TEHDİTLERİN ARKASI KESİLMİYOR!

Dersim merkeze bağlı Batman yolu üzerinde 24 Haziran 2005 günü sabah saat 07:00 sularında bir patlama sonucu Ali Akbayır adlı taksi şoförü ağır yaralanmıştı. Olaydan sonra parçalanmış ticari taksi Mamik Köprüsü üzerine getirilmiş ve aracın polis karakolunun hemen yanında olması ve polis şeridi ile etrafı sarılı olmasına rağmen üzerine insan hakları kuruluşları ile Tunceli Barosu aleyhine yazılar yapılmıştı.

Konuya ilişkin adı saklı kalmak kaydıyla DİHA'ya bilgi veren bir taksi şoförü, Namık Dursun'un kendilerinden, konvoy şeklinde şehir içinde tur atıp eylem yapmalarını istediğini söyledi. Taksi şoförü, "Bizi telefonla arıyor ve diyor ki 'Siz eylem yapın benzin parasını ben karşılayacağım. Şehir içinde konvoy yapın.' Biz bunu kabul etmeyince bize 'O zaman olacaktı ben sorumlu değilim. Siz görürsünüz' şeklinde tehditler savurdu" şeklinde konuştu.

Bu arada Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu, HÖC ile DHP konuyla ilgili basın açıklaması yaparak olayı kınadı. Eğitim-Sen şube binasında yapılan basın açıklamasını DEHAP İl Başkanı Murat Polat okudu.

Tunceli'de baskıların son dönemlerde arttığına dikkat çeken Polat Dursun'un bu olayı, "terörü kınama" adı altında bölgede provokasyona yol açabilecek eylemlere alet etmeye çalıştığını belirterek "Esnaflarımıza ve şoförlere yönelik olarak gerçekleştirilen ekonomik yönlü 'arabalarımızı bağlatırım, ruhsatlarımıza el koydururum' şeklindeki tehdit ve şantajlara derhal son verilmelidir" dedi.

Yine 19 Ocak 2005'te Şişik ormanlarında faşist devlet güçleri ile MKP/HKO gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen Ümit Çatakcı'nın ağabeyleri, İbrahim ve Ali Haydar Çatakcı, 29 Haziran günü mezar ziyaretinden dönerken Özel Timler tarafından dövülerek, "biz seni tanıyoruz. Kim olduğunu biliyoruz. Kendine dikkat et" vb. şekilde tehdit edilmiştir.

Ayrıca geçtiğimiz günlerde Dersim Merkez'de demokratik kitle örgütü temsilcileri ve DEHAP il ve ilçe başkanlarının evleri, gece sivil polisler tarafından basılarak zorla gözaltına alınmıştır. DEHAP il başkanı, Murat Polat konuyla ilgili "Amaçları açıktır bizlerin meşruluğunu görmezden gelecek hedef alırlar. Yıldırım istiyorlar" dedi.

DERSİM'DE ÇATIŞMA

6 Temmuz 2005'te Dersim Merkez'e bağlı Çiçekli'nin Harman köyü kırsalında saat 15:00 civarında MKP-HKO gerillaları ile faşist devlet güçleri arasında yaşanan çatışmada HKO gerillalarından Özlem Eker şehit düştü. 7 Temmuz Perşembe günü Dersim Devlet Hastanesi'ne getirilen gerilla cenazesinin, otopsi işlemleri Savcılık tarafından alelacele bitirildi. 8 Temmuz günü Akinci'nin ailesi cenazesini aralık memleketi Adana'ya götürdü. Ailenin anlatımlarına göre Tevhide Akinci'nin bedenindeki yaraların oldukça ağır, beli ve bacağı kırık ve çenesinden aldığı kurşunla yüzü parçalanmış durumda. İki gün boyunca yaşanan sıcak temasta devlet kendi kayıplarını açıklamazken, bir helikopterin zorunlu iniş yaptığı belirtildi. Devletin çok sayıda kayıp verdiği edildiği bilgileri arasında.

Tevhide Akinci zannedilen Özlem Eker'in cenazesi 9 Temmuz günü Ada-

na'da toprağa verildi. Seyhan ilçesinde bulunan Kabasakal Mezarlığı'nda bir araya gelen DHP, Partizan, ESP, Alnteri, BDSP, HÖC ve Sosyalist Barikat kitlesi saat 10:30'da toplandı. Sloganlar ve alkışlarla yürüyüşe geçen kitle en önde 17'ler ve Tevhide Akinci'nin resimleri, arkasında ise "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartını taşıdı. Kitle yürüyüş boyunca sık sık "Tevhide yoldaş ölümsüzdür", "18'ler yaşıyor, Halk Savaşı sürüyor", "Tevhide'nin katili patron ağa devleti", "Şehitler yaşıyor, MKP savaşıyor", "MKP mevziye, misillemeye" vb. sloganlar attı. Pankartların arkasında taşınan Akinci'nin cenazesi MKP bayrağına sarılırken, Akinci'nin toprağa verileceği yere geldiğinde bir yoldaş mücadeleye yaşamına değindiği kısa bir konuşma yaptı. Ardından Tevhide Akinci'nin şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra Partizan, DHP, ESP, BDSP, Alnteri, HÖC, Sosyalist Barikat ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik adına hazırlanan ortak metin okundu. Metinde Tevhide Akinci'nin faşist TC tarafından katledildiği vurgulanarak "And olsun ki, bıraktığın siperler, bayrağın ve silahın sahiptir kalımayacak" denildi. Şiirlerin de okunduğu cenaze töreninde sloganlar ve zılgıtlar atılmaya devam edildi. Partizan imzalı çelenk gönderilen ve Halkevi'nin de destek verdiği cenaze töreni saat 12:00'de sloganlarla bitirildi.

17'ler eylemlerle anılıyor!

Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17'ler çeşitli eylemlerle anılmaya devam ediyor
İSTANBUL

*Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 1 Temmuz Cuma günü dernek binasında, 17'ler için basın açıklaması yaptı. Cenazelerin işlemlerinin yapılması esnasında yaşanan hukuksuzlukları anlatan ÇHD'ye üye avukatlardan Fatmgül Yolcu, Mihriban Kırdök, Cem Demirçivi, Meral Hanbayat ve Mehmet Ali Kırdök Dersim'de cenazelerin yılanması ve otopsi sırasında içeriye girmek için yaptıkları girişimlerin sonuçsuz kaldığına ve ölümlerin nedeninin ortaya çıkarılmasının istenmediğine dikkat çektiler.

Açıklamayı okuyan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Fatmagül Yolcu, olayın meydana geliş biçimine bakıldığında, öldürülenlerin

kimlikleri, yapılan ağır bombardıman ve cenazelerin durumunun olayın bir katliam olduğunu ortaya koyuyor diye ifade ederken devletin yaptığı ilk açıklamada 9 kişinin öldüğü sonrasında yapılan açıklamada ise 8 kişinin daha öldüğü bilgisinin verildiğine dikkat çekti. Bu açıklamaların toplu imha olduğunu açıkça gösterdiğini belirten Yolcu, Ovacık'ta ölenlerin üzerlerindeki kıyafetlerin yok edildiğini de vurguladı. Mihriban Kırdök ve Mehmet Ali Kırdök otopsi işlemleri sırasında, cenazelerin ailelerine teslim edilmesi esnasında önlerine konulan bürokrasiyi ve çıkarılan engelleri anlatırken açıklamaya katılan şehit ailelerinden Ali Rıza Sabur'un abisi cesetlerin durumundan bahsetti. Açıklamaya destek veren demokratik kitle örgütleriyle birlikte duyarlı tüm kamu-

oyuna duyarlılık çağrısı yapan ÇHD olayın tüm yanlarıyla açığa çıkartılması için bunun gerekli olduğunu ifade ettiler.

*1 Temmuz akşamı Alibeyköy'de DHP ve devrimci demokrat kurumların düzenlediği yürüyüşle 17'ler anıldı. Savaş Yokuşu'nda meşalelerle başlayan yürüyüşte "Halk savaşçıları ölümsüzdür", "Canımız halk savaşına feda olsun" pankartları açılarak 2001 ÖO sürecinde kullanılan direniş evi önüne kadar çeşitli sloganlar atılırken mahalle halkı eyleme alkışlar ve sloganlarla destek verdi.

Aydın Hanbayat'ın da ÖO direnişinde yer alırken kaldığı evin önünde toplanan 120 kişi 17'ler şahsında devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşu yaparken Grup Munzur söylediği türküler ve marşlarla

17'lerin yaktığı isyan ateşini harlandırma çağrısı yaptı. Anma boyunca 17'ler için yoldaşlarının yazdığı şiirler okunurken Aydın Hanbayat'ın yazdığı şiirin okunmasıyla kitle ortak sloganları haykırdı.

Ali Rıza Sabur'un abisi yaptığı kısa konuşmada gerek cenazelerin teslim alınması sırasında gerekse sonrasında yardımcı olan ve cenazeleri sahiplenen, yanlarında olan herkese teşekkür etti. 17'lerin resimlerinin yer aldığı, önceden yapmış oldukları konuşmalardan kesitler sunan sinevizyon gösterimini heyecanla izleyen kitle anmanın sonunda "Yaşasın devrimci dayanışma", "Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya", "Kattillerden hesap lafla sorulmaz bizde hesapları namlular sorar" sloganlarını attı.

Devamı Sayfa 31'de